

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	red. af A. B. Thorson.
Titel Title:	<u>Anonym Nytaarsgave</u>
Bindbetegnelse Volume Statement:	Vol.1 : 1853
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : I Kommission hos Andr. Fred. Høst, 1853-1854
Fysiske størrelse Physical extent:	2 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

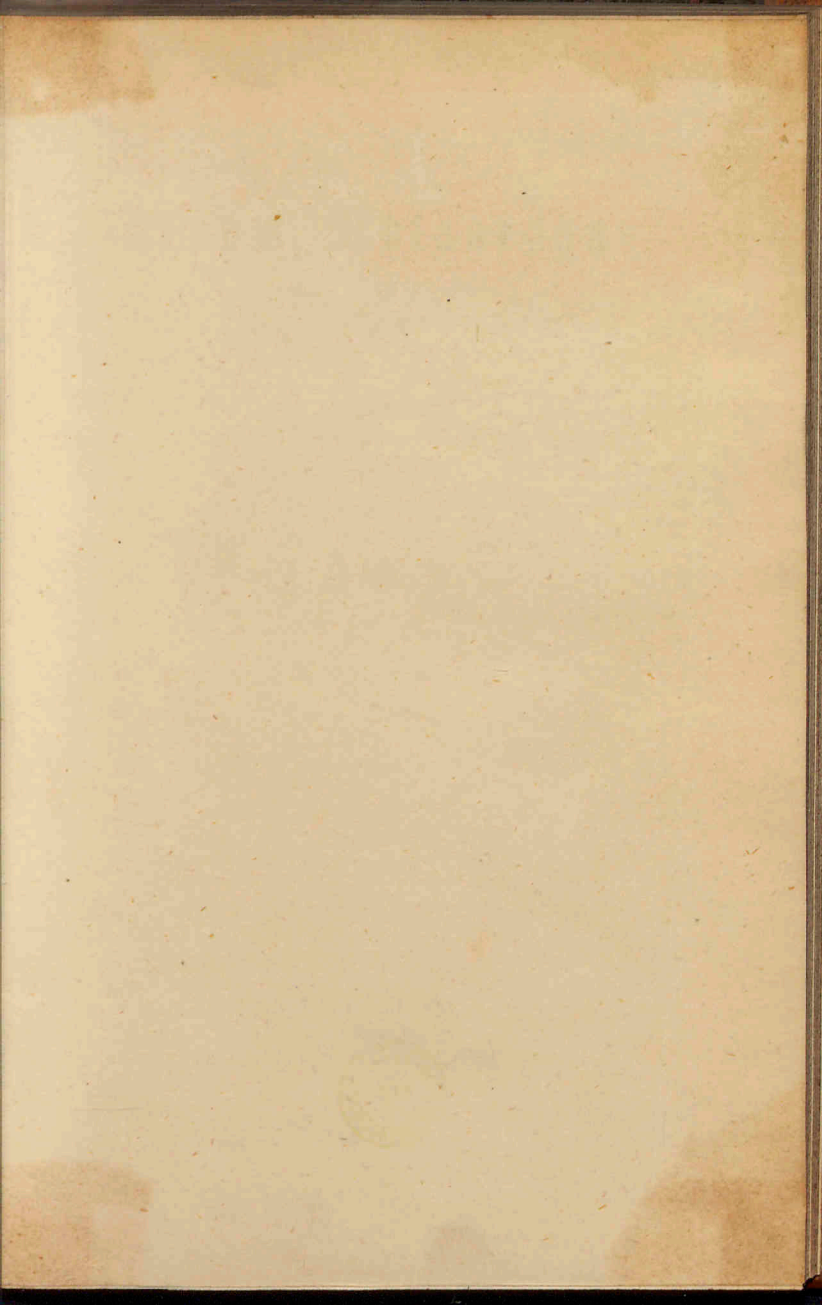
52, - 59.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°

1 1 52 0 8 00475 1 +Rex

Anonym Nytaarsgave

for

1853.

Kjøbenhavn.

3 Commission hos Andr. Fred. Best.

Trykt hos Louis Klein.

UNIVERSITATIS BRUXELLARUM

15251

Fortale.

Der er al Grund til at bede om en mild Dom over denne anonyme Nytaarsgave, som man er saa dristig at byde Publikum. Her træffes ikke smagfulde Overføttelser og heller ikke yndede danske Digteres Navne. Alt er originalt, men af Forfattere uden Navn. Det er altsaa rimeligt, at her vil findes Udskilligt, som heller burde have været borte. Man tillader sig at anmode Læserne om, at de, hvis de skulde være saa uheldige at støde paa Noget, der forekommer dem Kjedeligt eller Middelmaadigt, ikke strax ville fordømme hele Bogen, men opsætte deres Dom til de have fundet noget Bedre. For Afverling er der sørget saa godt som muligt.

Det lille Lyfespil, som kommer tilfids, har allerede undergaaet Skjæbner. Den kongelige Theaterdirektør, til hvem det har været indsendt, fandt, — at det havde enkelte gode Momenter, men idethele altfor liden komiff Kraft. Senere er det undergaaet en Omarbejdelse. Skulde nogen Theaterdirektør nu finde Behag i det, vusker Forf. sig underrettet derom igjennem Hr. Høst.

Red.

Indhold.

Skizzer og Digte af S. C.

	Side.
Før og Nu, Skizze	1.
Fregatten løber af Stapelen, Skizze	11.
Afskeden, Billede fra Landet	31.
Mit Rekrutliv, Skizze	37.
Den Forladte, Digt	52.
I Skolen, Skizze	60.
Eiden Sy pige, Digt	72.
Ballade	75.
Afsked, Inrikt Digt	80.
Et Studenterbesøg, Skizze	82.
Beridervæsen paa sin Hest, Digt	91.
Menneskelivet, Digt	93.
Bedslemoderen og Barnet, Digt	97.
Ejvind og Thoralf, Studie	101.

Fortællinger og Digte af Th. L.

En Præst, Fortælling	104.
I Kirken, Fortælling	111.
Brylluppet paa Nordstrand, Digt	117.
Bægteren, Digt	123.
En Bodsfærdig, Digt	126.
Et Besøg, Digt	128.

	Side.
Ved St. Blichers Død, Digt.....	135.
To Brødre, Digt.....	136.
Hos Eder, Digt.....	140.
Buggevise	142.

Evende Digte af P.

Den firtrinde Madonna	144.
Aftenfang.....	150.

Et Digt af R. V.

Om den Afstafner.....	153.
-----------------------	------

Frokenens Klippe, originalt Lystspil i een Akt af C. A. 167.

Skizzer og Digte af S. C.

Før og Nu.

Christian L. havde det meget smaaat de første Aar, efterat han var bleven Student. Da han var fader= og moder= løs, havde en gammel Tante betalt for ham, medens han gik i Skolen, men hun havde blot ventet paa, at han skulde blive Student, for at lade ham sørge for sig selv.

Han boede paa et lille Kvistværelse i Laregaden. Det var saa tarveligt som muligt; men saa var det til Gjengjæld saa særdeles billigt. Mangel paa Møbler var der egentlig ikke, men de vare dels meget skrøbelige, dels meget lidet tilsvarende til hverandre, thi Værtinden brugte dette Værelse haade til at leje ud og til Pulsterkammer. Det hændte et Par Gange, at hun kom op til L. og

sagde: „Nu skal De saamæn have en Lænestol, Hr. L., som De kan sidde og sove i om Middagen! jeg kan ikke lide, De skal have det saa bart heroppe!“ eller: „De har vel ikke noget imod, at jeg hænger et Par Malerier herop?“ — „Nej, Gudbevares!“ — „Saa skal Pigen komme med dem, maaskee De saa selv er saa god at hænge dem op.“

Christian glædede sig ret til denne Berigelse; men da han fik Lænestolen at see, undrede han sig over, at den endnu kunde benævnes en Lænestol, thi der var ikke mere nogen Ryg til at læne sig paa, og da han saae Malerierne, var han i et Par Minutter uenig med sig selv om, hvilken af Siderne der skulde vendes imod Væggen, og hvilken udad. Havde Christian ikke været saa fattig, som han var, vilde han naturligviis have gjort Indvendinger imod, at hans Værelse saaledes betragtedes som Pulterkammer; men nu taalte han Alt, naar han blot maatte blive boende. Intet var for ham mere nedslaaende end den Tanke, at han kunde blive nødt til at flytte. Hvorledes skulde han af sine usigelig knappe Indkomster faae Raad til at betale for noget saa aldeles unyttigt, som at lade sit ringe Bohave bære fra et Sted til et andet, en Operation, der hverken hidrog til at føde eller klæde ham. Thi paa disse to Livsfornödenheder maatte Christian rette hele sin Stræben; Fornøjelser kjendte han ikke til, saa at selv om det at flytte havde været en

Fornøjelse, istedetfor en Ulejlighed, kunde han ikke have spenderet noget derpaa.

En Ting var der, som trykkede den stakkels Christian meget haardt; og det var, at den Opmærksomhed, som fulgte med Børelset, ikke omfattede Støvleborstning. Hvor ængsteligt spurgte han ikke, før han lejede Børelset, om Pigen ikke i samme Betaling børstede hans Støvler, og hvor nedslaaet hørte han af Vertindens Mund det deciderede: Nej! Saa maatte han da finde sig i, hvad han tidligere ikke havde kjendt til, at børste sine Støvler selv; thi han havde naturligviis ikke Raad til at holde Tjener. Det værste ved Sagen var ikke Budsnungen, thi dens Mysterier lærte han efterhaanden; men det værste var, at han generede sig for sine Naboer paa Kvisten og for Pigen. Mange Gange stod han lyttende med Børsten i den ene, og Støvlen i den anden Haand, rede til at kaste begge Dele ind under Sengen, hvis Nogen skulde nærme sig hans Dør. Han anede i sin Ufkyldighed ikke, at hans Person allerede oftere havde givet Husets Beboere ligesaa Kjaelder og til Loftet Stof til den livligste Konversation, og at det ved saadanne Lejligheder alletid blev nævnet med iblandt hans Egenskaber, at han børstede sine Støvler selv.

Velhavende Folk, som boe godt, ville i Almindelighed gjerne see Venner og Bekjendte hos sig, og invitere dem ved enhver Lejlighed. Underledes forholdt det sig

med vor Christian; han skammede sig ved, at nogen af hans Bekjendte skulde see, hvor daarligt han boede, og nødtes til at opbyde al sin Skarpsindighed for at blive fri for Besøg. Spurgte Nogen ham, hvor han boede, passede han altid at svare ubestemt; trængte man stærkt paa, greb han til en lille Nødlogn og nægtede at vide Nummeret. Imod et Par Studenter, der laante Kollegiehefter af ham, var han den høfligste Gentleman af Verden; han bragte dem altid selv og tillod paa ingen Maade, at de skulde have den Ulejlighed at hente dem hos ham.

Naturligviis blev han af de andre Studenter anseet for en Særling; thi han indlod sig saa lidt som muligt med Nogen og gik altid alene. Hvorfor gik han alene? Staffels Tyr! han havde vist af Naturen samme selvskelige Drift som alle Andre; men han folte godt, hvor affstikkende hans gamle Kaffjet og afflidte Klæder toge sig ud ved Siden af de Andres smukke moderne Klæder og franske Hatte; desuden frygtede han for, at han skulde blive nødt til at gaae ind med paa et eller andet offentligt Sted, og det havde hans Pung ikke Raad til.

„Skal Du ikke spise med?“ sagde en af hans Bekjendte, da de en Dag vare sammen paa en Restauration, „saadan en Smule Klippfisk forslaaer jo ikke Noget!“

„Det er mig umuligt at faae mere ned,“ svarede

Christian og tog til sin Pengepung, „jeg besinder mig altid desto bedre, jo mindre jeg spiser.“ —

„See saa,“ sagde den Anden efter at have taget ordentlig til sig, „nu maae vi hen og drikke Kaffe!“

„Kaffe! nej, jeg kan ikke lide Kaffe.“

„Jovist, kom nu! nu skal Du lade mig traktere!“

„Lad gaae da! for een Gangs Skyld.“

Til Dagligdags spiste Christian ellers ikke Middagsmad; paa den Tid, Andre spise til Middag, drak han, hvis han var godt beslaaet, en Kop Kaffe og nød en Bolle til; hvis han derimod var paa Knæerne, indskrænkede han sig til at fortære et godt Stykke Rugbrød med Sirup paa, thi han havde opdaget, at Sirup var billigere end Smør, og saa var det desuden en Afverling. —

Det er allerede sagt, at Christian ikke kjendte til hvad man kalder Fornøjelser. Hans eneste Fornøjelse, om man kan kalde det saa, var at sidde nede i Studenterforeningen, hvortil han havde faaet fri Udgang. Hvorledes skulde de lange kolde Vinteraftener være skredne for ham, hvis han ikke havde haft dette Sted at tye hen. Her kunde man mangen Aften see ham sidde i en mørk Krog og fortære sin Aftensmad, der bestod i et Par Stykker Smørrebrød, som han havde med i Lommen. Naar da en af Tjenerne eller et Medlem hastigt kom ind, standsede han med Lygningen, puttede Papiret med Aftensmaden i Lommen og lod som ingenting. Han

vilde være sunken i Jorden af Skam, hvis Nogen havde grebet ham paa ferst Gjerning; men hvad skulde han gjøre: hjemme var der altfor koldt, og han havde ikke Raad til som andre stikkelige Mennesker at drikke Thee eller spise varm Aftensmad dernede.

En Aften sad han der ganske alene. For et Kvarter siden havde der været Larm og Lystighed omkring ham, men nu vare Alle under munter Skjæmt dragne bort, og Lokalet stod tomt. Hvad var Grunden hertil? det var jo endnu tidligt paa Aftenen. Der var Studenterkomedie paa Hoftheatret, og enhver som paa nogen Maade kunde undvære tre Mark, var ilet derhen. Den stakkels Christian var meget melankolsk; det lod til, at han var den eneste, der ikke kunde undvære et Par Mark. Selv Foreningens Tjenere vare borte, paa een nær. Denne gjorde en Runde igjennem Bærelserne, men da han saae, at der ikke var andre Medlemmer tilstede end Christian, besluttede han ogsaa at absentere sig, thi af den Herre — vidste han nok — forlangtes der ingen Dypartning.

Dog han forregnede sig. Man veed, hvor smittende Exemplet, hvor smittende Glæden er. Christian, som i aften kun havde seet Glade og Lystige, besluttede ogsaa at gjøre sig den Smule Glæde, han kunde overkomme. Han havde 6 Skilling i Lommen, dem besluttede han at anvende til en rigtig god Kop Thee med en Bolle.

Hvor forundret blev ikke Tjeneren, da en saadan Begjæring udgik til ham. Da han kom med det Forlangte, spurgte han: „Herren skal ikke hen paa Komedien?“ — „Nej, min Læge har forbudt mig det,“ svarede Christian — og skjulte omhyggeligt sin Pung under Bordet, for at Tjeneren ikke skulde mærke, at han kun havde de samme sex Skilling.

Christian havde endnu samme Aften en økonomisk Forretning at udføre. Han kunde beregne, at hans Badstefone næste Dag vilde komme og kræve Penge, og han havde ikke en Skilling. Han maatte da bekvemme sig til at gjøre Forsøg paa at sælge en gammel Sølvring, som havde tilhørt hans Moder. Forsøget lykkedes; den tredje Marschandiser, han kom til, købte Ringen for 9 Mark; og vor Ven gif nu glad ved sit Held ned i Foreningen, for at høre paa de Tilbagevendendes muntre Passtaren om Stykket, og være Tilstuer ved deres Drikfelag. —

Men nogen Tid efter indtraadte der en glædelig Forandring i Christians Omstændigheder. Hans Lidelser endte, hans Udlændigheds Tid var forbi, idet han fik en lille Lærerpost paa 400 Rbd. om Aaret. O, nu følte han ret hvad det var at være Menneske! Det var tydeligt, at intet andet end Næringsforger havde stækket hans Vinger, thi nu følte han sig ligesaa glad, ligesaa uafhængig, som han før havde sneget sig forknytt igjennem Livet. —

Nu behøvede han ikke længere at tage det saa nøje med Skillingen, og Bevidstheden herom prægede sig i hver Mine, i hele hans Udsærd. Hvor forbløffet blev ikke Bertinden, da hun en Dag fortalte ham, at hun vilde flytte et stort Klædeskab op paa hans Bærelse, og han svarede: „Nej mange Tak, min gode Madame, hvis der skal stables flere Møbler herop, flytter jeg!“ Hun var ikke vant til et saadant Svar, men hun besindede sig hastigt og svarede: „Gud nej, Hr. L.! De maa da endelig ikke tænke paa at flytte! vi har aldrig været saa fornøjet med Nogen, som med Dem!“

En Fjøn Morgen forundredes Pigen ved at en Karl kom og spurgte: „Med Forlov, boer her ikke en Student L.? jeg skulde børste for ham.“ Beretningen om denne Begivenhed sloj hele Huset rundt, og vor Ven steg betydeligt i Alles Agtelse. Men Ingen uden den, der har børstet sine Støvler selv, kan fatte den Tilfredsstillelse, hvormed Christian om Morgenens hørte sin Karl banke paa Døren, liste sig ind, tage Støvlerne med ud, og bringe dem blankede ind igjen. Ingen kan fatte den Triumph, hvormed han sagde til Karlen: „Hør Petersen, De maa gjøre dem mere Umage med Støvlerne! jeg er vant til at faae dem bedre børstet.“

Nu indtraadte der ogsaa en Reformation i hans Udvortes og hele Optræden. Hans Klædedragt viste indtil det Allermindste, at han nu var en Mand, der havde

Mibler til at soignere sig. Før sneg han sig langs med Husene i en gammel Frakke, som han endnu havde fra Skolen, og med de bare Hænder i Lommerne; nu bredte han sig i en velvatteret Vinterfrakke og med Hjorteskinds-handsker paa de struttende Hænder. Med hvilket Velbehag sagde han nu ikke til mødende Bekjendte: „Hu, hvor det er hundekoldt idag! Jeg synes ikke deres Overfrakke er vatteret! hvor kan de dog holde det ud i saadan en tynd Frakke?“ Ganske anderledes lode hans Ord forrige Vinter! da havde han selv ingen Overfrakke og udtrykte altid, naar Lejlighed gaves, sin Forundring over, at Nogen kunde gaae med Overfrakke, thi Vinteren var jo saa overordentlig mild, en Mening, som dog Vedkommende ikke vare tilbøjelige til at ansee for begrundet.

Der skete ogsaa et Omsving i hans hele Opfattelse af Hovedstaden. Før havde han følt sig fremmed i Kjøbenhavn, det havde forekommet ham, at han stod helt udenfor alle de pyntede og pæne Mennesker paa Østergade og i Bredgade; han havde nok at gjøre med sig selv og tog intet Hensyn til Omverdenen. Nu derimod syntes det ham, som om han hørte med, som om han selv var et af disse pæne Mennesker; ja han begyndte at betragte Damerne og have en Mening om deres Smukhed og smagfulde Baaklædning.

Hvorledes traadte han nu op i Foreningen? Vi ville følge ham derved. Han træder ind og lader Karlen i

Entreen hjælpe sig Overtøjet af. Idet han med faste Trin gaaer igjennem Forværelset, kaster han uforfærdede Blikke omkring sig; han naaer Spiseværelset og istedetfor som tidligere at søge den mest skjulte Plads, sætter han sig bekvemt lige midt for det lange Bord, studerer nøjagtigt Spisefedlen og siger med høj Røst: „Giv mig Gaafesteg!“ „Men,“ tilføjer han, lænende sig ugenert tilbage paa Stolen, „lad det blive et rigtig godt Stykke!“ Efter Gaafestegen fortærer han endnu et Par solide Retter og siger smilende til en Ven: „Ah, man maa have noget at styrke sig paa, efter at have informeret 4 Timer i Klub; det tager paa Kræfterne.“ Efter Middagsmaden forlanger han sin Kop Kaffe bragt ind i Læseværelset og anmoder Tjeneren om at skaffe sig de nyeste Blade.

Man seer saaledes, at vor Ven Christian nu var kommen paa sin rette Plads i Livet. Vi ville, idet vi forlade ham, endnu bemærke, at hans rigelige Maaltider snart gjorde ham fra en spinkel Person til en fat og solidt udseende Mand: han fik sig en lille Mave, og inden kort Tid begyndte han ogsaa at drøfte politiske Gjenstande og have en Mening med om Poesie. —

Fregatten løber af Stabelen.

„Endelig har vi hende da,“ udbrod den gamle Lømmemester Hansen, efterat han — det er en Snees Aar siden — havde sat sig ilave paa Enden af en svær Egebjælke og rodet en Stund i Bladet, „endelig har vi hende da!“ Svendene fandt, at dette Udraab kunde afgive en passende Lejlighed til at lade Dreerne synke, og Drengen var ikke seen med at følge Exemplet, saa at i et Øjeblik Bærstedets hele physiske Energi forandrede til en aandelig, idet enhver af de Tilstedeværende efter sine Gyner forsøgte, dels ved egen original Spekulation, dels ved Examination af Udtrykket i Mesters Ansigt, at faae ud, hvad det vel kunde være for en „hende,“ som vi nu endelig havde. Mester lod dem ikke længe være i Ubished, men fortsatte: „Saae jeg det ikke nok, da jeg gif langs ad Bolværket forleden, at hun vilde ikke lade vente længe paa sig, før hun kom stampende, den Haj, ha, ha! Det er om Fregatten, jeg snakker; idag Kl. 12 ryger hun ud, staaer her.“ Tilhørernes Nysgjerrighed var nu tilfredsstillet, imidlertid syntes det ikke som om de fandt Anledning til fra deres Side at bryde den Tausshed, som nu indtraadte; de forholdt sig foreløbigt passive, ventende at Mester, som

fad og grublede, skulde behage at give en mere utvetydig og solid Impuls til at drøfte denne interessante Gjenstand: Mester vedblev: „Jeg har selv været en Holmens Mand, kan I troe, — i mine unge Dage; jeg har været med et af Kongens Skibe oppe i Grønland, ja — Skibstømrer! seer I, det var noget!“

Her forekom det baade Mestersvenden og den anden Svend, skjøndt de ikke vare opdragne i de konverserende Cirkler, at de paa en eller anden Maade burde falde ind, da man ellers maatte befrygte, at Samtalen vilde gaae istaa. Dgsaa tredie Svend og Drengen vare øjensynligt af samme Mening: deres egne Ringheder kunde det naturligviis ikke falde ind, ovenfor Mester at præsentere sig som underholdende Menneſter, hvilket vilde have et altfor stærkt Anstrog af Familiaritet; men deres Dine vandrede fra Mestersvenden og til anden Svend, idet en ubevidst Følelse sagde dem, at der snart som Svar paa Mesters Tiltale burde komme noget fra en af disse hæderlige Personer. Fra hvem af dem, det vilde blive, kunde ikke beregnes; thi man vidste af Erfaring, at Mestersvenden, der havde Kone og Børn at forsørge og kjendte til Livets Tryk, i Almindelighed ikke blandede sig i saadanne udenoms Sager, skjøndt han jo efter Rangens var den, det tilkom; hvorimod den anden Svend, der havde et mere socialt og lappet Væsen, gjerne vilde vise sig som Verdensmanden.

Denne kom ogsaa virkelig Mestersvenden i Forkjøbet, og efter et meget spekulativt Blik imod Loftet, henvendte han, for at vise sin Interesse for Gjenstanden, frittende det Spørgsmaal til Mester: „Altsaa der gaaer ogsaa kongelige Skibe til Grønland?“ Gudbevares, han vidste meget godt, at der eksisterede kongelige Skibe, og ogsaa, at de gik adskillige Steder hen; han ønskede kun at belæres om, hvorvidt de ogsaa muligviis gik til Grønland, og derfor var det, at han med sin mest behagelige og dannede Stemme, og med særdeles Eftertryk paa „Grønland,“ spurgte: „Altsaa der gaaer ogsaa kongelige Skibe til Grønland?“ Men hvor stor var ikke hans Forundring, da Mester, istedetfor med Velvillie at optage en saadan Videbegjærlighed, med et kort „Om der gjør?“ vendte ham Ryggen og atter tog fat paa sit Arbejde. Hans Selvtilfredshed tillod ham ikke at begribe, at Mester med den dybeste Foragt havde mærket sig hans tykke Uvidenhed, og nu ærgrede sig over, at han havde nedladt sig til at tale til Landkrabber om Søaffairer. Snart var Alt i sin vante Gang paa Bærkstedet, thi man kjendte godt Mester, og vidste, at naar han stod saadan og høvlede, saa var der ingen Udvei med ham, saa var der intet Andet for end at tage fat igjen og haabe paa, at han af sig selv vilde komme i et mere konversabelt Lune.

Imidlertid var Kloffen bleven henved 10. Skot-
tende Blik kastedes til Mester, om han ikke skulde give

Vink til at standse; men nej, han hvoledes væk. Forresten er det at bemærke, at den der i det sidste Qvarteerstid vilde have holdt Dje med den tredie Svend, kunde have seet, hvorledes der kom en vis Urolighed over ham, hvorledes han af og til, naar han troede sig useet af de Andre, glattede Haaret med en Haand, af hvilken Noget, som han gjerne vilde skjule, men som ganske sikkert var en Kam, stak frem; hvorledes han endelig i høj Grad syntes at have sin Opmærksomhed henvendt paa Værkstedsdøren og paa Uhret. Om dette forandrede Bæsen skulde staae i Forbindelse med den Begivenhed, som kort efter indtraf, nemlig at Døren aabnedes og en ung Pige, der tiltalte Mester som „Fader“, traadte ind, er vel ikke saa let at afgjøre. Vist er det, at han ikke engang viste denne unge Pige den Opmærksomhed at see paa hende, men formelig syntes at ville negligere hende, idet han pludselig gav sig saameget at bestille og arbejdede med saadan Iver, at han blev ganske svedig og rødmosset. Ikke saaledes den anden Svend, Værkstedets Verdensmand; han sloi omkring let som en Fjer og skubbede med sit sødeste Smil alt muligt tilside, enten der saa var Sansynlighed eller den højeste Usansynlighed for at det vilde kunne komme Pigen ivejen. Hun forstod godt Hensigten, nemlig at han vilde gjøre sig bemærket, og smilte saa smaat, medens hun lønnede hans Bestræbelser med Udraab som: „Tak, det behøves saamæn ikke!

aa! jeg er allerede øvre!" — Skulle vi være fuldkommen oprigtige, maae vi tilstaae, at vi under denne Scene bemærkede et vist melankolsk, resigneret Udtryk i tredie Svends Ansigt, et Udtryk, der om det end ikke sagde, saa dog kunde siges saameget som: Ham gjør hun Sjæs med! ham smiler hun til! ham elsker hun! men mig! — Staffels tredie Svend! hvis Udtrykket i hans Ansigt betød dette, saa led han som saa mange Elskere en Dval, der ikke havde nogen Grund. Enhver uhildet Jagtager kunde nemlig have trostet ham med, at Pigen af og til sendte ham halvsjulte, deeltagende Blik, der talte tusinde Gange tydeligere, end hendes henkastede Ord til Verdensmanden; og en lille Smule fornuftig Estertanke vilde have bragt ham selv den Trost, at en Pige sjelden har nogen dybere Følelse for den, hun spøger frit med i Manges Paahør.

Dog vi ere komne bort fra det som egentlig var nærmest for Haanden. Hvad havde Mesters Datter at bestille i Bærkstedet? For det Første havde hun det samme at bestille som hver Dag, nemlig at bringe sin Fader hans Frokost; for det Andet havde hun idag et specielt Grinde, som hun indledede paa følgende Maade: „Maa jeg tage Avisen med, Fader?" — „Ja værsgod, tag Du væk!" — „Har Du seet, at der skal være Stads paa Toldboden idag?" — „Saa!" — „Gaaer Du ikke derud, Fader?" — „Hvad kommer det hende ved, Jomfru?"

— „Moder og jeg vilde gjerne gaae med Dig, hvis Du vil have os med?“ — „Naa, det vilde I! nej, det bliver der ikke noget af. Jeg gaaer til Frederiksberg med Jer, og til Kirkegaarden og hvor I vil have mig hen; men dette hersens det vil jeg have for mig selv, det kan Du værsgod at hilse Mutter.“ Saaledes endte denne Samtale, som blev fort saa dæmpet, at de mest opvakte af Tilhørerne knap kunde fatte Meningen, endstjondt alle stiltiende enedes om at lægge Dyrerne bort og lade som om de havde noget at bestille, der ingen Støj gjorde. Zomfruene, der nok mærkede, at videre Parleenteren vilde være for-gjæves, tog Avisen og vilde gaae; men netop som hun var ude af Døren, indhentedes hun af Mesters Stentorstemme, der udtordnede et „Hør!“ som da det havde gjort sin Virkning og bragt Pigen tilbage, efterfulgtes af følgende med modereret Stemme givne Anordning: „Skal I endelig derned, saa faaer I at gaae paa Jer egen Haand.“

At, her i Værkstedet var idetmindste to, der vilde have anseet den Dag for en Lyffensdag, da de kunde have faaet Lov til at ledsage Mesters Damer; men derpaa var ikke at tænke. En saa fræk Anmodning kunde det ikke falde nogen af Mesters fornuftige Svende ind at vove, det skulde da være i et Anfald af Vildelse. Man erindrede sig endnu godt, hvorledes det engang var gaaet med Lapsen, med anden Svend. Det var en Historie,

som passerede strax efter, at han var kommen i Arbejde hos Mester. Han havde dengang temmelig store Indbildninger, eftersom han nylig var kommen hjem fra en Rejse i Pommern paa Professionen. Det gjaldt nu at komme paa det Nene med, hvorledes man paa det Eftertryffeliggste og ligesom med eet Slag kunde vise hele Verden, at den pommerske Cultur havde gjort En til et ganske andet og fuldkomnere Væsen. Efter megen Overvejelse valgte han en Løverdags Eftermiddag til det store Slag. Arbejdet var endt; man havde vadsket og redt sig og Svendene havde trukket Frakken paa; da traadte Mesters Datter ind i Værkstedet med sin Faders Frakke. Dette Moment var det, vor Helt ventede. Frijs Mod, enten nu eller aldrig! han straber paa den behageligste Maade med Fødderne, retter paa en af Haarlokkerne og siger, stemmende Haanden i Siden for en Flotheds Skyld: „Mon Zomsfruen og Madamen ikke skulde have Lyft til at arrangere en lille Tour til Fredriksberg imorgen?“ (Dette Ord „arrangere“ som han paa sin Udenlandsrejse særlig havde mærket sig og indstuderet, søgte han ved enhver Lejlighed, hvor det kom an paa at glimre som veltalende, at gjøre frugtbringende; en god Trediedeel af hans Dannelse vilde falde bort, hvis han, som det et Par Gange var skeet, skulde være saa uheldig at glemme det. Ak idag blev det neppe bemærket, thi Tilhørerne havde Opmærksomheden alifor meget rettet paa Factum,

til at de skulde have beundret hans Beltaalenhed.) Tomfruen stod som lynslagen, og vidste ikke, om hun havde hørt ret; men et Tordenblit fra Mester viste hende, at han havde forstaaet Svendens Hensigt, og at hun gjorde bedst i at trække sig tilbage, hvilket hun ogsaa udførte, idet hun forlegen fremstammede et: „det veed jeg saamen ikke.“

Dødsstilhed herskede et Øjeblik i Bærstedet, Alle ventede en Scene. Endelig var Mester paa det Reene med, hvad Situationen udkrævede, nemlig en fast og energisk Optræden. Han vendte sig derfor til vor Helt og udtalte sig kort og syndigt saaledes: „Nej hør, Petersen (det var anden Svends Navn), kom nu ikke med saadan Brøyl her paa Bærstedet! vi er ikke vant til Brøyl her!“ Petersen knappede i sin Forlegenhed Frakken, men havde dog Mod til at fremmumle Noget, hvoraf Meningen skulde være, at det dog var underlig at henføre hans velmente Tilbud under Kategorien „Brøyl;“ men Mester blev haardnakked ved sin Anskuelse og gjentog med endnu større Fynd: „Det kan ikke nytte at komme med Brøyl hos mig! vi er ikke vant til Brøyl her.“

Saaledes endte denne Scene; og fra dette Øjeblik af havde dette syndige Ord „Brøyl“ indpræget sig saa dybt i alle de Tilstedeværendes Bevidsthed, at man anvendte det paa enhverformhelt Livshyttring, der gik udenfor Bærstedets gamle vante Tret. Hos de Andre paa Bærstedet gjaldt saaledes endog Petersens Bimsen med at

rydde tilside for Jomfruen, naar hun kom i Bærstedet, som Brøvl. Man seer af den Hastighed, hvormed dette Ord blev optaget, at det var et rigtigt Instinkt, der ledte Mester til at bruge det ved den omtalte Lejlighed.

Men tilbage til Dagen, da Fregatten skulde løbe af. Kloffen var næsten tre Qvarteer til elleve; da tørrede Mester sin Høvl af, satte den hen og sagde det længe forventede: „J kan holde op, naar Kloffen slaaer elleve.“ Svendene modtogte Behudelsen af denne Extrafrihed med en ydre stoisk Kølighed, der sømmede sig for deres Alder og Stand; Drengen derimod, som endnu ikke havde faaet Øvelse i at vise sig som den, hvem intet i Livet forundrede, var ufornuftig nok til at yttre sin Fornøjelse ved nogle uvedkommende Balanceringer og Øvelser med en Tommestok. Hvad blev Resultatet af denne Daarlighed? At Mester udstødte et tredobbelt, „Hva'! Hva'! Hva'!“ og hvad der var værre, tilføjede: „Skal Du sidde her til Kl. 12, hva'? Dette betød saameget som: „Du skal sidde her til Kl. 12!“ En nogenledes opvakt Dreng vilde meget godt ved at bruge sin Fornuft have kunnet beregne, at dette vilde blive Resultatet; han vilde af tidligere gjorte Erfaringer have vidst, at Mester aldrig var mere skarpsynet og aldrig mere knarvurren, end naar der var noget usædvanligt paafærde, af hvad Art dette saa end monne være, hvad enten det var sørgeligt eller glædeligt

eller ingen af Desene, hvad enten det bestod i, at man havde faaet en ny Dre eller en ny Bestilling, eller at man paa Grund af en følgende høj Helligdag nødtes til at holde tidlig op paa Værkstedet, eller at det var hans eller hans Kones Fødselsdag, eller at han havde faaet mange Penge ind paa engang. Alt Sligt undlod ikke at gjøre ham adskillige Gange mere muggen, end han var til dagligdags.

Nu var Kloffen bleven elleve, og Svendene gif een efter een, saavel som Mester; kun vor altfor drengagtige Dreng maatte, som det var ham befalet, blive tilbage. Hadde han været noget vel glad ved Udsigten til at faae en Lime tidligere fri end ellers, maae vi dog paa den anden Side ikke sige ham andet paa, end at han nu med Møjlighed sandt sig i det Uundgaaelige. I et Dvarteer efter at han var ladet ene tilbage i Værkstedet (i dette første Dvarteer var han ikke fri for at fælde nogle melankolske Taarer), kunde man endog see ham gemtykt fløjtende pidste en Top omkring paa Værkstedsgulvet. Dette var atter et Beviis paa denne Drengs mindre gode Judicium. Thi havde han haft almindelig psychologisk Sands, vilde han have kunnet udregne, at Mester ifølge sin vel mugne, men i grunden godmodige Natur, sikkert vilde betænke sig og, idet han gif, stikke Hovedet ind i Værkstedet med de Ord: „nu kan Du gaae, Ludvig!“ Dette skete virkelig, og da Mester lykkeligviis ikke fik Dje paa

Toppen, som sikkert attee vilde have vaft hans Brede, stod Bærstedet et Djeblif efter overladt til fig selv, medens dets senefte Beboer, vor dumme Dreng, stod ude paa Gaden betænkende fig paa, om han ſkulde tage Vejen henad til Rundetaarn, hvor man maafkee kunde faae en Klink med Skoledrengene, eller ned til Toldboden. Efter megen Vaklen fik hans bedre Følelſe overhaand, og han fatte fig i et ſmaat Luntetrav i Retning af Nyholm, et Luntetrav, der ikke ſtandsede før han var ude i Store Kongsgade. Tilfældet vilde nemlig, at Meſter var gaaet den ſamme Vej, og at vor Ven i ſin Haſt nær havde tørtet ham i Nyggen. Til al Lykke fik han dog itide Djnene op og trak fig et halvthundrede Skridt tilbage; thi det kunde være altfor farligt at tage Luven fra Meſter og vinde tidligere derned end han.

Vi ville nu forlade Meſter og hans Dreng for at gjøre et nærmere Bekjendtkab med tredie Svend. Det var i Forbigaaende ſagt en net Fyr og en dannet Fyr. Han var af god Familie, hans Fader var Præſt i Jylland. Derſom han havde haft Lyſt, var han kommen til at ſtudere; men hans Drift var til det Praktiſke; allerede ſom Dreng tømrede han og høvlede, og lavede Skibe; og Faderen var ikke den Mand, der havde andre Planer med ſine Børn, end Naturen. Saa blev han da fat i

Lære, og først hos en Skibstømrer: derfor var han lige dygtig i begge Slags Tømreri og i det Hele taget et rigtig solid Menneſke. Lidt vel ſølsom var han, og noget pirrelig, Egenſkaber, ſom voldte ham mange Smaaſorger, ſtakkels Fyr!

Hvor blev han af, da de andre Svende gik ned til Toldboden? han fulgtes ikke med dem, ligesom han idet-
 hele aldrig indlod ſig meget med dem. Lad os ſpeide op og ned ad Gaden, om han ſkulde være i Menneſke-
 maſſen, ſom nu er i raſt Bevægelse nedad imod „den danſke Swanerede.“ Nej, han er ikke at opdage. Men ſee! ſtaf ikke hans Hoved ud af Døren derhenne? Lad os underſøge nærmere. Jo, rigtig, der har vi Fyren! Hvad gaaer der af ham, han blufſer jo ſom en Roſe, han er forlegen og vil viſt ikke gjerne være kjendt, ſiden han har trukket ſig tilbage i en mørk Gadedør. Men hvad er det for et Huus, han holder ſaa troligt Dje med. Hvad ſeer jeg! det er jo Meſters Huus! Ah, nu har jeg det! ſtakkels unge Mand, jeg ſkal ikke robe Dig.

Nu trækker han ſig med Get tilbage i den mørke Gadedør, medens hans varme Kinder blive endnu varmere. Vil Du vide Grunden dertil? jo, ſeer Du, Meſters Kone og Datter traadte netop i ſamme Dieblik ud af deres Port. Det var beſtemt for deres Skyld. Ja det var ikke forſte Gang han for Meſters Datters Skyld havde ſtaaet i Gadedør. Nej, han kjendte alle de Gade-

døre i Nabolavet deromkring, hvor man kunde staae. Han havde prøvet dem alle og vidste paa en Brit, om man i den og den kunde staae i No, uden at blive lagt Mærke til, om den og den blev lukket tidlig, o. s. v.

Nu smutter han hastigt ud af sit Skjul og snøer sig frem igjennem Menneſtſtrømmen, ſaaledes at han altid kan holde Dje med de to Hatte, han kjender ſaa godt, men dog heller ikke kommer for nær; thi det vilde han ikke for alt i Verden, at hun ſkulde vide, hvorledes han følger efter hende.

Baa Nyholm ere Moder og Datter ſaa heldige at ſaae Plads paa et Brædt lige ved Bolværket. Men Svenden ſtiller ſig liſtelig op i en 10 Skridts Afſtand, ſaaledes at han kan ſee hendes Anſigt fra Siden. For ham maa hvem der vil ſee paa Fregatten, naar han blot maa ſee paa hende. Vi ville ikke lade Lejligheden gaae forbi til at erindre om, hvor ſvag Kjærligheden kan gjøre Menneſkens Børn, hvor uſkikkede til at bruge deres Dommeſkraft. Som vor Svend nu ſtod her, var han et levende Gremmel herpaa. Han ſom ikke var ſig noget Ondt bevidſt, ſom kjækt kunde reiſe Hovedet overfor hvem det ſaa ſkulde være, han ſtod nu rede til hvert Dieblif at dukke ned bag de Omſtaaendes Ryg, ligesom en Forbryder ſkjuler ſig for Betjentens ſkarpe Blif. Og hvorfor ſkjulte han ſig? Fordi han frygtede, at hans Elſkede ſkulde ſee derhen og kjende ham. Igrunden vilde han uhyre gjerne,

at hun skulde see ham, at hun skulde have en Anelse om hans Nærværelse og spejde efter ham, men hvergang hun gjorde den mindste Bevægelse med Hovedet, dukkede han dog ned. Saaledes havde Kjærligheden forstyrret hans sunde Forstand, at han kjæmpede mod sine egne Duffer. Et fornuftigt Menneſke vilde have forelagt sig det Spørgsmaal: Vil jeg helst, at hun skal see mig? eller vil jeg helst, at hun ikke skal see mig? Han vilde nu have vejet Grundene; og var der overvejende Grunde for det Første, havde han stillet sig frem og præſenteret sig ſaa fordeelagtigt ſom muligt; men var der overvejende Grunde for det Sidſte, havde han naturligviis trukket sig helt tilbage. Ingen af Delene gjorde vor ſvage Helt.

Imidlertid nærmede sig det højtidelige Øjeblik, da Fregatten ſkulde løbe ud. Meſter, ſom havde faaet en god Plads lige ved Louget, der holdt Tilſtuerne i den tilbørlige Afſtand, fulgte med Opmærksomhed alle Forberedelserne. Da Sangen „Viſt ſtolt paa Godans Bølge“ lød fra de raske Tommersfolk paa det høje Dæk, da ſtraalede hans Dine og Taarerne trillede ned ad hans Kinder, og da Sangen var endt, iſtemmede han med kraftig Bas det rungende Hurra, ſom lød for den nye Svanes lykkelige Liv. Tilfældet vilde, at vor Væredreng netop var kommen til at ſtaae ganſke nær ved Meſter. Gjerne var han undvegen en ſaa farlig Nærhed; men Trængſelen var for ſtor, han maatte blive. Han blev meget forundret ved

at see Mesters Udfærd, thi saadan havde han aldrig seet ham før. Uheldigviis traf det sig, at ogsaa Mesters Blik traf Drengens, og det netop i det Moment, da han svingede med Hatten og brølede det 5te Hurra. Uergerlig over at hans Dreng, som han saa tidt havde correret uden mindste Medlidenshed, skulde blive Vidne til en Bevægelse, han igrunnen selv skammede sig ved, holdt han op midt i Hurraerne og sendte ham et af sine barskeste og strengeste Blik.

Nu bleve Stiverne langs ad Skibets Sider løsneede bagfra Bar og Bar, een ad Gangen paa hver Side. Endelig faldt det forreste Bar, og det stolte Skib stod endnu ligesom betænkende sig for sidste Gang, før det benyttede sin Frihed. Mennekkemassen holdt i spændt Forventning Die med det, og alle Hjerter bankede raskere. Da begyndte et nyt Skuespil: raske Gutter samlede sig ved Skibets Agterende og fatte de svære Bjælkehamre i Bevægelse for at lette den. Det hjalp! — Kæmpen gled langsomt og majestætisk fremad. Og da nu Underlaget dampede ved den voldsomme Gnidning, da Vandet skummede og sydede, saa at de stærke Agtertouge sprang som skjøre Traade, saa glemte Mester baade Drengen og Alting og hulkede som et Barn, han vidste selv ikke hvorfor, men det forekom ham saa højtideligt.

Endelig standsede det trætte Skib i sin Fart og laa vuggende sig paa Vandspejlet. Folk fatte sig nu i Be-

vægelse for efter gammel Skik at besee Arsenalerne; men da alle vilde skynde sig, blev Trængselen temmelig stor. Nævnlig paa det Sted, hvor Mesters Kone og Datter havde taget Plads, var dette Tilfældet. Brædtet, hvorfra de og en Snes andre Mennesker havde havt faa god en Udsigt, laa paa Tønder og ragede ud over Bolværket. Bludselig hører man et Skrig: Tønderne ere komne i Bevægelse, Brædtet ruller ud over Bolværket og — plump — ligger det i Vandet med hele sin Byrde. Her er ingen Tid at spille: Baade er der ikke i Nærheden; flere gode Svømmere kaste sig ud over Bolværket. Blandt de første er tredie Svend: som en Rasende har han boret sig igjennem den tætte Menneskestimmel, og der manglede ikke meget i, at han havde revet et Par Stykker med sig i Vandet, da han styrtede sig ud. Han havde holdt Næ med sin Elskede, saae, hvor hun sank, og var saa lykkelig at redde hende. Ogsaa Mesters Kone reddedes af en adræt Søgut, og heldigviis slap baade hun og hendes Datter med Skrækken, hvorimod Andre fik større og mindre Kontusioner. Mester fik først dette Uheld at vide, da han et Par Timer efter kom hjem, efterat have seet alt hvad Seeværdigt Nyholm har at opvise.

Nu venter vel Enhver, som læser denne Historie, at høre om en Kjærlighedserklæring og Forlovelse. Imidlertid lod begge Dele vente paa sig. Det syntes endog, som om Udsigterne dertil formindskedes. Der var, og

havde altid været noget Uergerligt, noget Egenfindigt ved tredie Svend, og dette traadte netop efter Katastrophen frem i hele sin Uergerlighed. Naturligviis blev han bedt at komme hos Mester og være der som hjemme; men han gik ikke derhen, blot af Stivindethed. Havde han endda været en flot, gemytlig Fyr, som aldeles ikke ansaae det for noget at tale om, at man havde reddet et Mennekeliv; men tredie Svend var, som vi vide, aldeles ikke af det Slags. Han vidste meget godt, hvad han havde gjort, han vidste meget godt, at nu havde han Forordringer at gjøre haade til Forældrene og Datteren, at nu vare deres Bine henvendte paa ham; men han vilde lade, som om han ikke vidste det, lade, som om det slet ikke vedkom ham; det var det Uergerlige ved ham. Naar Mesters Datter nu kom i Værkstedet og hilste venligt paa ham, gav han neppe et mut Nik til Gjengjæld; han undskyldte sig for sig selv med: „Jeg vil ikke modtage en venlig Hilsen, fordi jeg var saa heldig at trække hende op af Vandet. Hvorfor var hun ikke venlig imod mig for den Dag?“ — Staffels Pige! hun gjorde ingen Beregninger; men hun følte, at nu havde hun Ret til at nærme sig ham, nu, da han var hendes Redningsmand; før havde hun ligesom undseet sig og tænkt, at dersom hun nikkede til ham, saaledes som hun nikkede til alle Andre, saa vilde Folk vist gjøre deres Bemærkninger. Nu gik hun og tog sig nær, at han aldrig vilde see til hende. Og=

faa Mester begyndte at blive gnaven; det var ikke rigtig i Bærkstedet som før, syntes det ham. Mutter havde ogsaa sagt til ham, at hun troede hendes Datter gif og blev bleg for tredie Svends Skyld.

Saa begyndte Mester da at spekulere; og Resultatet af hans Spekulationer meddeles i følgende Samtale. En Dag tog han tredie Svend til en Side og sagde til ham i en bestemt Tone: „Hør, Møller, (det var Svendens Navn), jeg maa bede Dem tage fra Bærkstedet!“ „Hvorledes!“ svarede Møller forundret, „er Mester ikke længere tilfreds med mig?“ „Jo, seer De, Møller, fra den Side er der ikke noget i Vejen; men, seer De, siden Løsen faldt i Vandet, kan jeg ikke lide at see Dem her paa Bærkstedet. Jeg kan ikke sige til Dem saadan som til en anden Svend, og det giver Brøvl her paa Bærkstedet. (Man erindre i hvad Betydning Mester brugte Ordet „Brøvl“). Men derimod har jeg talt med dem derude ved Holmen om en Bestilling som Skibstømrer, hvis De synes om det.“ Skjøndt tredie Svend naturligviis ikke gjerne forlod Bærkstedet, hvor han næsten daglig saae sin Elskede, kunde han dog ikke andet end paastjønne Mesters Godhed, der havde skaffet ham en Bestilling, som han altid havde ønsket sig; han takkede altsaa for Tilbudet. „Naa, faa ikke mere Brøvl derom,“ vedblev Mester: „Desuden, seer De, jeg tror ikke at Pigebarnet kan taale at see Dem saadan til dagligdags, Møller.“ „Hvor-

ledes!" stammede Møller og blev rød som en Rose. „Nej, seer De Møller, hun kan nu ikke glemme dette med Fregatten, og saa gaaer det hende til Hjerte, at det lader som om De var vred over, at De har halet hende op.“

„Nej, Mester, hun bryder sig saamæn ikke om mig, hun har ganske andre Tanker.“ svarede Møller, skjøndt han ikke selv troede hvad han sagde. „Ja, det er rimeligt nok, at De ikke veed det, Møller; for seer De, De bryder Dem jo ikke om hende, og saa mærker De det ikke; men det var derfor jeg vilde bede Dem tage fra Værkstedet.“ Nu kunde Møller ikke holde sig længer: „De kan være ganske rolig for, Mester, at det er hende, der ikke bryder sig om mig; men der er Ingen der veed, hvad jeg har gaaet igjennem for hendes Skyld!“ — „Naa, det er saadan fat! ja, jeg troede det nok,“ mumlede Mester og kunde ikke længere skjule den Polidiffhed, som under hele Samtalen havde staaet indeni ham: han var luun den Gamle og ikke saa dum endda. „Ja, hvad veed jeg, Møller, men Mutter snakker om, at Tøsen tager sig Deres Opførsel nær!“ — „Seg maa tale med hende!“ udbrod Møller. „Ja, værsgod,“ sagde Mester.

Da Møller havde talt med Mesters Datter, var der ikke længer Snak om, at han skulde forlade Værkstedet. Nej, nu skulde han blive der til om to Aar, saa var Mester 60 Aar, saa skulde han overtage Værkstedet og Tøsen med, som Mester udtrykte sig. Den eneste Forandring,

der nu foregik paa Bærkstedet, var, at man fik en ny Svend istedetfor Lapsen. Møller havde ærgret sig over hans Bimsen om Mesters Datter; og nu kunde han naturligviis mindre finde sig deri, skjøndt Marie (saa hed hans Kjæreste) bad ham at lée derad ligesom hun selv gjorde. Nej, det vilde han ikke, han maatte vise Tyren tilrette. En Dag, da Lapsen havde overgaaet sig selv i Elfskærdighed og som Følge heraf var uhyre tilfreds med sig selv, tog Møller Bladet fra Munden og bad ham forandre sin Opførsel, ikke saameget for hans Skyld, som for Mariés, da hun var yderst utilfreds dermed. „Aha,“ læspered Lapsen, „De mener, at jeg er Dem til Besvær her paa Bærkstedet! det skal De ikke sige mig to Gange. Men jeg maa dog rigtignok lade dem vide, Hr. Møller, at det havde jeg ikke ventet af Dem! nej jeg havde ikke, det havde jeg saamæn ikke ventet af Dem.“ — „Jeg beder Dem blot, at De vil lade være at tale til min Kjæreste.“ — „At tale til Deres Kjæreste! Aha! jo, jeg feer nok, hvad De mener, Hr. Møller! men af Dem havde jeg rigtignok ikke ventet en saadan Behandling.“ Hermed skiltes de ad, Lapsen fuldkommen vis paa at have ydmyget Hr. Møller ved sin Overlegenhed.

Idet vi slutte vor Fortælling, maae vi tilføje, at man altid siden den Tid kunde see Møller og hans Kone paa Nyholm, naar et Skib løb af Stapelen.

Alfbeden.

Du gode danske Kriger,
 hvis Navn jeg kun kan nævne
 med Stolthed og med Beemod :
 med Stolthed, thi jeg mindes,
 hvor villigt hist I strede ;
 med Beemod dog, ved Tanken
 om mangen Helt, som segned !
 Du gode danske Kriger,
 jeg kalder Dig tilbage
 til hine svundne Dage.

Du gif i Badmelskosten
 paa Fædres gamle Marklod
 og førte roligt Ploven ;
 da standsed brat Dig Raabet :
 „Din Konge nu Dig kalder !
 Fjenden staaer i Landet !“
 Saa slap Du Plov og Lømme,
 skjøndt groede fast til Haanden :
 „det maa jo saadan være ;
 det gjælder Danmarks Ære !“

Fast spændte Du din Mandfel
 og bandt din Pose sammen;
 men tungt Dig faldt det Arbejd,
 langt tungere tilvisse,
 end tunge Plov at svinge.
 Her leved Du fra Barnsbeen
 saa stille Fredens Dage;
 alt blødere blev Hjertet,
 og mere Kinden lued,
 jo mere Timen trued.

I Stallden vrinsted Hesten
 og sparked lydt med Foden:
 Du selv den havde pleiet,
 og seet som Føl den springe.
 Du maatte nu bortrejse,
 mens andre haarde Hænder
 i Stallden skulde raade.
 Det var saa tungt at døje:
 „Det skal dog saadan være,
 jeg maa mig ej besvære!

Da faldt som ofte hidtil
 dit Blik igjennem Bindvet
 henover Mark og Enge,
 mens Haanden sank fra Mandflen.
 Derude bagved Mosen

dit Blik sig fæstet længe
 paa Gaarden mellem Træer,
 som Solen just beffinned.
 Der tjente din Kathrine:
 sorgfuld blev din Mine!

Da saae Du Nogen langsomt
 ad Mosevejen vandre.
 Du kjendte hende langt fra,
 skyndte Dig med Løjet
 og traadte ind i Stuen
 til dem, som stille ventede.
 Du trykked dem til Hjertet,
 Din gamle Fader, Moder.
 Da faldt den første Taare!
 Du elsked dem saa saare.

Og hen ad Bejen gik Du,
 hvor nys Du saae din Pige:
 hun og ingen Anden,
 den Sidste skulde være,
 som Du Farvel mon sige.
 Paa Marken nær ved Bejen
 Lammet roligt died;
 men Faaret flur med Brægen
 begyndte Dig at kalde:
 det længtes ind i Stalde.

Hun mærked ej dit Komme,
 men gif og grubled stille
 med Djet vendt mod Jorden:
 Den favre Rosenrødme
 den grubled hun fra Kinden;
 men dine Kinder lued,
 da Du for Pigen standsed.
 „Du skal ha' Tak, Kathrine,
 fordi Du kom herover!
 Du holder, hvad Du lover!“

Hun svared Dig veemodigt:
 „Du vented vist forlænge!
 bliv ikke vred derover!
 men her er disse Seler,
 som nyligt jeg fik færdig:
 dem skalde Du ha' med Dig.“
 Saa greb hun ned i Lommen
 og tog en lille Pakke,
 som smilende hun rakte.
 Taarer trilled sagte.

Nu Haand i Haand i vandred
 et Stykke tavse sammen:
 med altfor fulde Hjerter
 I mægted ikke tale.
 Da fik Du Mod paa engang:

„Farvel nu, Sids' Kathrine!
 nu drager jeg i Krigen!
 men græd kun derfor ikke!
 det skal jo saadan være!
 Du maa Dig ej besvære!“

„Og hør nu, Sids' Kathrine!
 naar nu jeg faaer Mundering
 og Sabel ved min Side,
 saa sender jeg mit Billed
 til Dig og til de Gamle!
 men lov mig saa, min Pige,
 saa tidt som Du til Hvile
 ved Aftenstid Dig lægger,
 til Billedet at nikke!
 saa glemmer Du mig ikke.“

Hun svared gjennem Laarer:
 Det lover jeg Dig gjerne!
 Skjøndt ikke det behøves;
 thi aldrig feer jeg Nogen,
 der saadan mig behager,
 som Du, der spogte med mig,
 da vi var Børn tilsammen.
 Jeg faaer ej glade Dage,
 før Dig jeg har tilbage!“

Da kysfed glad Du Bigen;
og mere let om Hjertet
forlod Du Barndomshjemmet.
„Farvel nu, Sids' Kathrine!
nu maa jeg Dig forlade!
gaa Du kun hen til Gaarden
og hils saa vel de Gamle,
som sidde der og sørge!“
Saa fjerned Du Dig hastigt:
Bigen stod alene
og talte Vejens Stene.

Mit Rekrutliv.

Det var altsaa den første Dag af mit Rekrutliv. Man tilfjges til at møde Kl. 8 Morgen, man kommer hæsbæsende som en Droschest, man gaaer omkring eller staaer efter Behag i 4 Timer, betragter sine fremtidige Kammerater, mønstrer sine tilkommende Herrer, Underofficiererne, og faaer derpaa at vide, at det ikke er Noget, og at man kan komme igjen Kl. 3. Man kommer igjen Kl. 3 og tilbringer nu tre Eftermiddagstimer med at blive gjort til et Nummer i et Compagni. Foruden alle andre Dvaliteter, som man enten har haft fra Fdselen eller senere erhvervet sig, faaer man altsaa en ny, den at være et Nummer; og foruden sit Døbenavn faaer man tillige et nyt Navn, et Stednavn. Idethele taget mærker man snart, at man her kun gjlber for en Ting, og man bliver saa vant til at være Gjenstand for Behandling, til at være Medskab, at man ordentlig bliver forundret, naar man af en eller anden Bekjendt tiltales som om man endnu var et frit handlende og villende Væsen. Jeg hedder nu Jens Krog Randers, 63 Tommer, Nr. 26, i Analogi med pommerffe Bjælker fra Pommern, 6 Tommer tykke, o. s. v.

Som sagt, noget af det Første, jeg fik Leilighed til at iagttage, er den geniale Maade, hvorpaa man i den militaire Stand sætter sig ud over Tiden; det Halve af en Soldats Virksomhed bestaaer nemlig i at forholde sig aldeles rolig, lade som man ikke ærgrer sig, skule ned, om Naboen har Fedtstøvler paa, og vente paa, om det er Noget eller det ikke er Noget. Officierer og Underofficierer finde naturligviis dette i sin Orden; dem selv generer det ikke, de ere paa deres rette Tumbleplads og kunne naturligviis ikke forstaae, at man kan have andre Interesser, end at blive en fejlfri Soldat. Men kan dette end undskyldes, at de Foresatte holde os til ikke at have andet end Exercitsen i Hovedet, saalænge vi ere Soldater, saa er der en anden Ting, som bør paatales og modarbejdes. Grovheder og Skjældsord ansees endnu for aldeles nødvendige, hvis man vil have Rekruten til at gjøre sig Umage. „Vil han see, han kan skruppe sig, for Satan!“ „Jeg skal, F. g. m., see, jeg kan lære ham at lystre!“ og lignende Udtryk kildre daglig Ens Øren. Dog maa jeg tilstaae, at denne Udsærd til Stadighed kun udvises imod Jenferne, Larferne eller hvilket andet Navn man vil bruge for at betegne vore Bønderkarle: os finere Folk forsøge undertiden baade Officierer og Underofficierer at vise al Slags Courtoisie; men alene den Bevidsthed, at man kan blive behandlet hundst, og at de, ved hvis Side man staaer som Kammerat, virkelig blive det, er

nok til at frembringe en nedtrykt Stemning. Mangen en
 Gang betragter jeg veemodig de brave danske Køer, som
 gaae paa Fælleden i Ro og Mag og nyde deres Foder,
 og mangen en Gang tænker jeg: I Umælende, I har det
 igrunden bedre end vi! gaae I frit, saa gaae vi tvun-
 gent; græsse I frit den hele Dag, saa „fodre“ vi dyrt i
 en lille halv Times Hvil; blive I slagtede, saa blive vi
 skudte. Ja det er et ironisk Træk, at Fælleden er det
 reglementerede Samlingssted for Soldater og Høveder: er
 der ingen Soldater, saa vrimler det af Høveder; er der
 ingen Høveder saa vrimler det gjerne af Soldater; stun-
 dom enes begge Partier om Bladsen. Er det maaskee et
 Tegns paa, at Soldaten iblandt Mennesker mest findes lig
 med Dyrene. Hvorlænge skal det vel vare, før det bliver
 almindelig anerkjendt, at Soldaten er en fri Borger, til
 hvis Uddannelse Officierer lønnes af Staten. Endnu
 synes den almindelige Børnepligt, istedetfor at fremme
 det nye Princip, kun at have givet Anledning til megen
 Partifidhed og Vilkaarlighed. Korporalen skeler til Gn,
 for af det Dre at see, om han skal tiltale Gn med Du
 eller De, om han skal henregne Gn til den gamle eller
 til den nye Klasse, om han kan commandere Gn til at
 løbe Grinder, hente Geværet paa Bør-bør, slæbe Træ-
 besten frem, o. s. v.

Om end de stakkels Jenser behandlede paa samme Maade som vi, vilde der dog være Ubehageligheder nok for dem at døje imellem os mere adrattede Kjøbenhavnere. De ere de danskende Bjørne og vi ere Tilskuerne. Jeg maa til min Skam gjøre den Tilstaaelse, at jeg ikke vilde have haft den halve Fornøjelse paa Rekruttskolen hvis disse ubehændige Equilibrister ikke havde været. Hvad Under, at en Bondeskarl, som kommer fra at dingle med Benene ned ad et Par Hestesider eller dorffe hen ad en Markvej, i Begyndelsen bliver noget besjættet ved dette Tritvæsen, denne Afhængighed af Andres Fodder og Begloen af Andres spodske Dine. I Begyndelsen, siger jeg; thi det er meget muligt, at han senere bliver den allervilleste til at holde Tankerne spændte, som Corporalen siger, idet han ved Tanker forstaaer Opmærksomhed paa Fodslaget, osv. Uendelig komisk er det at see en saadan Thy, naar det langt om længe er lykkedes ham at komme i Tret; han sætter nu hele sin Sjæl ind paa at holde det vedlige, Kroppen er frampagtig spændt og strutter ved hvert Skridt. Og lige nær er han endda, naar Geledet pludselig gjør en Bending; saa maa Arbejdet begyndes forfra igjen. I Hælene trædes han af sine Bagmand, selv træder han imod sin Villie Formanden og udstjælbes fra alle Kanter; da gribes han endelig i Kraven af en kraftig Korporalsnæve og rhytes saalænge i Forbindelse med Spark opad Læggene, indtil det store Kunststykke er lykkedes.

Nogle Exemplarer gives der, hvem Gynen til at holde Gudsflag næsten synes nægtet. To saadanne ulykkelige Numere saae jeg igaar: den fælles Ulykke havde forenet dem; medens vi Andre holdt Hvil, maatte de vares god med en tredie Mand til Anfører at trave op og ned under det lydelige Raab: Et—To! Et—To! Det hjalp altsammen intet, hver af dem gif i sit eget Trit, og Manden, der skulde lære dem, gif resigneret ved Siden af og saae paa dem. Forresten forekom det mig at den ene af dem saae noget polidisk ud; jeg tænkte ved mig selv: Gud veed, om det ikke er et Bif af Fyren for at blive kasseret som uduelig.

Vi fik da Lov til at ligge i vort Hjem, istedetfor paa Kasernen. Dette er en stor Begunstigelse, ikke fordi vi i nogen Maade kunne klage over Kasernen, thi den os anviste er vistnok saa godt og hensigtsmæssigt indrettet som en Kaserne kan være det. Bærelserne ere store og lyse, Sengene solide, Tæpper og Madbrødsfer haarde, men sunde. Men Kasernelivet medfører visse nødvendige Ubehageligheder som den Uvante ikke gjerne underkaster sig, naar han paa nogen Maade kan undgaae det. I Staden, i Freden vil man dog nødigt til selv at børste sine Støvler, rende i Gaarden og vadske sig om Morgenen i Skjorteærmer, o. s. v. Heller ikke er det behageligt at ligge i

Sengen om Aftenen, medens Stuekammeraterne — gjerne fra 10 til 20 i Antal — komme dumpende ind en efter en, sætte sig passlærende paa Træbænken og gumle paa et Stykke Ostebrod eller fylde Stuen med en kvælende Tobaksos, medens de efter Bønders Skik have meget imod, at man aabner Vinduer. Alt dette, i Forbindelse med den Ristko at træffe en Sengenammerat, som hverken i qualitativ eller kvantitativ Henseende er indbydende, gjør, at man helst holder sig fra Kasernen. I Felten er det naturligviis en anden Sag, der finder man sig i det Mundgaaelige.

Naturligviis gaves Tilladelsen til at ligge i Byen kun under den udtrykkelige Indstrækning, at den, som blot een eneste Dag kom for sildigt, han skulde øjeblikkeligt ind paa Kasernen. Dette er dog en Straf, jeg kan finde mig i; saaledes burde der altid staffles Orden tilveje, og ikke med Grovheder og Skjældsord. Bestemthed maa der være i militaire Sager; og ved denne Leilighed kan jeg ikke undlade at give vor Officier den Roes, at han idetmindste giver os et godt Exempel. I Almindelighed er han paa Pladsen endog for den Tid, han selv har bestemt. Derksom Foresatte overhovedet vidste, hvilket styrkende Indtryk deres egen Bestemthed gjør paa de Undergivne, og hvor nedslaaende det tværtimod er at have en Herre, som ikke opfylder sine egne Befalinger, saa vilde de sikkert overvinde den Magelighed og Forsængelighed,

som let forleder dem til at vise, hvor stort Spillerum deres Uafhængighed og Vilkaarlighed har.

Interessant er det at bemærke, hvor forskellige Folks Meninger kunne være om, hvad Dannelse er. Det hændes ikke sjelden, at vore Foresatte regne det til Mangel paa Dannelse og Opdragelse, naar En eller Anden er kommen i Urede med Fodslag eller Bendinger. „Sikken et Menneſte der gaaer i andet Geled! See ſig dog for, Djævel! Skal man gaae her og ſtraale Halsen itu paa ſig! Han kan, Gud ford. mig, ikke komme i Trit! Jeg troede dog, at jeg var kommen imellem dannede Menneſter, men nu ſeer jeg at det ikke er Tilfældet.“ Men de fleſte af vore Lærere ere rigtignok ogſaa Menneſter, ſom enten fra Korporaler ere blevne Officierer eller fra Bønder Korporaler. Vdre Dannelse i Retning af Geværgreb, Fodslag, o. ſ. v., have diſſe jo nok af, ligesom de i Almindelighed udmærke ſig ved deres Vaſbrøl; derfor ere de vel ogſaa blevne udvalgte til at repræſentere deres Stand.

Dog maa jeg ikke ſige, at vore Foresatte lægge an paa at tyranniſere os. De blive tvertimod Dag for Dag mere venſkabelige og det til deres egen Fordeel; thi naar de ere gode Venner med os, falder der altid lidt Pilleri af til dem i Hviletiden. Det er ganſke morsomt at ſee,

hvorledes Underofficererne sætte sig ved Beværtningsbordene og give Audiens for hvert Glas eller Sigt, som ræktes dem. De ere blevne saa vante til at fyldes, at de ikke engang give deres Bifald tilkjende ved at see paa den, der mætter dem. „Barerne knuses“ i al Hastighed.

En lille spinkel Skræddersvend havde jeg idag Medlidenhed med. Korporalen havde faaet Dje paa, at han gjorde sine Sager fejtet, og rettede ham temmelig høft hvert Djeblif. Den stakkels Mistænkfomme tog sig det meget nær, thi han troede, at denne Tilrettevisning ikke var fortjent, men fremkaldt derved, at Korporalen personligt havde fattet Nag til ham. Med paa engang harmfulde og dog tvungent opmærksomme Blikke, for ikke atter at faae Skjænd, hvidskede han flere Gange i Geledet til mig: „Ja, jeg veed nok, hvorfor det er! det er dog et ondskabsfuldt Menneſke!“ Siden betroede han mig i en meget bitter Stemning, at det nok var fordi han ikke havde Raad til at traktere Korporalen. Her er jeg vis paa, at Skræddersvenden havde Uret; thi han var vist selv den eneste, der havde lagt Mærke til, at han ikke havde trakteret Korporalen. Men han er af disse hypokondriske mistænkfomme Menneſker, som volde sig saa mange Sorger til ingen Nytte. En gemhyilig Tyr havde strax sagt Corporalen sin Mening, og saa havde det Hele været forbi.

Der er forresten et Træk, som udmærker Kjøbenhavn-

nerne fremfor andre Danske. De vise mere virksom Deeltagelse, naar de see Nogen forurettet eller i Ulykke. Kommer En tilfælde paa Gaden, staae de ikke som orkesløse Tilskuere, men tage fat og hjælpe. Det samme viser sig ogsaa paa Fælleden. Bliver Nogen forurettet, hæve sig i Almindelighed strax Stemmer til hans Forsvar, og det desto højere, jo mindre den Forurettede selv har Mod til at forsvare sig. Skjøndt de nu selv maae gaae og slide, selv blive korrerede, osv., vare dog forleden Dag alle enige om, at en stakkels Snekker, som ikke kunde komme efter Tingene, burde kasseres, og at det var Synd af Korporalen at pine ham længere. — Naturligviis ere Kjøbenhavnerne ligesaa villige til at udlee det latterlige og komiske hos Folk. Men begge Dele kunne meget vel forenes. Naar man først tilstræffeligt har fyldestgjort sin komiske Sands ved at lee ad en arm Synders konfuse Rejtethed og ad Korporalens modarbejdende Bestræbelse, saa kommer Medlidenhedsfølelsen tilorde, og man lader Korporalen vide, at nu kan det være nok.

Naar man hører til den saakaldte dannede Klasse og ofte har ærgret sig over den paatagne Bænighed, som er dens Særkjende, er det en reen Gammen engang imellem at lytte til den mere jævne og gemhytlige Klases ugeneerte Spøg. Neppe havde man lært hverandre at

fjende paa Skolen, for Stiflerierne og Wittighederne
 krydsede hverandre igjennem Rækkerne; og en skrældende
 latter rystede Geledderne, hvergang et godt Indfald gjorde
 den, paa hvem det var møntet, ærgerlig, uden at han
 kunde sende det tilbage igjen. Skjøndt slige Dyrtrin ikke
 kunne nydes, uden man skjender de Baagjældende og har
 hele Situationen for Dje, vil jeg dog fortælle et, som
 idag fæstede sig i min Grindring. Da vi et Djeblif
 kom til at staae i „rørende Stilling,“ som det hedder,
 gav en Sadelmagersvend sig for Lidsfordriv til at bear-
 bejde en Skomagersvends Lægge med Kolben. Denne
 raabte: „vil Du lade være, Din tykke Hund! hvad komme
 mine Lægge Dig ved! Han troer nok, de ere af Læder!“
 — Sadelmagersvenden replicerede rask: „Naa, see hvor
 den Skomager kan finde paa Løgne! han vil bilde os
 ind, at han har Lægge!“ — Skomageren: „Na, vil Du lade
 mig være, Din tykke Karetmagersvend!“ Det Komiske
 var, at Tyren ikke er Karetmager, men bliver kaldt saa-
 ledes, fordi han har krumme Been. Derfor faaer han
 ogsaa tidt at høre, at Ingen vil være hans Bagmand,
 hvis man kommer i Krigen, thi, dersom der kom en
 Bombe, saa vilde den gaae igjennem Benene paa ham
 og træffe Bagmanden. Saadanne Indfald foresalde i
 hundredevis; de fødes i et muntert Hoved til Morstab
 for alle, som ere nær nok til at høre. Jeg troer aldrig
 jeg har faaet mit Mellemgulv saaledes rystet som i denne

Lid. Hvad der gjør Sagen endnu pikantere, er, at man maa snige sig til at see, thi Indfaldene komme ofte midt under en eller anden Manøvre.

Jeg har bemærket, at næsten alle de, hos hvem man træffer naturligt Vid og Lune, høre til Svendeklassen. Her er ogsaa Studenter og Handelsbetjente nok, men disse ere pæne Mænd. Sagen er, at Svendene i Reglen ikke gjøre Fordring paa Dannelselse eller udbortes Bæsen; Handelsbetjentene derimod ville gjerne gjælde for Kavallerer og være Kammerater med Studenterne; de gjøre altsaa deres Bedste for at optage disse Bæsen og Manerer, hvilket, som alt Baataget, aldeles ikke klæder dem. Studenterne ere for gennemreflekterede til at kunne deltage i dette livlige Vittighedsspil, om de end gjerne kunde have Lyst dertil. Overhovedet kan det bemærkes, at Studenter- og Urtekræmmer-Vittighederne som oftest ere staaende Vittigheder, der fremstiges i en vis Modetone, medens Svendevittighederne ere verende og træffende. — I Almindelighed sigte Indfaldene til Naturfejl, til Vedkommendes Haandtering, osv., og, som ved alt Lune, berøver Virkningen for en stor Deel paa den Vittiges Personlighed og paa at man kjender ham og tidligere har hørt ham præstere sig som vittig. Der er den, som ikke kan sige et eneste Ord, uden at man brister i Skoggerlatter, hvad enten det nu er paa Grund af hans Mimik eller komiske Stemme, eller fordi man kjender ham som

en Spøgefugl, og altsaa uvilkaarligt kommer til at lægge en komisk Betydning i Alt hvad han siger. Der er andre Menneſker, ſom ikke faae os til at lee, om de end maafkee ſige virkelig gode Vittigheder. Grunden er den, at man ikke iforveien kjender dem ſom komiſke Hoveder, og at deres Perſonlighed ikke underſtøtter Ordet.

Ligeſaa færdige ſom diſſe Spøgefugle nu ere til at more ſig over hverandre indbyrdes, ligeſaa drøjt tage de ogſaa fat paa dem, der ville spille Overlegne og Lapse og Satans Karle, uden at beſidde den indre Overlegenhed, ſom Spøgefuglene have et ſikkert Dje for. Ved min Side ſtaaer en Student, ſom er meget godt lidt af Søndene, ſkjøndt han ikke gjør ſig til Kammerat med dem; de ſee nemlig godt, at han er forſkjellig fra dem i Dannelsen, og at han ikke blot vil ſynes at være mere, end han er. Men nu er der nogle Livjægere, rimeligviis Handelsbetjente, ſom ere paa det Ivrigſte beſkjæftigede med at ſtudere denne Student, gerere ſig ſom hans Venner og efterabe hans i deres Dine fine Manerer, hvorved de glemme, at hvert Menneſke har ſin egen naturlige Maade at være paa, og at alt Baataget miſſklæder. Beder Studenten om Lov til at gaae i ſit eget Grinde, kan man være viis paa, at et Par Stykker rende ham i Hælene; tager han ſig Friheder imod Korporalerne, fordi det er ham naturligt, faa probere Kommiſ'erne paa det Samme, trækker han Handſker paa, ſom han er vant til,

gjøre de ligesaa, skjøndt det generer dem bethydeligt, og skjøndt de hemmeligt sukke over, at deres pæne hvide Søndagshandsker skulle fordærves af Geværet. Saadanne Fyre ere vore Svende stadigt paa Nakkens af. En af dem maatte idag døje følgende Stikpille af en Skrædder, der er et af Geledets bedste Hoveder. Han var isærd med at trække Handsker paa sine store røde Hænder; nu hed det: „Skal De ikke have et Par Handsker til? værsgod, De kan faae mine! ellers kan Deres Fingre let blive for grove til at pille Koftner. De er rigtignok noget hullede, men træk De dem kun paa, saa skal De see, De mærker ikke mere til Geværet end om det var en Morter.“

Hvor Alting i Livet dog beroer paa Banen! Man gruer for Muligheden og finder sig i Birkeligheden. Hvor vilde jeg ikke for et Aar siden have leet, hvis En havde spaaet mig, at jeg dannede Menneſke, der gif og hørte videnskabelige Forelæsninger, skulde komme til at ligge i Kredss med Peer og Poul paa Fælleden og høres af en Korporal i: „Hvad skal Soldaten alletider?“ — Svar: han skal alletider føre et ordentligt Løynet; eller: „Hvad maa Soldaten ikke uden sin Foresattes Tilladelse?“ — Svar: ikke ombytte sit Dvarteer. Idethele kan jeg dog si, at jeg finder mig ganske vel ved dette nye Liv; jeg er frisk paa Legemet, og Aanden har Lejlighed til at

berige sig ved alffens Jagttagelser. Det har været Mode iblandt os Studenter at skjælde paa dette rædsomme Rekrutliv, denne Tvang for Landen, denne Afhængighed af raae Menneſker; jeg troer den egentlige Grund dertil var den, at man ſaaledes troede ſig berettiget til at gjøre alt for at ſlippe fri, uden at miſte ſit Renommee ſom patriotiſk Borger. Er man en Maſſine under Korporalens Haand, ſaa er man det igunden ogſaa ved Gramensbogen. Men den videnskabelige Trællen fører i Tiden til det Solide, til Fædning, hvorimod Rekrutſkolens ikke fører til Noget. — Men maaskee virkelig Pluraliteten af os ere ſaa ſvage, at vi ikke kunne taale uden den ene Art Training; maaskee den frigeriſke Training vilde gjøre de fleſte af os uſkikede til Trainingen ved Bogen. Jeg erindrer jo at have hørt Mange klage over, at de i den Tid de have ſtaaet i Tjenesten, ikke have kunnet beſkjæftige ſig med noget Mandeligt, ſelv om der gaves Tid og Lejlighed dertil. Hvad mig angaaer, har jeg aldrig været mere oplagt til aandeligen at beſkjæftige mig, end naar jeg legemlig træt kommer hjem fra Dagsarbejdet paa Balleben, og jeg er dog ikke ſaa ſtærk af Conſtitution, at Strabadſerne ere mig ſom Intet. Dog man maa være varſom med at bedømme Andre efter ſig ſelv! De dybe Gemhytter, ſom tage ſig Alting meget nær, og de meget flygtige Gemhytter, ſom trænge til Forandring, ville vel føle Militærtvangen haardeſt, de forſte, fordi de

søle det Heles daarlige Ordning, de sidste, fordi de ikke kunne raade sig selv. Derimod Flegmatikerne, de Kolige, til hvilken talrige Stand jeg kan henregne min egen Ringhed, de gaae villigere i Løjet, ryste det Onde af, naar de kunne komme til, og nyde det Gode.

Den Forladte.

Blidt Solen synker bag Skoven ned.
 En Yngling vandrer ved Søens Bred:
 han seer paa Bølgernes flygtige Spil;
 men Hjertet banker uroligt dertil.

Bel lyser hans Dje med dunkel Glød,
 men ej af Glæde ved Aftenen rød;
 fra Kinden Ungdommens Friskhed veg,
 nu brunet af Solen, men ellers bleg.

Et Vidne hans surede Bænde bær'
 om mangan en Dyst med Tankernes Hær,
 om mangan en Brænding paa Livets Flod;
 men endnu ruller uftadigt hans Blod.

Dg medens han vandrer sin ensomme Gang,
 han nynner en sær uroftelig Sang.
 Dog langt har han vandret, Foden er træt:
 han kaster sig ned, hvor Skoven er tæt.

Dg medens han hviler ved Bøgens Fod,
 Den kjølige Luftning svaler hans Blod:
 Naturen gyder sin Fred i hans Sind,
 og luller i Mindets Drømme ham ind.

Han mindes med Længsel sin Barndomstid:
 da kjendte han ikke til Synd og Strid;
 han mindes den Dag, da han Hjemmet forlod
 med barnligt Hjerte med frejdigt Mod.

Da vække ham pludselig sagte Fjed:
 en Pigelil vandrer ad Stien ned;
 fra Læben sølvklare Toner gaae,
 Unglingen lytter, — og stirrer derpaa:—

„Stille, stille!

Bryder ej Naturens Hvile!
 fjerner hvert et bittert Minde,
 naar I komme for at finde
 Fred hos denne tro Veninde!
 Livets Uro maa I glemme!
 lytter saa til hendes Stemme!

Stille, stille!

Lytter til de Toner milde,
 som fra Træets Krone dale,
 naar de unge Blade tale,
 takke Bøfyr for hans svale,
 for hans kjelligfriske Vande,
 Trøst i Middagshedens Vaande!

Stille, stille!

Lytter til den Sanger lille,
 som paa Bussens Dvift stg ghynger,
 som i Jubeltoner synger
 om den Baar, som alt forhynger,
 om sin Mage, om sin Rede,
 om de Smaa, den har dernede!

Stille, stille!

Lader Tankerne kun ile,
 mens ej Verdens Larm adspreder,
 takkende fra disse Steder
 og til ham, som Alting freder,
 ham, som, før han skabte dette,
 kjendte Glæden han beredte!"

Saa sang den Pige med Ufkyldskroft;
 men Unglingen fatted ej Ordnes Trost:
 han fatted kun Stemmens melodiske Klang,
 og stirred paa Pigens svævende Gang.

Da Sangen var endt, da tøved han ej,
 men spurgte som Fremmed beskedent om Vej.
 Hun rødmed: han havde jo hørt hendes Ord;
 men gjæstfrit til Borgen at følge hun bad.

Her vandt han Enhver ved et højeligt Sind;
 thi snildt i Hjerterne skued han ind,
 og Alvor forstod han at blande med Leg.
 Men højere stedsse hans Attraa steg.

Han trygled! hun kunde ham ikke modstaae!
 ved Unglingens Bryst med Bæven hun laa!
 det første Kys fra den Jomfrumund,
 det Unglingen vandt ved Søen i Lund.

Nu daglig de sværmede Haand i Haand,
 og Pigens Ufkyld forfristed hans Aand.
 Hun øfte sin Fylde ud i hans Bryst;
 men han blev mættet af Elskovs Lyst.

I Nattens Mørke han Borgen forlod,
 og løste Bigen fra Løftet, han tog.
 Hvor kunde hun tage sit Løfte igjen:
 hun havde jo holdt det og givet sig hen!

Bildt Stormen jager
 i Skoven afsted!
 og Boven stønner
 saa hult derved.
 Fra Skyens Bryn
 knyttrende Lyn
 rædsomt Budskab udbrede
 om Himlens Brede!

Med Angst og Bæven
 fra vante Dont
 flyer rædde Bonde,
 anende Ondt!
 til skjærmende Ly,
 ubejrsky,
 skrækkende vildt han haster
 og ned sig kaster!

See hist! Hvo dvæler
 underlig tyft
 af verkende Lynglimt
 fælsomt belyst?
 Du blege Mø!
 hvorfor ved Sø
 sidder Du højet mod Jorden
 under døvende Torden?

Et Billed hun bærer
 i Halsens Baand:
 fast hun det slutter
 i kolde Haand!
 gennem Taarers Strøm
 elskovsøm
 længe hans Træk hun beskuer
 ved Lynildsluer.

Nu folder hun ydmygt
 de Hænder smaa!
 front imod Himlen
 Tanterne gaa!
 Med bævende Koft
 søger hun Trøst
 der ved den tidligt og silde
 rislende Kilde.

Saa frem hun svæver
 til Søens Bred,
 og stuer roligt
 i Vandet ned.
 Med trostligt Mod
 paa lette Fod
 brat i Dybet hun dukker:
 Bølgen sig lukker.

Da Solen frandsede Borgens Lind,
 da bare de Liget i Gaarden ind.
 Saa sørgeligt monne det Ligtog gaae;
 thi hun var elsket af Store som Smaa!

Men Ynglingen vandrer ved Søens Bred
 mens Solen synker bag Skoven ned.
 Ustadiigt som Skibet tumles hans Liv;
 ham Dvinden staffer kun Tidsfordriv!

Da sænker sig Mørket saa thst, saa thst;
 men Stormen vaagner i Ynglingens Bryst:
 det sukker og suser saa vilbt, saa vilbt,
 om Alt hvad et vejløst Liv har forspilbt!

Da natligt Mulm hylled Skoven ind,
da hersted det alt i Unglingens Sind:
han styrted sig ud fra den stejle Rand
og fluffed sin Ild i det kredsene Vand.

3 Skolen.

Hr. B. var det bedste Menneſte under Solen, og han vilde ogsaa have været det lykkeligſte, hvis der blot ikke havde været een Ting ivejen. Hr. B. var Lærer baade i Dreng- og Pigeſkoler; han levede af at undervise og vidſte ikke nogen anden Maade at ernære ſig paa. Ak, havde han blot kjendt en anden Maade, ſaa havde han forlængereſiden ſagt Skolerne Farvel. Thi deri beſtod netop hans Forbandeſe, at han, der paa det Fortræffe- ligſte forſtod at tee ſig i de Børnes Kreds, hvor man respekterede dannede Manerer, god Tone o. ſ. v., han, der var den behageligſte Selſkabsmand, Damernes Yndling og Mændenes Raadgiver, at netop han i ſine Forret- ninger ſkulde være bunden til den uorne Børneverden, ſom ikke alene ikke ſjønne- de paa ham, men med hvilken han deſværre maatte føre en haardnakket, aldrig endt Kamp.

Hvor ofte var han ikke, efter længſelsfuld at have ventet Klokkens Slag, med Fortvivlelſe i Hjertet ilet ud af Skoleſtuen; hvor ofte havde han ikke, dryppende af Sved, flæbt ſig hjem for paa ſin fredelige Sofa at komme til ſig ſelv efter Kampen med Drengene, dem han ikke kunde tæmme. Hvor ofte laa han ikke og fattede nye

Kampplaner; men naar Tiden var kommen, strandede Udførelsen.

See, der vandrer han hen over Torvet; han skal hen at læse i en Klasse, hvor der er et halvhundredede Dreng. Sidst han var der, vare de utaalelige; men idag har han godt Mod: efter tre Timers Overvejelse om Morgenen paa Sengen har han faaet ud, at han bestemt maa kunne imponere Knægtene. Et Par af dem mødte ham igaar paa Gaden og de hilste meget ærbødigt; altsaa de maa igrunden have Agtelse for ham; han maa blot træde determinert op. Han er nu kommen op ad Trappen og lytter udenfor Døren. De gjøre en rædsom Allarm derinde; desto bedre: — saameget desto effektivere vil Stilheden være, som hans Indtrædelse bevirker. Han aabner Døren raff og træder ind, seende sig kjæft omkring. Men, mærkeligt nok, Passiaren bliver usforstyrret ved at gaae sin vante Gang, ja fra enkelte Sider er man fræk nok til at raabe: „Goddag, Hr. P.!” Hr. P. kaster et strengt Blik til de Bænke, fra hvilke disse utilbørlige Udraab synes at komme, og stiger med Værdighed op paa Kathedret. Han tager Karakterbogen frem og sætter Djnene paa den, for at afvente, om ikke Passiaren vil standse. Nej! den gaaer lystig fort. Han løfter Hovedet op og sender et skarpt Blik, ledsaget af „Eh! stille!” ud over Forsamlingen. Denne energiske Optræden har imidlertid ikke anden Følge, end at nogle

af de Nysgjerrigste stirre paa ham, medens en Enkelt gjentager „Tys! stille!“ Atter et alvorligt Blik hen i den Retning, hvorfra denne Spillen Lærer udgaaer.

I Stuen er en Summen som i en Vitube; Hr. P. stirrer paa Karaktererne, men grubler hemmeligt over, hvad der er at gjøre for at faae Stilhed bragt tilveje. Om Morgenen havde han været fuldkommen paa det Nene med, hvorledes han vilde tumle Drengene: øjeblikkeligt, saasnart En begyndte at sludre og gjøre Kommers, skulde han have en ordentlig Lusfing. Men nu, hvad skal han gjøre? der er ingen Enkelt, han kan gaae løs paa, thi de ere alle lige gode; men dem allesammen kan han dog heller ikke banke. —

Medens han sidder tvivlraadig, dukker et nyt Moment frem af Tummelen, idet En raaber: Pas dig selv, Thorvald! Hr. P., jeg maa ikke sidde for Thorvald.“ — „Tys stille!“ siger Hr. P. med rynket Pande, „hvad er der paa Færde?“ — „Han skjælder ud for Svinebæst!“ — „Na, Peter, det er ikke sandt! men han sidder og stikker mig med en Knappenaal!“ „Hvad,“ raaber Hr. P., „stikker Du med en Knappenaal?“ „Nej, det er ikke sandt!“ raaber Peter. — „Jo, han gjør!“ brøler et Chor af Stemmer. — „Nej, Sludder, men han skjældte ud!“ brøler et andet Chor. — „Er det sandt?“ spørger Hr. P. — „Nej, nej! jo, jo!“ — „Tys, stille!“ blyder Hr. P. med Værdighed og gaaer atter op paa Kathedret,

hvor han ærgret sig over, at han ikke, mens Tid var, uddelte nogle ordentlige Rindheste til de to Urostiftere; men, paa den anden Side, det blev jo ikke oplyst, at de virkelig havde skjældt ud eller stukket med Naale, saa det vilde have været uretfærdigt at straffe dem.

Drengene fare endnu længe fort med at drøfte Sagen. Endelig veed Hr. P. intet andet Middel til at faae Ende paa Spektaklen end at forlange Lærien op. Det er jo dog igunden tidsnok, naar der blot indtræder Stilhed, idet Examinationen begynder; den Tid, der gaaer forud, er jo egentlig en Hviletid, og i denne kan det vel undskyldes, om man ikke tager det saa strengt. Altsaa — Respekten er endnu ikke tabt; der er Grund til at tro, at Drengene ville ansee det for Overbærenhed, naar man hidindtil har ladet dem have fri Spas. Hr. P. løfter nu Bogen op, griber Pennen, hvormed der skrives Karakterer, og kaster et langt Blik omkring sig. Ingen synes at bemærke disse Forberedelser til at begynde Timen. Hr. P. lægger saa megen Utilfredsshed som muligt i sin Mine, og udbryder: „Naa, nu begynder Examinationen! maa vi nu bede om Stilhed! hører I! maa jeg bede om Stilhed, ellers er der jo ingen No til at examinere!“ Forunderligt nok, denne Appæl gjør sin Virkning; der indtræder et Djebliks Stilhed, et Triumphs Djeblik for Hr. P., som stiger betydeligt i sin egen Agtelse. Men desværre, Stilheden, som formodentlig

er fremkaldt af Nysgjerrighed efter at vide, hvem der først skal op med Lærien, er ogsaa strax forbi, saasnart Hr. B. har nævnet et Navn; og nu begynder igjen et blandet Chør, i hvilket Hr. P.'s og den opramsende Drengs Stemmer kun af og til dukke frem som relative Momenter, skjøndt de upaatvivlelig burde have været de ene herskende. Forgjæves træder Hr. B. ned fra Kathedret og præsenterer sig personlig i forskjellige Hjørner af Bærelset: hans Lyksen trænger ikke igjennem.

Hele øverste Bænk har truffet sig sammen i en Klump og undersøger paa det Omhyggeligste en Bidstefsnært, som Gn, der sidder midt paa Bænken, har med. Dette Djeblig forekommer Hr. B. gunstigt til at gjøre Indtryk paa Drengene, og med nonchalant, spøgende Stemme, ganske som om han har hele Klassen i sin Magt og som om det kun er første Bænk, der gjør en lille Smule Spektakel raaber han: „See, see, lille Henrik, hvad er det for dejlige Sager, Du morer Dig med! gjem heller dem til Du kommer hjem!“ Disse med Bevidsthed om Overlegenhed fremsførte Ord gjøre ganske rigtig deres Virkning, idet Bidstefsnærten under Klassens almindelige Snusen bliver gjemt; men — hvad der er det værste — Munterheden vil ikke lægge sig igjen, efterat den først er vaft, og da Drengen, som bliver hørt, gjentagne Gange raaber: „Jeg kan ikke høre, hvad de spørger om!“ nødes Hr. B. til at stille sig lige foran ham og formelig raabe

ham Spørgsmaalet ind i Dret; i hvilken Situation han endnu maa bære den Ydmygelse, at Inspektøren stikker Hovedet ind ad Døren med den Bemærkning: „Undskyld, jeg troede ikke her var nogen Lærer!“

Saaledes gaaer det den ulykkelige B. hver Dag og i alle Skoler, i de smaa som i de store. Han kan altsaa ikke engang troste sig med den Tanke, at det er det store Antal Drengene i nysnævnte Klasse, der bærer Skylden, at Grunden til Uordenen ligger i Umuligheden af at holde Dje med hver enkelt i de fjerne Kroge. Saa ofte han søger en flygtig Hvile i denne Tanke, mindes han kun altfor snart om sin Vildfarelse, idet netop de Drengene som sidde ham nærmest, som omgive Kathedret, ere de værste at holde i Orden. De sidde saa at sige under hans Hænder, og dog frygte de ikke. Men deres Ugenærthed er af en anden, skjøndt for Hr. B. ikke mindre pinlig Art, end de Tjerntsidendes. Disse sidste rumstere paa og under Bænkene, skjændes, flaaes og hvine ligesom en Flok Rotter i Mørke; hine derimod betragte sig mere som Hr. B.'s Venner og Belyndere; de assistere ham imod deres egne Kammerater, og man kan ikke saa sjældent see dem hvidske Hr. B. i Dret og pege hen, for at give Oplysning om en eller anden mistænkelig Biben eller Fløjten. Men for denne Villighed ansee de sig igjen berettigede til mange generende Smaasriheder, om hvis Tilladelighed Hr. B. aldeles ikke kan blive enig

med sig selv. Dette vilde da heller ikke hjælpe stort; thi om han end var enig med sig selv om deres Utilladelighed, saa var endnu det store og vanskelige Spørgsmaal at afgjøre: hvorledes hindre dem. Til flige Smaafrigheder hører f. Ex., at den lange Christian, der sidder ligesom Kathedret, anseer sig for berettiget til, hvergang en Karakter er skreven, at stifte Hovedet ind over Kathedrets Kant og mærke sig den, hvilket Experiment atter har til Følge, at han af sine fjerne Kammerater presses saalænge, til han ved at række et vist Antal Fingre i Vejret og saa meddeler dem sin Kundskab. Alt dette udfører lange Christian med smilende Mine, som om det var ganske i sin Orden; og Hr. B., skjøndt han har en Følelse af, at hans Respekt er krænket, kan ikke bære det over sig at skuffe hans Tillidsfuldhed og straffe ham for Noget, han uidentvivel selv anseer for uskyldigt. En Dag gif det dog vel vidt. Lange Christian kunde ikke hitte en Karakter, som netop var skreven nederst i et Hjørne, og maatte derfor gribe til det Middel, at praktisere Bogen hen til sig. Hr. B., som skulde skrive en ny Karakter, udbød: „Naa, kom med Bogen! hvad skal det betyde!“ og tog fat i den ene Ende; men Christian, som endnu ikke havde faaet at see, hvad han vilde, holdt fast i den anden Ende og svarede: „Ja, Hr. B., nu skal De strax faae den; maa jeg blot see den sidste Karakter.“ Hr. B. blev saa betuttet ved dette Svar, at han rolig blev

staaende og holdt i den ene Ende af Bogen, medens Christian trak i den anden. Først da Christian havde givet Slip, fik han besindtet sig saameget, at han kunde tildele ham den velfortjente Lussing; men nu kom den for sent, og hele Klassen, som uvilkaarligt følte det Komiske i Situationen, brød ud i en lydelig Latter.

Endelig gif det op for Hr. P., hvad det egentlig var han manglede. Det var Landsnærværelse. Denne Dyd skulde fra nu af være hans Løsen. Fra nu af aldrig nogen Bakken, aldrig nogen Usikkerhed! som et Lyn maatte man være over de forbavtede Drengene, Straffen maatte følge umiddelbart paa Forbrydelsen. Hr. P. længtes ordentlig efter næste Time, da han skulde staa frem under en ny og for de uforberedte Drengene saa farlig Skikkelse. Da han kom ind i Klassen, var den anden Lærer endnu ikke gaaet. Neppe var denne ude af Døren, før den sædvanlige Gemhytlighed tog sin Begyndelse. Men som en Høg slaaer ned paa en Flok Duer, saaledes slog Hr. P. ned paa Drengene, og som Høgen griber en Due, saaledes greb Hr. P. en lille lys-haaret Knøs i Kraven, slæbte ham ud paa Gulvet og bearbejdede ham med sine Næver. Hele Klassen var forbavset Tilskuer ved denne Scene, thi det var just truffet saa uheldigt, at den stakkels Dreng, som Hr. P. i sin blinde Landsnærværelse havde faaet under sine stærke Hænder, netop var en af de saa skikkelige, som aldrig

gjorde Kommers. Et almindeligt Raab lød nu: „han har Ingenting gjort! han har Ingenting gjort!“ og Hr. P., som efter at have udraaset, ogsaa bemærkede sin Fejltagelse, gik, ledsaget af Offerets Hulken, flukøret tilbage paa sin Plads. „Ja, ja!“ tænkte han, „har jeg denne Gang taget fejl, saa skal jeg ikke gjøre det næste Gang!“ Han støttede Hovedet imod Hænderne og holdt i Smug Dje med dem, der vare ham bekjendte som de værste Rødere. Men nu var han desværre igjen paa Reflexionens Gebeet, hvor han ingenbegne kunde komme. Hvem var egentlig den værste, hvem burde det først og fremmest gaae ud over? og naar var egentlig det rette Djeblik til at styrte frem fra Bagholdet? skulde man vente til der indtraf noget Storartet, f. Gr. et Hyl, eller skulde man lade Straffen ramme en jevn, intet Ondt anende Passar, som ellers ikke plejede at være Kontreband?

Disse Spørgsmaal havde Hr. P. endnu ikke besvaret sig selv, da en rødhaaret Baban nærmede sig ham og med høflig Iver bad om Tilladelse til at børste Hr. P. paa Ryggen, da der var noget Hvidt. I det Samme begyndte han med Børstningen uden at vente paa Svar. Men Hr. P., som tidligere havde haft ham mistænkt for at bruge dette Hvide som en Lejlighed til Spas, fattede nu strax samme Mistanke og tænkte: Han skal undgjelde derfor. I et Nu havde han vendt sig og drevet Tyren en dygtig Kindheft, som dog ikke traf Kinden, men Albuen,

der hurtig blev bragt imellem; en anden Kindhest paa den anden Side blev ligeledes opfanget med Albuen og saaledes en tre — fire andre, som Hr. P. i sin Værgelse lod følge paa. Drengene more sig altid kosteligt, naar Kindheste aspareres, og en almindelig Munterhed herskede derfor i Klassen. Men Hr. P., der nu er bleven hidsig, vender sig som et Lyn og bearbejder en grinende Dreng, som troede sig fuldkommen sikker, med sin Højre saaledes, at hans Latter forvandles til Graad. Drengen er dog ikke forfnyet, men raaber hulkende: „De lo alle sammen; naar jeg skal have Stryg, skal alle de andre ogsaa! det var ikke mig allene!“

Dog nu hæver sig bag Hr. P.'s Ryg, hvor enkelte Drengene have spejdet, først dæmpede og usikre, derpaa højere og bestemttere Udraab: „Der er virkelig Hvidt paa deres Ryg! en lang, hvid Stribe og saa en Bladads her oppe ved Skulderen! see selv, Hr. P!“ Man forsøger at trække Frakkestjødets om til Hr. P.'s Synskreds, men det mislykkes. Den Rødhaarede betragter Hr. P. med en fornærmet og trodsig Mine; han har uden tvivl en Fornemmelse af, at han for Andre tager sig ud som den fornærmede Ufkyld, skjøndt han selv meget vel veed, at hans Hensigt med Børstningen kun var at gjøre Griin. Som alle svage Karakterer staaer Hr. P. tvivlsraadig og venter, uden selv at vide det, en Impuls. Den kommer fra en fjern Krog med det Udraab: „Træk Frakken af!“

Dette er det eneste Middel, tænker Hr. P., der har en naturlig Respekt for det udtalte Ord; han iværksætter altsaa, naturligviis uden at lade sig mærke med at have hørt Udraabet, Frakkens Afstræfning, assisteret af en Mængde ivrige Hænder; — og see — der er virkelig noget Hvidt paa Frakken. Slukeret trækker han den paa igjen; hans Landsnærvarelse har aldeles forladt ham; han tør ikke see paa den Rødhæarede, der betragter ham med et Blik, som siger: „Hvad synes De nu om Deres Opførsel, Hr. P.?" Det vil aldeles ikke gaae op for Hr. P., hvad der nu er at gjøre; han maler ikke et Ord, men idet han sætter sig paa sin Plads, har det Udseende af at det er ham, der er den straffede Skoledreng, og Rødhovedet der er Læreren.

Aldeles forknytt beklager Hr. P. sig for en ældre Ven, som ogsaa er Lærer. „Du skal tage dem med fjærlig Formaning,“ raader denne. Det vil jeg, tænker P.; og der er netop nogle Dage efter god Lejlighed dertil, idet man har i Valles Lærebog om Forholdet imellem Lærere og Disciple. En af Drengene har netop under den sædvanlige Passfaren opramsset Disciplenes Pligter imod Læreren, og Hr. P. knytter hertil med hævet Røst nogle fjærlige Formaning: „Seer I, Børn, saaledes som her staaer skrevet, bør Forholdet være imellem os! — Tys! stille! Hvor gjerne vilde jeg ikke komme ud af det med Jer paa en god og fjærlig“ — „Peter gjør Nar

ad Dem, Hr. P.!" raaber Drengen, som er oppe, menende, at han er nærmest til at assistere sin Lærer. „Gjør Du Nar, Peter!" raaber Hr. P. oprørt, „og det netop i det Moment, da Du hører Skriftens Ord om" — „Nej, jeg gjør ikke Nar, men nu spiser de Gæster deroppe!" — Al, saaledes var denne gode Lejlighed forbi, og Hr. P. havde nu indseet Umuligheden af at røre Drengenes Hjerter.

Hvor lykkelig vilde Hr. P. ikke have været, hvis han havde staaet i saa fredeligt et Forhold til Skoledrengene, som til en vis anden Tilhørerfreds, jeg nu skal omtale. Hr. P. var nemlig en pædagogisk og filosofisk dannet Mand; han var derfor bleven opfordret af en Kreds Damer og Herrer til at holde en Række Foredrag om Børneopdragelsen. Hvor veltilfreds følte han sig ikke overfor denne hæderlige Forsamling. Her kunde han udfolde alle sine personlige Fortrin; han kunde gestikulere, hæve Stemmen, sænke den, smile, slaae om sig med Bittighed og Satire, og Alle lyttede med spændt Opmærksomhed, ikke en Hund forstyrrede ham. Her var Hr. P. ret i sit Gs; og naar Drengene gjorde ham for meget af det om Formiddagen, saa dukkede Tanken om Aftentimens Fred som en trøstende Engel frem for hans Sjæl.

Liden Sypige.

I.

Liden Sypige sidder den lange Dag

højet foruden Hvile;

Liden Sypige sidder saa høit under Dag,

Fingrene vevert ile.

Ved Hellig hun sjer, ved Sogn hun sjer,

hun slipper ej ud, før Solen flyer.

Skulde jeg altid sørge!

Liden Sypige vandt sig en eneste Ven,

Fuglen, som listigt synger!

Liden Sypige bærer i Solen den hen;

muntert i Buret den ghynger:

„Du Staffel, Du synger i Fængsel saa smukt;

men jeg flyver ud, naar Solen er slukt.

Skulde jeg altid sørge!“

Liden Sypige sukker saa dybt, saa tyft.

sagteligt Taarer trille;

Liden Sypige fyldes af Mod og Lyst,

smiler og nynner stille.

Hun fletter sin Lof, hun glatter sit Lin,
hun strammer sit Bælte om Midien sin.

Skulde jeg altid sørge!

Liden Sypige lukker sin ensomme Braa,
iler for Glæden at nyde;

Liden Sypiges Hjerte saa livligt mon slaae:
muntert Tonerne lyde.

Liden Sypige smiler og danser sig varm,
liden Sypige jubler ved Glædens Varm.

Skulde jeg altid sørge! —

II.

Trød, lille Bige, Dansen saa let,
smil med din Mund!
glem at Du sørged og sukked Dig træt
mangen en Stund:

her i det glade, korte Minut
Sorgernes Magt er brudt.

Lyt, lille Bige, til Taktens Flugt,
saa faaer Du Mod!
gæng Dig kun yndigt i listig Bugt
smidig paa Fod!
Nyd, af nyd! det er hastigt forbi!
Livet har ej Harmoni.

Dands, lille Pige, og glem i Din Lyft
 Lidens Fortrød!
 af, fra Dig selv har den stjaalet saa thyst
 Roserne med!

af, den har mørknet Dig Sjælens Dør!
 tindrer dit Dje som før?

Nyd, lille Pige, da Fristen saa kort!
 syng Dig omkring!
 syng Dig i Kredsen letsævende bort!
 sno Dig i Ring!
 sno Dig paa Foden! af — hastigt den er
 bunden og dandses ej meer!

Ballade.

Stille rugende Matten laa
 tungt over Jordens Bryst;
 lumre Taager og Skygger graae
 gled gennem Dalene thyst!
 bort fløj Stjernernes lyse Blif,
 bort til renere Sferer det gif:
 Mørke ruged paa Jord!

Underligt Gys fra Stund til Stund
 sukked i Skovens Nat!
 underligt vilbt som i Feberblund
 skjælvend dens Løv saa brat!
 atter den blunded lyttende hen!
 pludseligt zittred dens Løv igjen,
 lytted og sukked igjen!

Varsler vel Natten Farer og Mod?
 varsler den Ondt herned?
 gjemmer den Rædsler i dunkle Skjød?
 Ingen, Ingen det veed!
 Menneffet ængstes ved Midnattens Røst:
 Ingen vil aabne dens Gaader sit Bryst!
 Dyset kun giver Mod!

Var det et natligt gjækkende Syn,
 som over Bejen gled?
 Hift, see, dunkelt af Mørkets Bryn
 frem en Skikkelse stred!
 frem ad Huulvejens krumme Sti,
 see, den slynder sig op mod det Fri!
 standses og aander dybt!

Det er en Vandrer! ængstet og mat
 gik han i Kloften ind!
 bag ham ligger nu skumleste Nat!
 det har letted hans Sind!
 Dog han maa videre fremad frem!
 hift bag Skoven ligger hans Hjem:
 atter han iler fort.

Dunkle Rygter om Skoven gaaer
 netop i denne Tid:
 dem han stedsse for Tanken faaer,
 skjøndt han dem fjerner med Flid:
 nys en Fremmed ad Vejen foer
 kun gjennem Klosten kjendtes hans Spor,
 brat forsvunden han var.

Bandreren iler ad Vejen fort,
 den er ham vel bekjendt:
 Djet dog stirrer i Natten fort,
 Dret er sygelig spændt!
 Hør da lyder det natlige Chor!
 atter et Suk gjennem Skoven foer!
 Bandreren lytter med Gru!

Hist ved Vejen, ved Skovens Kant
 pusler uhyggeligt Liv!
 Klager og dæmpede Suk iblandt
 varfler om hemmelig Riv!
 da er Bandrerens Mod forspildt!
 Skrækken maner phantastisk vildt
 gjøglende Syner frem!

Luften bølged og Taagen steg
 maaløst stirred hans Blik:
 grandt han skued en Skygge bleg!
 Iis gjennem Blodet gif!
 Ud den rakte saa tyft sin Arm,
 vinked mod Jord og hen mod sin Barm,
 sank saa sammen igjen!

Bort han vilde, thi knækket blev
 sidste Rest af hans Mod!
 bort han vilde; men fremad drev
 hemmelig Magt hans Fod!
 frem til Stedet forvildet han foer!
 kasted sig hen paa den fugtige Jord,
 graved i Mulden ned!

Nu var svunden den vilde Færd,
 som han forfærdet saae!
 Alt stod lyttende fjernt og nær,
 mens han stønnende laa!
 bryde han skulde det mørke Segl!
 nedad trængte hans blodige Negl,
 famled og sandt et Liig!

Livløs segned den Matte ned,
ned ved sit kolde Fund;
først da Solen paa Himlen gled,
vaagned han op af Blund!
Da var knæffet det Ondes Magt,
Morderdaaden for Lyset bragt.
Morderen skjald i Braa!

A f f e d.

At, hvo har beskiftet de jordiske Ting!
 og hvorfor vendes Lykken saa hastigt omkring!
 nys fra mit Dje der straalte kun Glæde!
 men nu maa de falteste Taarer det væde!
 thi nu skal jeg stilles fra min Ven!

Nys med hinanden vi vandred Arm i Arm!
 vi aabned vore Hjerter, vi aabned vor Barm!
 men hvad kan det hjælpe, vi var trofaste Venner,
 og hvad kan det hjælpe, vi godt hinanden kjender.
 naar hver dog skal vandre for sig!

Saa tidt blegned Solen og Dagen spandt hen;
 vi sagde: den kommer vel imorgen igjen!
 men nu blegner Sol efter lykkelige Dage!
 nu maa vi sørge, de kommer ej tilbage!
 de lykkelige Dage spandt hen.

Vi vandred i Høst over gulnede Blad,
 dog var Sindet frejdigt og Hjertet var glad!
 vi saae liden Træksugl mod Sonden at slagre,
 vi sagde: den kommer vel med Vaarblomster fagre!
 men nu slagrer Glæden fra os!

Engang skal vel atter vi mødes over Jord!
 men kjender jeg Dig, Ven, hist hvor Sjælene boer
 hvor er da dit Nafn, og hvor er dit Dje!
 hvor den hulde Skikkelse, jeg kjendte saa nøje!
 Borte! — forvandlet til Støv!

Derfor nu jeg stirrer, nu jeg lytter til Din Røst!
 derfor nu jeg trykker mig saa tæt til Dit Bryst!
 thi Trækkene, jeg elsker, og Røsten, jeg fornemmer,
 dem hverken Tid eller Evighed glemmer!
 og dog har jeg fundet Dig i dem!

Saa flygtigt er Livet som Stormenes Lyd!
 og dog skal misundes os en forgblandet Fryd!
 dog skal misundes os tilsammen at være,
 mens Stormene meje, mens Dagene tære,
 mens Læbernes Smil visner hen!

Ak, Hvo har beskiftet de jordiske Ting!
 og hvorfor vendes Lykken saa hastigt omkring!
 nys fra mit Dje der straalte kun Glæde!
 men nu maa de salteste Taarer det væde,
 thi nu skal jeg skilles fra min Ven!

Et Studenterbesøg.

Frits vidste, hvor hans Ven boede, ellers vilde det ikke have været et let Arbejde at oplede ham i den store Gaard; thi der var ingen Taale paa Døren. Da han kom ind, fandt han Wilhelm liggende udstrakt i Sofaen og stirrende op i Loftet: Tobakspiben havde han i Munden; foran ham laa en opslaaet Bog. Han rejste sig ikke, da Frits traadte ind, men vendte blot Hovedet imod Døren og sagde, idet han gabende udstrakte Haanden:

„Du maa undskylde mig, Frits, at jeg ikke rejser mig og komplimenterer Dig; men deslige Uttringer af Livlighed ere min Natur aldeles imod. Jeg bliver saa uendelig flov for mig selv, naar jeg undertiden har gjort Forsøg paa at efterligne den Bevægelighed i Kroppen, som vor Tid kræver af et ungt selskabeligt Menneske. Du kan tænke Dig, hvor ubehagelig denne medfødt Stivhed er mig, naar jeg f. Gr. i et Selskab er ifærd med at konversere en ung Dame eller saadant Noget. I min Uergrelse forsøger jeg da sommetider at gjøre mig kaad: jeg giver mig til en Begyndelse f. Gr. til at banke med Haanden paa Laaret, eller jeg læner mig til en Stoleryg, medens jeg tillige gjør mit Bedste for at sætte Legemet

i en passende gængende Bevægelse; men der bliver gjerne noget Kunstigt deri, saa at jeg lader det være, i den Tanke, at jeg bliver endnu mere latterlig derved. Dette fik dog nu at gaae, hvis jeg kunde sprudle Bittigheder og fmaa Behageligheder ud af dette forstenede Legeme; men ogsaa mine Tanker gaae meget langsomt. Jeg kan i den rædsomste Forlegenhed staae overfor en ung Dame, som jeg har den Bevidsthed at skulle konversere, thi det er mig næsten en Umulighed i saadan Hastighed, som en Samtale dog bør have, at bringe endog blot en nogenlunde taalelig Tanke om Wind og Vejr eller deslige til at dukke frem med den Bestemthed, at den kan udtales i Ord."

Frits var idag aabenbart ikke i Lune til at høre paa sin Ven, men det syntes tillige, at han af en eller anden Grund ikke, som han ofte plejede, vilde støde B. for Hovedet ved voldsomt at afbryde ham. Han indskrænkede sig nemlig til, for at give Samtalen et andet Sving, at opkaste det Spørgsmaal, hvorfor B. ikke, som andre skikkelige Mennesker, havde Tavle udenfor sin Dør.

"Jeg kan ikke sige Andet," svarede B., "end at jeg tænker derpaa hver Dag; men jeg har endnu ikke kunnet overkomme at faae den istand. Hvergang jeg gaaer ud, tænker jeg ved mig selv: „nu skal Du dog gaae ind og kjøbe Tavlen og Sømmene; Du har jo en Sax, hvormed Du maa kunne lave det istand." Men naar jeg saa kommer

ned paa Gaden, saa ræsonnerer jeg som saa, at det er dog ikke værdt at slæbe paa det Kram hele Tiden; og naar jeg saa igjen kommer hjem, saa er jeg gjerne oppe ad Trappen, før jeg huffer derpaa: og saa gider man naturligviis ikke opsætte sin gode Middagsluur for saadant noget Væsens Skyld."

Frits mente, at dersom det var ham, saa var en saadan Bagatel gjort i samme Øjeblik, han erindrede den.

"Denne Slegma," fortsatte B., "denne slegmatiske Natur, som jeg nu engang har faaet at trækkes med, har forvoldt mig endeel Hovedbrud. En Tid spekulerede jeg paa at blive af med den ved passende Midler. Jeg bildte mig ind, at den maatte have sin Grund i, at Blodet ikke havde tilstrækkelig Tyndhed og hastig Bevægelse i mine Lemmer, navnlig i Hjernen. Jeg undgik altsaa alle slags tunge Spiser, og i Henseende til Hjernen vidste jeg intet Bedre, end at lade Halsstørklædet hænge ganske løst, for at Blodet kunde rinde lettere gjennem Halsen. Virkelig erfarede jeg ogsaa til min Glæde paa kort Tid Virkningen heraf, idet jeg aflurede mig adskillige uvilaarlige Krop-Bevægelser, som hidtil havde været mig fremmede: navnlig troede jeg at bemærke, at jeg under Gangen bevægede Fødderne efter en vis raskere Takt, end tidligere. Ogsaa Tankerne forekom mig noget livligere: saaledes erindrer jeg, at jeg i denne lykkelige Tid en Aftenstund i en Disput kom over min Modstander med en Raskhed, der

konsternerede ham; thi Du vil have lagt Mærke til, at jeg ved slige Lejligheder i Almindelighed maa sidde en Tid, før det gaaer op for mig, hvad der blev sagt, og altsaa endnu længere før det klarer sig for mig, om det er rigtigt eller galt. Men min Glæde varede kun fort. Jeg mærkede, at jeg ved den forandrede Levemaade blev bleg og mistede mine Kræfter. Jeg maatte altsaa igjen lade den fare, og siden har jeg ikke forsøgt paa at fusse ved min Personlighed. En god Ting hængte dog ved fra den Tid af: jeg var bleven af med mit Anlæg til Korpulens. Det er ubehageligt, &c., at være som Tydskten siger „wohlbeleibt“, endnu ubehageligere er det at vide hvert Djeblik med sig selv, at man derved bliver morsom. Denne Tanke nedstemmer aldeles Gns Lune, om man har noget. Hvor tidt har jeg ikke holdt Spejlet foran mig og betragtet mit Korpus med prøvende Blik; ja hvor tidt lovede jeg mig ikke, at fortære mindre; men naar jeg saa sad ved det velbesatte Bord, saa buffede jeg det ikke, før min Mave allerede mindede mig om, at det var for silde. Nu derimod er det anderledes: jeg behøver ikke engang, som Du veed, at knappe blot den øverste og nederste Trakkeknop, før at saa Bryttet til at staae ligesaa langt frem som Maven.

Frits var øjensynligt ubehageligt afficeret ved denne lange Forklaring, der fremførtes aldeles grundigt og tørt, uden mindste Higen efter et oratorisk Sving eller Sligt.

Han fastede lange Bliffe omkring, i den mislykkede Hensigt at opdage en eller anden mere interessant Gjenstand, der kunde forføre ham Tiden. Efter resigneret at have tændt en ny Cigar og lænet sig tilbage paa Stolen, beskæftigede han sig foreløbigt med at iagttage en vis skrattende Lyd, hvormed B. ledsagede sine dybe Drag af Piben.

B. var altfor dybt inde i sine egne Undersøgelser til at bemærke sin Vens smaa Urolighedshytringer. Han fortsatte:

„Jeg endte med det Resultat, at en Plegmatiser nyder Livet paa sin Viis ligesaa godt, som en Sangviniker paa sin: hver har sine Fortrin og sine Mangler. Naar Sangvinikeren bruger to Hold Klæder om Aaret, kan jeg hjælpe mig med eet. Meget sjelden skal man see en Sangviniker aldeles stille: hans Uandskiolighed skal altid yttre sig i Legemet. Hans Arme og Been ere aldrig rolige, men komme i idelig Berøring med de nærmeste skarpe og haarde Gjenstande, f. G. Stolekanter, Bordbeen, Bægge, ikke at tale om, at Theekopper, Blækhuse og Andet hyppigt maa undgælde for hans uoverlagte Albuestød. Naar jeg derimod har nedladt mig paa et Sted, saa sidder jeg stille, og jeg skulde være i en usædvanlig eralteret Sindstilstand, f. Gr. ved Blin eller Sligt, hvis nogen Deel af mit Legeme skulde komme i gnidende Forhold til nogen fremmed Gjenstand. Kori sagt, jeg tænker ved hver af mine fysiske Livshytringer med

Arme eller Been; medens derimod Sangviniferen ingen- lunde kan kaldes Herre over sit Væsen, hvorfor ogsaa forstodte Fingre, skjæve Stoolhæle, Mangel paa Hand- sker og Lommetørklæder gjerne ere hans Kjendetegn. Seer Du, F., denne Masse af Biografier og Skildringer af store Mænd; dem har jeg undersøgt, for at forviise mig om hvorvidt nogen stor Mand har været af flegmatisk Temperament; og Du vil vist glæde Dig med mig over, at dette virkelig har været Tilfældet. Naturligviis er jeg heller ikke blind for mine Mangler, som følge med min Natur. Saaledes er det mig ofte ubehageligt, at mit Blod ikke kan komme i den rette Bevægelse til at blive vred. Jeg vilde være i en slem Forlegenhed, hvis En eller Anden faldt paa at prygle mig, især hvis han gjorde det hastigt, f. Ex. med et Par Dressigen; thi jeg vilde ikke komme i den rette Hidsighed til at svare igjen med samme Mønt. Godt er det, at mit satte Væsen ikke let giver Nogen Anledning til at fornærme mig."

Her standsede B.; og da han ikke hørte noget til sin Gæst, begyndte han med Albuerne Forberedelser til en Bending om mod den Side, hvor F. sad. Denne havde imidlertid faaet sig en lille Lur og vakte først ved den Stilhed, Dphoret af B.'s Tale foraarstagede. Noget forbløffet greb han efter Cigaren, der var falden paa Gul- vet, og havde netop faaet sig sat i den rette Position af Tilhører, da B. lykkelig fik fuldbragt sin Operation.

„Du har ikke bemærket,“ begyndte denne med en vis Tilfredsstillelse, „at din Cigar er gaaet ud. Tag Dig en ny! de staa henne i Komoden i den mellemste Skuffe længst inde tilvenstre.“

Frits, der virkelig var begyndt, ivrig at fuge paa Stumpen, sprang nu rask op, for at vise, at han var Intet mindre end søvrig; men ved sine heftige Bevægelser havde han nær væltet Bordet foran Sofaen. Ankommen til Komoden begyndte han uden Barmhertighed at rode om og vælte Alting imellem hinanden, uden at bemærke det ubehagelige Indtryk dette gjorde paa B. Endelig maatte han dog give tabt og erklærede: „nej, de er her ikke!“

„Herregud,“ svarede B., „havde Du blot hørt efter, da jeg sagde Dig, hvor de stod, saa var jeg bleven fri for al den Rumsteren til ingen Nytte!“

Da B. havde faaet sine Sager i Orden igjen, blev man enig om, at gaae ud og drive. Imedens B. nu klædte sig paa dertil, begyndte dunkelt den Forestilling at arbejde i ham, at F. idag havde været roligere, end sædvanlig; thi ofte hændtes det, at F., naar Tiden under slike Hjerteudgydelser blev ham for lang, uden videre tog sin Hat og gik eller ogsaa selv begyndte at fortælle Et eller Andet, hvorved da gjerne Udfaldet blev, at B. som den Svagere, efter at man i nogen Tid havde snakket i Kor, maatte resignere paa at faae mere sagt. En Fore-

stilling om, at det ikke var gaaet saaledes idag, duffede
altsaa op hos B., og hans Nysgjærrighed gav sig Lust
i følgende Spørgsmaal: „Hvad gaaer der af Dig, F.,
det synes mig, Du er noget stille idag!“

„Stille!“ svarede F., der stod og spekulerede ud ad
Vinduet med begge Hænder i Burelommerne, „finder Du
det forunderligt! Jeg veed ikke, at der er nogen særdeles
Anledning til at gjøre Allarm eller raabe og synge som
gale Menneffer!“

„Er der hædet Dig noget Ubehageligt, saa fortæl
mig det kun!“

„Ubehageligt!“ svarede F., det forekommer mig, „at
der hændes nok Ubehageligt og Sørgeligt hver Dag.
B., det er en ussel Tilværelse, man er bleven stukket
ind i: Daarlighed overalt, hvor man seer hen. Alting
er ufuldkomment og vi selv med: spise vi ikke vor gode
Middagsmad, istedetfor fristeligt at dele med de Fattige;
søge vi ikke enhver optænkelig Anledning til at slippe fra
Bøgerne ud i Livet! Og nu, er det ikke sørgeligt for
Menneffevennen, at see paa Gaden de elendigste Stakler
krybe ved Siden af Damer i Kløjel og Silke. Ja nu
skal jo endog Kolera være udbrudt i Tydsffland og kommer
vel sagtens ogsaa til os. Saa vil jeg ikke engang tale
om, at de Menneffer, man nødes til at omgaaes, ere saa
tølperagtige og inhumane. Saaledes var f. Ex. imorges
min Strædder hos mig med en uforkammet, højst ublu

Regning, som han absolut vil have betalt. Du skulde da ikke være ved Mønt?"

„Hvormange skulde det være?"

„Du Mønster paa en huusholderisk Sjæl! saa Du troer at kunne hjælpe mig!"

B. gif hen til sin Pult og anstillede en grundig Undersøgelse. Han svarede:

„Jeg kan undvære en halv Snees Daler paa en Maanedstid."

„Læg een Rigsdaler til, fjære Ven, blot een eneste! saa glæder jeg min Skrædder med de ti, og vi faae os en glad Aften for den ene!"

B. tog nogle betænkkelige Drag af Piben og syntes at gruble: rimeligviis har Udsigten til en glad Aften bestemt ham; thi efter nogle Minutters Forsløb begyndte Haanden i Pulten at blive urolig og kom snart tilsyne med to Blaa og en Hvid, -hvilke den lagde i F.'s Hænder.

Veriderjken paa sin Hest.

Flyv fort, min Hest! og dine Muffler stem!
 Dig skal ej Vidjken drive slavisk frem!
 I vante Smykke paa din Ryg jeg træder;
 min kjække Holdning trindtom Hoben glæder.
 Flyv fort, flyng Sandet med din lette Hov
 mod Skranken op! min Hest, jeg gi'er dig Lov,
 at hvirvle det i Djet paa hin Skare,
 som jubler, mens jeg trodser Død og Fare!
 hvis gridske Blikke Skuet af en Krop
 jeg skjænker frækt ved dine lette Hov! —
 — en Krop —, thi Andet fatter ej den Slove,
 som kommer for sin Røst og Haand at øve,
 som dum og stolt mig skjænker sin Foragt,
 naar han har jublet ved min vilde Jagt;

Flyv fort, min Hest! Du var min Smertes Ven!
 jeg taaler ej, at Vidjken slaaer din Lænd!
 Som Du blev jeg opelstket kun med Plage!
 nu er vi stolte! — vore Bødler svage!
 thi Skarens hæse Jubel, ha, jeg veed,
 den kaster dem for vore Fødder ned!

Flyv fort, min Hest! til dig jeg tætt mig slynger,
og ægger haanligt Krybets gridste Slynger.

Du gispes ej af Belyst, naar jeg træt
paa dine stærke Lænder sænker let
mit varme Legem, mens Du trofast iler:

taknemmeligt dit Dje paa mig hviler,
naar jeg din Manke klapper: — Hines Blod
i Flamme sættes af min nøgne Fod!

Flyv fort, min Hest! Du kan min Røst forstaae!
Beriderpidffen skal Dig ikke naae!

Jeg kjender Bidffen vel: min Ungdoms Glæde
erstattet den; — mit Sind var Hadets Sæde. —

Men fast mit Legem blev, og salvet, reent,
med Pragt og Guld i gavmildt Maal betjent;
og stedse stolt, om end forpiint jeg blegned,

med Anstand jeg mig viiste, aldrig segned.

Jeg modnedes; — nu er min Lykke fuld:

jeg sælge kan for rige Slavers Guld,
der segne for min Fod, min døde Ynde!

Jeg var jo aldrig reen; — kan ikke synde!

Da jeg var Barn endnu, med hver en Last
min første Fylde podet blev i Hast!

Menneskelivet.

I kolde Nat en Moder smiler,
 i Mørket er kommet Lys;
 i salig Arm en Nyfødt hviler,
 klynker ved første Kys;
 nu færdig atter fra Skaberhaand
 i Kjød blev bunden en evig Mand.

Dg herligt see, nu Moderen nærer
 sin spæde Plante ved Bryst!
 dog alt den vaagnende Drift begjærer:
 vakt er Villiens Lyst.
 Forundret Moderen seer derpaa:
 det griber mod Verden med Hænder smaa.

En Tid gaaer hen, de buttede Former
 skyde sig kantede op;
 vilddt gjennem Krat og Torne han former,
 tumler den villige Krop!
 Moderen seer med bekymret Sind
 det filtede Haar, den blodige Kind!

Dog altid gjære de gode Kræfter
 i hver en Forandring med:
 ved Drengen der meget forforent hæfter,
 sletintet for ham har Fred.
 Men trofast er han, og hjæk og god;
 Moderens Bøn kan binde hans Fod.

Dg atter hæver sig Bryftet høvt,
 see, Runding Skulderen fik!
 nu skimtes de spirende Længsler alt
 i Unglingens dunkle Blik:
 Moderen følger hans ensomme Vej,
 bort han flygter og aabner sig ej!

Dog, — see, han blomstrer herlig og skjøn,
 Kræfterne mødes til Held!
 Manden vikler sig ud i Løn,
 frisk sprudler Livets Væld!
 Let er hans Gang, hans Sjæl er sund,
 Livskraft strømmer fra Blik og Mund!

Men Livet er flygtigt, Tiden iler,
 den skjænker og rover Liv:
 Unglingen drømmer ej meer og hviler;
 han færdes i Verdens Riv.
 Fremad stuer det skarpe Blik,
 som før mod Jord eller Himmel gif!

Dog stedse bedre: de spredte Kræfter
han samler og iler frem!

Nytten følger, og Lønnen derefter:
han vinder et sikkert Hjem.

Den gamle Moder flygter derind
fra Livets Sorger med roligt Sind.

Men Tiden atter hastigt røver,
hvad den til Liv har faldt:

Manden sin Kraft besindigt øver;
af, den svigter ham alt!

Moderen dog til Hvile gaaer,
skuer ej Sønnens graanende Haar.

Dog end han strider i Aar og Dage
paa Bladsen han frejdig vandt:

mangen en herlig Frugt er tilbage
fra Manddomstiden, som svandt.

Men Tanken skuer kun møjsomt frem:
Nyggen sig bøjer mod Dødens Hjem!

Saa Tiden ruller frem sin Bølge,
bliver slet aldrig træt;

med den for evigt Alt maa følge,
saa tung den er — og dog let!

med den henstrømmer Ungdomskraft
og hvilende Oldings sidste Saft!

Og atter tumler en yngre Stamme
 raff gjennem Livet hen;
 skynder sig frem og lider det samme,
 kjæmper og højes igjen.
 Men Oldingen søger sit sidste Værn
 hos Sønnen, ham fødtes i Tiden fjern.

Bedstemoderen og Barnet.

Barnet. Kjære gamle Bedstemo'er,
 her skal Du Dig hvile!
 her skal Baarens unge Flor
 frisk og liflig Dig tilsmile!
 Trindtom spirer Stort og Smaat,
 Livet kom tilbage!
 her er Alt saa skjönt og godt
 som i dine unge Dage!

Bedstm. Ja, saa skjönt og godt
 spirer Stort og Smaat
 som i hine Dage!

Barnet. Hift, hvor Solen skinner varm
 vil jeg Buden lægge!
 støt Dig kun! min unge Arm
 støtter gjerne for os begge!—
 Hift skal Du af Solen kys't
 aande milde Vinde,
 og Dit gamle trætte Bryst
 faae sin Ungdomsbaar i Minde!

Bedstem. Hift af Solen kys't
 skal mit trætte Bryst
 faae sin Baar i Minde!

Barnet. Sidder Du nu godt og blødt
 paa Din egen Bude!
 finder Du det mildt og sødt
 her i Haven ude! —
 Saa vil jeg dig plukke nu
 Blomster røde, hvide!
 Blomster bringe Fryd i Hu
 duftende ved Sommertide!

Bedstem. Blomster bringer Du,
 gjør mig glad i Hu!
 det er Sommertide!

Barnet. Seer Du, fjære Bedstemo'er,
 hist! — en Myretue!
 see, hvor den af Jorden groer!
 her er Liv og Lyst at skue!
 Muntre Myrer! deres Flid
 kjender ingen Hvile!
 det er deres travle Tid!
 see, hvor de gesvindt kan ile!

Bedstem. Ja med munter Flid
 i den travle Tid
 uden Raft de ile!

Barnet. See, de fyldte Bogne fort
 ud i Livet haste!
 Alle mod det Fjerne bort
 glade Længselsblikke kaste!
 Og de lette Skibe tyft
 hvide Sejl nu hejse,
 glide til en anden Ryst!
 Kunde jeg kun ogsaa rejse!

Bedstem. Skibet iler tyft
 til en anden Ryst,
 kunde jeg kun rejse!

Barnet. Her skal os i stille No
 Vaarens Liv fornøje!
 Bedstemø'er hvad skal jeg troe?
 Taareperler i Dit Dje!
 Spirer ikke Stort og Smaat
 nu med Liv og Glæde!
 er ej Alt saa skjont og godt!
 Kjære, Du maa ikke græde!

Bedstem. Alt, saa skjont' og godt
 spirer Stort og Smaat!
 jeg maa ikke græde!

Gjvind og Thoralf.

Skumleste Morke med vildeste Storm i den iskolde Nat
 havde hinanden uhyggeligt Stevne paa Hederne sat!

Skyndte sig Bonden fra Marken og stænged i Hast for
 sin Rede.

Frem ad de flygtende Spor Midder Gjvind og Thoralf
 frede.

Nu skal en sørgelig Bise jeg sjuunge!

Ravnen han hvirvled paa trættede Vinger i Stormen om-
 kring!

strefjed de Evende, saa tumled sig atter forvildet i Ring!

Hæft lød i Mulmet hans varslende Skrig for de Van-
 drendes Dre!

Mæled da Thoralf bleg: mig tyktes et Dødsbud at høre!

Nu skal en sørgelig Bise jeg sjuunge!

Efter de Tvende sig tyft og formummet en Skikkelse sneg;
Natten fordulgte hans Dje saa vildt og hans Kind, som
var bleg!

Ham havde Bigen forskudt, da hun Ridderen bedre mon
lde.

Mæled da Thoralil angst: „det pusled saa sælt ved min
Side!“

Nu skal en sørgelig Bise jeg sjuunge!

Regnstrømme styrted paa Stormvindens Binger fra Skyer-
nes Bald.

„Her er et Sted,“ melder Ridderen glad, „hvor en Muur
staaer paa Hæld!

her vil vi Stjul imod Uvejret finde, som, her vil vi
hvile!“

Mæled da Thora med Gru: „det bedre mig tyktes at ile!“

Nu skal en sørgelig Bise jeg sjuunge!

Stormene hylte, mens Midnattes Mørke sig knuged om
Jord.

Ridderens Dje med ængstelig Hast gjennem Laagerne foer.
„Saae Du,“ han trøstede, „Sankthansormen venligt i Græs-
set at vinke!“

Mæled da Thora med Gys: „en Kniv mig tyktes at
blinke!“

Nu skal en sørgelig Bise jeg sjuunge!

Gjvind om Bigen sin dryppende Kappe mon slynge saa tæt.
 Bludseligt foer hun i Vejret med Skrig i et frampagtigt
 Sæt.

„Stig mig,“ han spurgte, „hvad ængsted Dig Elskte! stig,
 føler Du Smerte?“

Thorallil mæled i Blod: „et Dødsfaar ramte mit Hjerte!“

Nu skal en sørgelig Vise jeg sjunge!

Brustent var Djet i selvsamme Stund, og hun segned i
 Blod!

Morderen stødte sig Kniven i Bryst ved sin Elskedes Fod
 Ridderen flygted med Rædsel i Sind over vildsomme Hede,
 Banviddets Taager sig brat paa hans Tanker mon dul-
 mende sprede!

Nu har en sørgelig Vise jeg sjunget!

Fortællinger og Digte af Ch. L.

En Præst.

Aftenen før han skulde prædike til Dimis, sad han i sin Stue paa et af Kollegierne. Allerede for flere Dage siden havde han udarbejdet sin Tale; han kunde den godt udenad; thi han havde hørt sig selv mange Gange paa den. Men da han endelig var kommen til det Resultat, at han ikke kunde lære den bedre, saa lænede han sig tilbage i sin Stol og faldt i Tanker.

„Ja“ — sagde han, efter at han nogen Tid havde sidet stille med lukkede Øjne — „hvor lykkelig kan jeg dog ikke leve som Præst! Som Præst er jeg tillige Landmand og faaer Heste og Bogne, og jeg kan saaledes leve ved det, som jeg har haft Lyst til fra min Barndom.“

Han sad atter nogen Tid stille og tankesuld.

Men pludselig begyndte han at blive urolig; han tog sig med Haanden til Banden, som om han var greben af en ny og angstende Tanke.

„Men er jeg ogsaa værdig til at være Guds Ords Tolk?“ sagde han — „har jeg stræbt efter at klare min Ero og helliggjøre mit Liv?“

Dg da denne Tanke nu engang var vaft, saa fremstillede hans hele foregaaende Liv sig med en saaa forunderlig Klarhed for ham, og han saae Saameget, som han aldrig før havde seet.

„Jeg er jo virkelig en stor Synder! Jeg har aldrig vidst det før, men nu veed jeg det; og hvorledes kan en saa ussel Synder som jeg være værdig til at tolke den guddommelige Sandhed?“

Han greb atter sin Prædiken, for at finde Mod og Trøst i den. Men hvor ganske anderledes end før forekom den ham ikke nu! „Hvor stolte, hvor kolde ere dog ikke disse Ord! — raabte han, — „hvorledes kan jeg dog tale saaledes? passe saadanne Ord sig for mig? Nej, denne Prædiken kan jeg umulig holde?“

Dg drevet af mægtig Uro gik han op og ned i sit Bærelse, idet han for første Gang havde den bittre Følelse af sin egen Intethed. Da kastede han sig paa Knæ og bad af et sønderknust Hjerter og under strømmende Taarer til Gud, og det var første Gang at han bad saaledes.

Endelig rejste han sig, gik hen til sit Skrivebord og satte sig til at skrive. Først langt ud paa Natten blev han færdig; men han behøvede ikke at lære denne sin nye Prædiken udenad — han kunde hvert Ord; thi han havde skrevet af sit Hjerte.

Under inderlig Bøn til Gud besteg han den næste Dag Prædikestolen, og da han talte af et bange og sønderknust Sind, lagde Gud sin Velsignelse i hans Ord, og han folte sig selv hævet og kvæget ved det, han sagde.

Kort Tid efter døde hans Fader, og han blev kaldet til Præst efter ham. I samme Land som første Gang holdt han sin Tiltrædelsesprædiken, — han folte sig saa fattig og ringe, og derfor var Gud rig i ham.

Ar gik hen, og den unge Præst blev berømt. Det paa en forunderlig Maade Gribende, Ydmyge og Kjærlige, som laa i hans Ord og hele Væsen, naar han talte, lokkede talrige Besøgende endog fra fjernere Egne til hans Kirker. Men han vidste endnu ikke selv, at han var bleven saa berømt. Som før var han kun opfyldt af Tanken om sin uendelige Ringhed, og ihvorvel han ogsaa selv folte en højere Mand tale igjennem sig, tilskrev han dog alene dette Guds uendelige Naade, og dette gjorde ham endnu mere ydmyg.

Da han havde været fire Aar i sin Faders Kald, blev der tilbudt ham et større i Kjøbenhavn. Det var ikke faldet ham selv ind at søge noget andet Kald, men

da det blev ham tilbudt, tog han med Taknemlighed derimod, idet han meente, at Gud nu vilde aabne ham en større Virkefreds.

Aar gif hen og Præstens Berømmelse steg og steg. Hans Navn, udtalt med Beundring og Kjerlighed, gjenslod over hele Landet; men han vidste det endnu ikke selv. Vel havde Mange sagt ham, at han var til stor Betsignelse, men herover havde han kun glædet sig i Gud, og han følte sig endnu ligesaa ydmyg og ringe, som da han første Gang besteg Prædikestolen.

Som han en Dag sad i sit Værelse og studerede, fik han Besøg af en af sine kjæreste Ungdomsvener, en Skipper, som i flere Aar havde flakket om langt borte fra Hjemmet. Undselig og forlegen traadte den ærlige Sømand ind i sin Ungdomsvens smagsfulde Studereværelse.

„Om Forladelse!“ — sagde han — „hvis jeg forstyrrer Dig! Du er jo bleven en saa stor og berømt Mand, siden jeg sidst saae Dig. Alle Mennesker høre dit Navn til Skyerne, saa jeg føler mig virkelig ganske undselig ligeoverfor Dig, — jeg, som stietintet har udrettet, siden vi sidst saaes!“

„Ak, hvad har jeg vel udrettet?“ — sagde Præsten — „jeg har arbejdet saa godt, som min Svaghed formaade, og Intet har jeg gjort uden ved Guds Naade. Men“ — lagde han til efter et Ophold, „stige Folk vir-

feligt, at jeg er en saa stor og berømt Mand? Hvad sige vel Folk egentlig om mig?"

„Alle Folk sige, at de kun af Din Mund kunne forstaae Ordet, og at Du alene kan røre Hjerterne!“ —

Dette var mere, end Præsten kunde bære, og i den paafølgende Samtale var han mærkelig adspredt. Da han den næste Søndag gif igjennem det af Mennesker tæt opfyldte Vaabenhus, gjengjaldte han ikke saa mildt som ellers de Hilsener, han der modtog, og med faste og hurtige Skridt, i Følelsen af sin Værdighed som Prælat, skred han henover det stenbelagte Kirkegulv, som gav Gjenlyd ved hans Trin. Dette lagde han for første Gang Mærke til. Da han kom hen til sin Stol, gif han ikke strax derind, som ellers; — han vendte sig om, og han saae da, hvorledes den store, rummelige Kirke som ved et Trylleflag blev fuld af den store Skare, der kom for hans Ords Skyld. Dette havde han før seet med Ydmyghed; nu saae han det med Forsængelighed. „Ja“ — sagde han til sig selv — „jeg er jo virkelig en berømt Mand! See — alle disse Mennesker — denne store Skare af Gudsfrygtige — Allesammen komme de for mit Ords Skyld, og for at høre mig.“

Opfyldt af denne Aand besteg han Prædikestolen; men da han saaledes for første Gang tyktes sig rig i sig selv, saae veg ogsaa Guds Aand for første Gang fra ham, og han talte kun af sig selv. Kold og uhjertelig, i

Følelsen af sin egen Betydning taledede han, og det, han saaledes sagde, gik ikke til Nogens Hjerte.

Da Hovmodens Aand saaledes var kommen over ham, blev den snart ret mægtig i ham; ja det gik endog saavidt, at han hjemme stod for et Speil og indstuderede de Stillinger og Gestus, der syntes ham de klædeligste. Han studerede de gamle Rhetorer og opfriskede sine Kundskaber i Philosophien, for at kunne holde rigtig lærde Prædikener.

En Søndag, omtrent et Aar efter hans sidste Samtale med Sømanden, traf han atter paa denne, just som han efter endt Gudstjeneste vilde forlade Kirken.

„Er Du der?“ — sagde Præsten — „jeg troede, at Du var langt borte.“

„Jeg kom ogsaa først hertil igaar,“ — svarede Sømanden.

„Og det Første, Du gjør — det er at gaae hen at høre mig! — det kan jeg godt lide. Gjør mig den Fornøjelse at følge hjem med mig og lad os tale lidt sammen!“

„Tak!“ svarede Sømanden, og fulgte med til Præstens Huus.

Da de vare ene, spurgte Præsten: „Naa — hvad syntes Dig om min Prædiken idag?“

„Ja“ — svarede han forlegen, „jeg er kun en simpel og ringe Mand og min Dom har maaske intet at

betyde; men hvis jeg skal sige Dig min Mening, da talte Du tøvt, hovmodigt og haardt; — det kom ikke fra dit Hjerte!”

„Det kan aldrig være din Mening!” raabte Præsten med Forsærdelse. „Jeg har kun skrevet een fold og hovmodig Prædiken i mit Liv; og den blev ikke holdt; det var den første, jeg skrev.“

„Hvis Du har den, lad mig da see den, for at jeg kan vide, hvad Du kalder hovmodigt og haardt!”

Præsten hentede sin første Prædiken og gav den til Sømanden.

Langsomt og med Opmærksomhed læste han den; endelig sagde han: „Forunderligt! — ganske den samme Prædiken holdt Du idag! — samme Text, samme Behandling, ja det forekommer mig endogsaa, at Du brugte ganske de samme Ord, som jeg her finder.“

„Retfærdige Gud! lad mig see!” raabte Præsten.

Og han begyndte at læse, som om det var hans egen Dødsdom, han læste. Efter Læsningen faldt han i Tanke; men pludselig foer han op, og under Strømme af Taarer omfavnede og kyskede han Sømanden. „Tak, tak, Du gode, ærlige Ven! Ja, jeg føler det, jeg var greben af Hovmod og Forsængelighed, og jeg vandrede med sikke Skridt Afgrunden imøde. Men Du har frelst mig! hvorledes skal jeg takke Dig?”

„Tak Du din Gud!” svarede den ærlige Mand, dybt bevæget, — „næste Søndag vil jeg høre Dig igjen!” —

I Kirken.

— — En haver højt den (Gorgen) ved
ham ned at trykke.

Paludan-Müller.

„*Fr. Løjtnant, Fr. Løjtnant! Løjtnanten maa vaagne!*“

„*Hvad Satan er det, Hans, hvorfor vækker Du mig?*“

„*Om Forladelse, Løjtnanten skal i Kirke idag!*“

„*I Kirke? er Du gal, Hans, hvad skal jeg i Kirke?*“

„*Ja, det veed jeg ikke; men Løjtnanten befalede mig
igaar at vække dem idag Kl. 10, da de vilde i Kirke,
... der er nok Konfirmation ...*“

„*Ah, nu husker jeg det ... i Holmens Kirke! godt,
Hans, Du kan gaae.*“

Dg den unge Løjtnant begyndte at gabe og strække
sig, idet han mumlede Noget om, at det var haardt at
komme saa tidligt op, naar man først var kommen til No
Kl. 4; „men hun skal jo være saa dejlig, jeg maa dog
see hende!“

Derpaa flødte han sig paa og begav sig ind til sin
Ben og Medlogerende, og lidt efter toge de begge skynd-
somt Vejen til Holmens Kirke.

Det var en stille og mild Dag med graa Luft og
Søndagsdust udbredt over det Hele.

Det var meget længe siden, den unge Løjtnant havde været indenfor en Kirkes Mure.

Enhver af os har vist erfaret, at der gaaer noget underligt Slovende og Søvndyssende igjennem Livet, — en Lethestrøm, der griber os, saasnart vi ikke have os selv under Opsigt, saasnart vore Tanker ikke mere ere samlede om eet Punkt som Hovedmaal: — vi gribes da af Strømmen, og vi mærke det ikke, før vi paa dens vuggende Bølger ere førte langt, langt bort fra Det, hvori en kraftig Sjæl har hjemme.

Af denne Strøm var den unge Løjtnant greben. Han var opdragen af gode og velhavende Forældre til Dyd og milde Sæder, men han havde tidligt forladt Hjemmet og siden den Tid tumlet sig ene i Verden. Uden at han just endnu var bleven et slet Menneffe, havde hans Hjerte dog forlængst ophørt at være reent, og han førte allerede i flere Aar en rig Dagdrivers hule og tomme Tilværelse. Som alle saadanne unge Herrer havde han kun en ringe Mening om det andet Kjon, men han tænkte dog stundom med en vis vemodig Følelse paa den Tid, da han havde haft en anden Mening, da han paa sin Faders Gaard i sine stille Timer i Tusmørket havde siddet og drømt om det Djeblik, da en ung og dejlig Bige skulde komme, lægge sin Haand paa hans Hoved, kysse hans Pande, og sige: „jeg elsker Dig!“

Da de to Venner traadte ind i Kirken, var den fuld

af Folt; men der var stille og højtideligt derinde, — dæmpede Orgeltoner brusede sagte hen under Hvalvingerne.

Bed at spørge nogle Bekjendte erfarede de, hvor den unge Skjønhed stod, og snart vare de ligeoverfor hende. Hvor hun var dejlig, denne unge Pige! Et henrivende Udtryk af Fromhed og Uskyld hvilede over hendes Ansigt og hele Væsen; dog kunde man ikke see hendes Dine, thi de vare nedslagne. Den unge Løjtnant havde aldrig seet noget saa Skjont før; han saae paa hende og vovede neppe at aande. Nu traadte en gammel, ærværdig Præst frem og talte til Konfirmanterne saa skjont og rørende. Han sagde, at nu vare de i Ungdommens og Glædens Dage, fordi de nu vare uskyldige og gode; men Ungdom og glade Dage vare ikke indskrænkede af Aarenes Tal; — det stod til Enhver at bevare den evige Ungdom og Glæde til de hvide Haars Tid — ved at bevare Hjertet reent.

Da Præsten endte sin Tale, hævdede den unge Pige sine Dine, som vare fulde af Taarer, og lod sit Blif glide hen iblandt Mængden, som om hun søgte Noget, og derved kom det et kort Sekund til at dvæle paa den unge Løjtnant. Hun slog Djet ned, men hævdede det snart igjen og saae saa venligt paa ham, medens Taarer randt ned ad hendes Kinder. Da blev det ham saa underligt. Han syntes, at han maatte græde; han saae sit hele foregaaende Livs Usfelhed saa tydeligt for sig, han erindrede sig i dette Øjeblik saa klart sin tidligste Ung-

doms Drømme og Længsler, og det forekom ham, at denne unge Pige var en Lysets Engel, der græd over ham. Taarerne strømmede ned af hans Kinder og han græd og græd, som han ikke i mange Aar havde grædt.

„Stam Dig! man leer ad Dig!“ — hvidskede hans Ben.

„Om Forladelse! jeg glemte mig selv, jeg blev saa underlig tilmode!“ — hvidskede Løjtnanten, idet han tørrede sine Øjne som et Barn.

Da Konfirmationen var forbi, trængte en Sværm af Herrer sig frem, for at opfange endnu et Glimt af de unge Konfirmantinder. Men den unge Løjtnant tog en hurtig Afsked med sin Ben, gik ud af Kirken, ud af Staden's Port, ud i det Frie, — langt, langt ud i den aabne Mark, hvor han aldrig før havde været. Her gik han omkring, og mange nye Tanker, som han ikke selv kunde gjøre sig Rede for, gik igjennem hans Hoved. Han følte sig saa let, men dog ogsaa smertelig tilmode. Han angrede sit foregaaende Liv, og han græd over sig selv; og i denne Angerens Graad fandt han sig atter. Han havde ligesom en vis Sky for den larmende Hovedstad, og han blev ved at vandre omkring blandt Bønderne, hos hvem han fandt Logi om Natten. Men da han saa atter betraadte Byen, var det med ligesaa unge og friske Følelser, som da han betraadte den første Gang.

Da han kom hjem, traf han der sin Ven og Medlogerende.

„Hvor har Du dog været saa længe?“ spurgte denne ham.

„Jeg har været paa Landet.“

„Ja det vil jeg troe! Du kunde da heller ikke efter din Opsørsel i Kirken være bekjendt for det Første at komme dannede Mennesker for Dje!“

„Ja, saaledes er det!“ svarede Løjtnanten.

„Hvad har Du egentlig bestilt derude?“

„Jeg har gaaet og tænkt og filosofheret; jeg er bleven — ja saa underlig . . . jeg troer, at jeg er bleven ganske forandret.“

„Det var morsomt! jeg har ogsaa gaaet og filosofheret herhjemme.“

„Du? filosofherer Du?“

„Ja saamæn gjør jeg saa. For seer Du — den lille Pige, Konfirmantinden, som Du vel sagtens ogsaa blev stude i, — hende blev jeg s'gu meget forelsket i!“

„Naa og hvad saa?“

„Ja, hvad saa! — nu er hun forlovet!“

„Hvad siger Du?“

„Sandhed! den samme Dag, hun blev konfirmeret, blev hun forlovet med sin Vætter, en juridisk Kandidat. Jeg har det desværre fra en paalidelig Kilde; en af mine Venner kommer der i Huset; men hvad fattes Dig?“

„Intet! jeg maa blot gaae igjen!“

„Skal jeg ikke følge Dig? Du seer saa angreben ud.“

„Nej — jeg vil helst gaae alene!“

Adskillige Aar ere nu henrundne siden hin Konfir-
mationsføndag. Den unge Løjtnant er nu ikke ganske
ung mere; men saavist som ædle og milde Følelser danne
en bedre, af Aarenes Tal uafhængig Ungdom, — saavist
er han ogsaa nu yngre, end han var hin Dag. Han
synes lidt melankolsk og stille, men er ellers mild og
fjærlig mod Alle; og Alle, som kjende ham, holde saa-
meget af ham, og — er det ikke beshynderligt? — ligesom
i sin tidlige Ungdom paa sin Faders Gaard sidder han nu
i sine stille Timer i Tusmørket og drømmer om en ung
og dejlig Pige, som kommer og lægger sin Haand paa
hans Hoved, kysker hans Bænde og siger: „jeg elsker Dig!“

Brylluppet paa Nordstrand.

Nordhavets vilde Bølge slaaer
 mod Den Nordstrands Kyster, —
 med Skummets Krands omkring sit Haar
 Ugir sig ret forlyfter.

Saa nær ved Havets øde Bred
 en Bondegaard var bygget,
 at imod Havets sikke Djed
 den var kun flet betrygget.

Fra denne led der hyppigt Skud,
 og der gik Dands derinde.
 Derinde stod iasten Brud
 en ung og fager Kvinde.

Musikkens Toner sølsomt led
 og sig med Larmen blanded?
 af Bølgen, som mod Revlen brød,
 og Stormens Suf fra Vandet.

Paa lange Bænke Bønder sad
 og verled muntert Ordet;
 de havde for sig nok af Mad
 og Drif paa Gildetbordet.

Der sad saa mangen fager Svend
 med Ungdoms-Ild i Djet;
 der sad de gamle Fiskermænd,
 hvem Tidens Vægt ej bojed.

En Fiskerknøs sig rejste op
 og raabte: „Leve Havet! —
 Skjøndt under Volgens hvide Top
 min Fader blev begravet!“

Os Havet gav jo dagligt Bred
 og mange Festens-Dage, —
 om saa tilsidst det bringer Død,
 det er ej værdt at flage.

Dg derfor tømmer jeg en Staal,
 en bredfuld Staal for Havet. —
 om saa det er mit sidste Maal,
 at vorde der begravet!“

Dg alle gamle Fiskermænd
 de sig fra Sædet letted'
 og raabte: „Havet er vor Ven,
 det har os alle mættet!“

Den unge Brud, hun gaaer omkring
 og smiler mildt til Alle
 og taler til Enhver om Ting,
 som bedst ham mon gefalde.

Saa dandser hun med Brudgom sin
 og seer saa kjærligt paa ham.
 Han hvisker kun: „nu er Du min!“ —
 og godt hun kan forstaae ham.

De to hinanden elsket har
 trofast fra Barndoms = Dage,
 og Tiden for dem svunden var
 foruden Sorg og Klage.

Da standser hun i Dandsen brat
 og hvisker: „hør, hvor Havet
 dog bruser vildt! — i denne Nat
 blier fleer end En begravet.“

Dg det er som et Frygtens Gys
 gaaer brat igjennem hende: —
 „See,“ hviffer hun — „de Brudels,“
 hvor underligt de brænde!

Snart sluffes de vist ganske ud!
 o, hør de Vinde vilde!
 D, lad os bede fromt til Gud,
 at han vil dem formilde!

Saa treen hun udi Stuen frem
 alt ved sin Brudgoms Side:
 men alle Gjæster saae paa dem,
 da de mon fremad stride.

Men midt i Stuen standsed' hun
 og sagde: „Beder Alle
 for dem, som Gud i Nattens Stund
 fra Jorden bort vil kalde!“

Dg Lyftigheden hun forlod
 og lukkede sig inde.
 Men der var Ingen, som forstod
 den unge fagre Kvinde.

Men Natten nærmer sig nu meer,
 vildt larme Havets Stemmer;
 i Gaarden spøger man og leer,
 for Glæden Alt man glemmer.

Og Timen kommer, Timen gaaer
 med Lyftighed og Gammen;
 da høres der en Lyd, der faaer
 Hver til at fare sammen.

Ehi Bølgen høres ganske nær,
 det rísler og det ruller:
 som Gjæst i Brudehuus den er
 kommen med Sang og Bulder. —

Og alle gamle Fiskermænd
 de lette sig fra Sædet
 og stirre mod de Bølger hen:
 „her bliver man nok vædet!“

Og 'Allesammen flygted' nu
 for Bølgerne de vilde
 i Mørket ud med Skraek ihu,
 bort fra det Bryllupsgilde.

Men Havet vorte, Volgen steg
 og steg til Morgenstunden;
 da standsed' Ægir Havets Reg; —
 men Den var forsynden.

Bægteren.

Paa Gaden hviroled' Sneen,
 højt sukked' Nattens Vind.
 Paa Trappen sad en Bægter
 med Haanden under Kind.

Af Alder var han bøjet,
 sølvhvide var hans Haar,
 ftt Kald han havde regtet
 i mange Herrens Aar.

Sit Uhr han tog af Lommen
 og stirrede derpaa:
 „det vil ej vare længe
 før Kloffen vil flaae!

Jeg er ej vel tilmode
 i denne vilde Nat,
 det er som al min Styrke
 har mig ganske forladt!

Men jeg er ogsaa gammel,
 snart faaer jeg Vandrebud!
 Forlad for Jesu Bunder
 min Synd, o milde Gud!

Men skal jeg snart bortdrage,
 jeg haaber dog saa vist,
 at jeg til Dig skal komme,
 min Herre, Jesus Christ!

Da lod igjennem Stormen
 fra Taarnet Klokkens Klang.
 Den Gamle slur sig rejste
 og Bægterverset sang:

„Det var ved Midnatstide
 vor Frelser han blev fød,
 til Trost for Verden vide,
 som ellers var forød!“

Men ej den Gamle mægted
 at synge Verset ud,
 han vakled og han segned —
 nu fik han Vandrebud.

Hans hvide Loffer slagred
 i Nattens kolde Vind,
 hans Legem laa paa Trappen,
 hans Sjæl til Gud gik ind.

Hans gamle Hoved hviled
 paa Stenen kold og haard;
 men Sjælen var indgaaet
 til den evige Vaar.

En Bødsfærdig.

Naar Landsbykirkens Klokke sin Stemme sender ud,
 og kalder Mand og Kvinde til Freden og til Gud,
 og Menigheden iler til Kirken stævnets,
 for Freden der at finde ved Herrens Lov og Priis,

Saa ta'er en gammel Kvinde sin Psalmebog, — hun gaaer
 mod Højen op, hvor Kirken i Solfinnet staaer.
 Afsted hun vandrer ene henad den Kirkevej;
 thi Slægtninger og Venner dem har hun jo ej.

Dog straal'er hendes Dje, dog smiler hendes Mund,
 mens Solen spiller venligt i Middagens Stund,
 og seer hun Mænd og Kvinder, som op til Kirken gaae,
 en mild og fjærlig Hilsen af hende de faae.

I Landsbykirken toner den dybe Orgelklang,
 og blander sig harmonisk med Menighedens Sang;
 og Herren han fornemmer de Bedendes Røst,
 der andagtsfuld sig hæver fra deres fulde Bryst.

Men udenfor i Haven, hvor de sorte Kors staae,
 hvor Sommervinde, svangre med Blomsterduft, gaae,
 hvor Drglet lyder stillere og Sangen mere blød
 og hvor de Døde hvile i Jordens Moder = Skjød,

Der staaer den gamle Kvinde: sin rynkede Kind
 til Kirkens Muur hun læner, og med gudhengivent Sind
 hun følger Drglets Toner og synger sagte med, —
 over den gamle Kvinde, der hviler Herrens Fred!

Men naar saa Sang og Præken i Kirken er forbi,
 saa gaaer hun atter hjem ad den vante Kirkesti,
 og seer hun Mænd og Kvinder, som hjem fra Kirken gaae,
 en mild og kjærlig Hilsen af hende de faae.

Nu hviler hun i Jorden paa det selvsamme Sted,
 hvor angersuld hun søgte og fandt sin Sjælefred,
 og over hendes Grav, hvor der ingen Blomster staae,
 de Sommervinde, svangre med Rosenduft, gaae.

Et Besøg.

Genover mørken Hede
 en Winteraftenstund,
 vandred en gammel Jæger,
 fulgt af sin Hund.

Den skarpe Wind og Sneen
 blæste ham haardt imod,
 men let og ungdomskraftig
 han slotted dog sin Fod.

Igjennem Sne og Tykning
 da skimted' han et Stjær;
 det viste sig i Mørket
 snart fjernt og snart nær.

Men sikkert Jægersmanden
 efter Lyset monne gaae;
 thi Synerne paa Heden,
 forstod han sig paa.

Thi Synerne paa Heden,
 i Natten den vilde,
 dem kjendte han som Ungling,
 som Mand og som Lille.

Det vared ikke længe,
 før han ved Gaarden stod,
 hvor Lyset gjennem Ruden
 blinkede ham imød.

„Guds Fred i Folk herinde,“ —
 saa talede han mild, —
 „jeg været har paa Jagten,
 men jeg er faret vild.

Sligt hænder mig forresten
 ej sjældent, kan jeg troe,
 for naar jeg saadan vandrer,
 har Tanken ingen Ro;

Den flyver og den farer —
 hej! — lystigt op og ned!
 saa glemmer man jo Bejen —
 forstaaer I den Bested?

Men naar faa Træthed kommer
 og lænker mine Fjed,
 faa banker jeg paa Døren,
 som er mig nærmest ved.

Dg Folk de taale gjerne
 den gamle Jægersmand.
 Han sidder lidt og hviler, —
 faa gaaer han paa stand." —

Saa satte sig den Gamle
 paa Bænken stille ned.
 Paa hans Bænde troned Højhed,
 i Blikket laa der Fred.

En Stund han sad saa stille,
 som om han blunded' lidt,
 da hæved han sit Dje
 og skued om sig blidt. —

Dg Bondens unge Datter
 hun tog til orde faa:
 „Ja det er haardt for dem, som
 paa Heden bygge maae!

Det er saa dødt, saa øde
 for os, som bygge her;
 den vilde Vind fra Heden
 den hylér fjern og nær.

Her synger ingen Fugle,
 her grønnes ingen Skov,
 Men grimme Maager og Ravné
 de skrige efter Rov."

Men den gamle Mand sig rejste
 fra Bænken op med Stil,
 omkring hans Læber spilled
 saa underligt et Smil.

"Dg hader Du min Hede,
 min unge, smukke Mø?!

Jeg siger den er herlig —
 paa den saa vil ieg dø!

Dg hader Du de Fugle,
 som boe paa Heden min,
 ret aldrig hørte Du Lærken
 i Morgensolens Skin!

I Livet lagde Sorgen
 sig om mit Hjerte tidt,
 og bleged mine Kinder
 og gjorde Haaret hvidt.

Men naar den heftigst raste,
 jeg sneg mig stille bort, —
 jeg gif, naar Solen skinte,
 og naar Natten var fori.

Jeg ene ned mig satte
 paa Hedehejens Steen,
 saa fik jeg milde Tanker,
 og min Himmel blev reen.

Sag sang de Hede lærker
 saa venligt til mit Sind,
 at Sorgen maatte vige
 og Glæden kom derind.

Dg skal af tunge Sorger
 jeg end opleve fleer,
 saa vandrer jeg fra Hjemmet
 ud i min Hede kjær!

Jeg siger Dig, Du Kvinde!
 at Livet det er skønt,
 saalænge Solen skinner,
 og Vaarens Blad er grønt; —

Saalænge Vintren byidner
 det sorte Hedeland,
 og breder ud sit Dække
 paa Hedesøens Vand!

Jeg siger Jer forsande,
 skjøndt jeg en Olding er,
 skjøndt denne Verden ofte
 har voldet mig Besvær:

Jeg troer endnu paa Verden
 og end mit Haab er grønt,
 at jeg skal skue meget
 Fornøjeligt og Skjønt.

Men nu sig Matten nærmer,
 og nu maa ieg afsted.
 Farvel, I Folk herinde!
 jeg ønsker Jer Guds Fred!"

Saa spurgte han om Bejen
 og spændte Bøssen paa,
 og kaldte Hunden til sig,
 og vilde til at gaae. —

Da smilte Bondens Datter
 og sagde: sig Jert Navn!
 sig hvad er Jer Haandtering,
 og hvor Jer Fødestavn? —

„Mit Navn det er Steen Blicher,
 jeg er en Præstemand,
 og Stedet, hvor jeg fødtes,
 er Hedernes Land.“ —

Saa rakte han dem Haanden
 og vandred affted
 henover mørken Hede
 med ifsomme Fjed.

Bed St. Blichers Død.

Solen glimred over Heden stille,
 paa den brune Gravhøj sad Du ene,
 mens paa en af Fortids Dfferstene
 Hedelærken lifligt slog sin Trille.

Dg Du sad i Skovens Skygger milde,
 der hvor Bækken mellem Blomster flyder,
 der, hvor Nattegalens Stemme lyder,
 med vemodig Klang i Aftnens Stille.

See! hvad der Du følte, der Du tænkte,
 det Du maled' os med Farver rene,
 Jyllands Digter! end Du staaer alene,
 uopnaaet i det, som Du os skjenkte!

To Brødre.

A. Paa Jagten.

„Hvorfor sidder Du paa Tuen ensom,
 medens Hjort og Bilsviin lystigt springe?
 Har Du Sorg? — En Mand maa Sorgen tvinge,
 mens han ejer Ungdomskraft og Styrke!

Rejs Dig op! hist kommer Jægerskaren!
 Rejs Dig op! din Ganger staaer og venter!
 Du, som ellers aldrig frygter Faren,
 stig, hvi stier idag Du Jægerdaaden?

Stig mig, hvi Du nøler Broder fjære?
 Hør, hvor Hornet klinger over Bangen!
 hør! med stærke Toner Jægersangen
 ruller gjennem Skov i Luften klare!

Jeg maa med! — jeg kan ej længer dvæle!
 underligt mig loffe disse Toner!
 jeg maa bort! men stig mig dog forinden;
 er du fangen vel i Elskovs Doner?“

„Brit Du spørger! — nu, jeg vil Dig svare:
 feer Du Borgen hist i Aftenglandsen?
 Iuerød ophyses Riddersalen,
 hvor vi skal iasten træde Dandsen.

Snart, de tænde vil de Lamper klare,
 og de tunge Lysekroner alle!
 da vil Borgens unge fagre Datter
 træde frem iblandt en Kvindestare.

Og de Melodier ømme, lette,
 der paa Pigens Kinder skabe Roser,
 men som smerte den af Længsel Trætte,
 loffe vil til Dands og Ungdomsglæde.

Da vil Borgens ynderige Datter
 i den første Række vorde stillet,
 medens jeg med Attraa i mit Hjerte
 vanker om af Længsels Bee forvildet!”

B. Paa Ballet.

(10 Aar senere.)

„Hør hvad jeg Dig sige vil, min Broder:
 hvor Du Dandsen herligt monne træde!
 hvorfra dette Udtryk i det Ansigt
 snart af vild, snart af vemodig Glæde?

Hvorfra dette Blik, som tryller Alle?
 sig mig, Broder, er det vel Musken,
 eller Kvinderne, de unge, skjøne,
 som Dig bort fra Livets Rummer kalde?

Ingen er saa skøn som Du i Dandsen,
 fast en Gud Du synes mig at være,
 naar de Skjønnes Blikke paa Dig hvile! —
 hvoraf kommer dette, Broder kjære?

Hvorfor bliver Du med Get forandret,
 Du som ellers er saa mørk og stille?
 hvorfor blive dine Træk saa milde,
 naar Du svæver rhytmisk gjennem Hallen?

Er det Blodets Længsel vel, som straalere
 i dit Dje, naar Du Dandsen træder?
 hvorfra Taaren, som dit Dje væder?
 sig, kan Du mig lære saa at dandse? — “

„Jeg er forrigfuld og taus og stille,
og jeg vandrer ensom Livets Veje, —
det er Sandhed! See, jeg har i Gje
meer af Sorg og Savn, end jeg kan sige.

Hun som var min Fryd i mine Dage,
hun, som nu er bleven kun et Minde, —
hun — min Fader, Moder, Ven, Veninde, —
hende vandt jeg, da jeg traadte Dandsen.

Hendes rene Blik, det aldrig glemte,
i Tyrolervalfen traf mit Hjerte;
af, som denne Dands er „mødes,“ „stilles,“
var den mig Symbolet paa min Smerte.

Naar da hine kjendte Melodier
fra min Lykkes brat forsvundne Dage,
naae mit Dre, — Sorg og Længsel tier, --
og det er som dandsed' jeg med hende.

Louren er til Dig! — saa maa vi standse
med vor Tale! — Siig mig dog forinden,
om Du troer endnu, min gode Broder,
at jeg kan Dig lære saa at dandse?“

Hos Eder.

Gang jeg drog fra Kjøbenhavn
 i Vaarens milde Dage,
 Naturen aabned mig mildt sin Davn; —
 did gaaer min Længsel tilbage! —
 thi glad og lystig det var jeg tidt,
 men aldrig slog dog mit Hjerte frit
 som hos Eder!

En uforklarlig Længsel boer
 i Ungdoms = Vaarens Dage;
 den driver os viden om paa Jord
 og lærer ej at forsage.
 Den Længsel drev mig saa vidt affted,
 men aldrig stiltes den saa derved,
 som hos Eder!

Farvel, farvel Du D saa skøn!
 ret aldrig kan jeg glemme
 din hvide Klint og din Skov saa grøn,
 hvor Poesten har hjemme.

Farvel Enhver, jeg mødte der,
 og som er bleven mit Hjerte kjær
 iblandt Eder!

I Hjertet boer den milde Sang,
 den folder ud sin Vinge,
 naar Sjælen føler den dybe Trang
 til sig i Mindet at svinge.
 Nu rinder Tidernes brede Strøm
 imellem mig og min Foraars = Drom
 iblandt Eder!

Buggeviser.

Hvil kun dit Hoved ved mit Hjerte,
 mens jeg Dig vugger stille i min Arm!
 aldrig skal Livets vilde Smerte
 her finde Vej til din Barm!

Åh! jeg har længtes — o! — saa meget!
 tidt var mit Hoved bøjet dybt mod Jord.
 Du har den Trætte vederkvæget
 hilst ved din Kjærligheds Ord!

Luf kun dit Dje for at sove!
 tænk paa vor Glæde, — da Du slumrer sødt!
 Da skal Dig Drommens lette Bove
 vugge saa stille og blødt!

Åh! jeg har søgt i Liden lange
 -Vejen den trange, ledende til No!
 Gne jeg svigted træt og bange! —
 Mon det vil lykkes for To?

Hvil kun dit Hoved ved mit Hjerte,
 mens jeg Dig vugger sagte i min Arm!
 aldrig skal Livets vilde Smerte
 her finde Vej til din Varm!

Uvænte Digte af P.

Den sirtiuske Madonna.

Hvad Væld af Lys og Klarhed, hvor hun strider!
hvad Frihed over Skyerne, som svinde!
hvad Glimt af Evighed i mørke Læder!
Sligt Fromhedsblik har ingen anden Kvinde,
i saadan hellig Fjernhed hun kun straalere,
der i sin Ufskyld bærer dybt i Sinde
Guds Løndomsdaad, det Tanken aldrig maaler,
det som Alverden Fred og Frihed bringer
og hende Smertes, som hun stille taaler.
Dg piinligt fast mit Bryst det sammentvinger,
og Manden lig, der gif i Mørke længe,
mig det uvante Lys i Djet stinger,
og med urolig Længsel maa jeg hænge
ved Synet, indtil Tankerne jeg fatter,
som fra dets høje Stikfælses sig trænge.

Led Du mig først, Naturens hulde Datter,
 som ydmyg, glad betræder Himlens Riger
 og smiler ned til jordist Graad og Latter!
 Hvorfra fik Du den Kraft, hvorved Du stiger
 højt over Mulm og Sky, den lyse Styrke,
 hvorfor som Taager bort det Blandværk viger,
 der for os Andre breder vidt sit Mærke —
 henover Verden, saa at Livets Kilder
 brat standse deres Løb i qvalmsfuld Torke,
 saa Blomsten visner, Foden sig forvilder
 paa vejløs Hede, saa mens Alt os tykkes
 forhadet og vammelt, Tanken dybt sig hilder
 i Gaaders Net, hvis Løsning aldrig lykkes?
 O, den til Vanvid fører denne Dvide!
 saadan at hungrer, tørster, pines, trykkes,
 i Daarskab træt sig tumle for at lide —
 Selvspottens fene Dval, sin Svaghed glemme
 for at forny' den, og omsider vide —
 flig Tanke til det sidste Spring kan skræmme
 fra Livets Brink — at ingen Kraft man ejer,
 som denne Sammers Hvirvelstrøm kan hæmme! —
 Hvor vandt da Du, fast Barn endnu, der nejer
 Dig her saa sorgløs, bly, hvis blide Bænde
 lig Baaren smelter mig, saa herlig Sejer?
 thi Verdens Skikkelse Du seer, den sande;
 hvor reen den var, og vorde skal, Du skuer

trods Skyggerne, som sig i Lyset blande;
 og Alt hvorfor den Dødelige gruer,
 foragtet Elskov, Armod, Lungsteds Plage,
 Missheld og Savn og Alt hvad Modet kuer,
 og det hvorfor den tusindstemmige Klage
 fra Jordens vide Kreds til Himlen iler, —
 det ligger under Dig og fjernt tilbage;
 det er en Leg for Dig, hvortil Du smiler,
 ej kold som den, hvis Sjæl blev søv og bitter
 og i fortvivlet, selvist Tausshed hviler,
 men mild som den, der glad og ynksom titter
 til Fangen ned, der vaander sig iblinde,
 og end ej mærket har, at Fængslets Gitter
 er aabent, at han, hvis han vil, kan vinde
 sin Frihed nu — ja, sig, hvor Du har fundet
 Kraft til en saadan Sejr, du unge Kvinde?

„Du Stakkell, som har villet, men ej kunnet,“ —
 saa hendes klare Stemme til mig lyder:
 „see Du blot op og tro, saa har Du vundet!“
 Og op jeg seer, og mens sig Hjertet fryder
 ved omme Moder med sit Barn, det kjære,
 jeg aner, hvad hans Alvorsblik betyder.
 Thi skjendt uskyldig sød, som Børn kan være,
 hans Dje dog med Guddomsstraalen kuer
 og røber Villien til hver Dval at bære,

som paa den tunge Fremtidshane truer,
 og Hjertet rigt og stort nok til at fatte
 Alverden, som han udbredt for sig skuer.

O Du, som ved Guds sjeldne Gave satte
 paa Lærredet det Syn, Dig Anden viste, —
 hvo vilde tænke paa, Dig ret at skatte!

det er ej fært, at Tusinder Dig prisste;
 thi underfuldt dit lille Barn maa minde
 om Helten, der sit Liv for vort forliste,

om ham, der skyldfri lod for os sig binde,
 selv And bar Støvet's Vægt og Smerter vilde,
 og stred, at Seir til os han kunde vinde;

om ham, der ene kjendte Vej og vilde
 ej blot os vise den, men selv betræde
 den gennem Dødens Drik til Livets Kilde;

om ham, hvis Sejr og Salighed og Glæde
 vi dele skal, naar vi ham trofast følge,
 hist, hvor ej Taarer længer Djet væde!

Ja, han er vorden efterfulgt! Ej dølge
 hans Navn de Vædle vilde, hvis Idrætter
 gjenlyser end fra fjerne Tidens Bølge.

Du Gubbe her! Ved det han os forjætter,
 Du ej Dig skammet har i Verdens Møje —
 han i sin Herlighed Dig ej forgjætter.

Du Overhyrdens Krone bar, den høje,

den tunge, den Du her har sat tilside,
 der tidt har presset Sønnen fra dit Dje;
 ej har Dig selv Du skaanet for at lide
 hver Dag indtil din Bortgang Dødens Qvaler,
 mens for din Herres Hjord Du monne stride,
 og her, bekymret, end Du for den taler,
 henpegende til Kirkens Nød og Farer,
 og den til Uskylds Forbøn anbefaler:
 hvad Du har troet i Sorg, Du her erfarer
 i Glæde, og at samme Tro maa fylde
 hver Sjæl paa Jord, Du ej paa Bønner sparer;
 dermed vi bedst Forløseren mon hylde
 og hende, hvis unævnelige Smerte
 blev krævet, Frihedsløstet at opfylde.

O Kjerlighed, hvis Allmagt han os lærte,
 Du for mit Syn et Under her fuldbringer
 og hæver med et saligt Haab mit Hjerte.
 Thi mens saa tungt mit Legem her mig tvinger,
 hist Jord og Himmel saligt sig forene,
 og Kjødet frigjort sig til Himlen svinger:
 som hun i Nazareth, ukjendt og ene,
 en jordisk Viv, gif med sit Barn paa Armen,
 just saadan her paa Sky hun gaaer, den Rene,
 og aabnet vidt for mig er Himmelbarmen,
 og undrende dens Skarer frem sig trænge —
 af deres Vinger fast jeg hører Larmen!

Det rige Billed! lad mig tidt og længe
 betragte det! det skal ej være malet
 forgjæves for mig; jeg vil op det hænge
 i Tankens Højhedshal; en Aand har talet
 igjennem det til mig, og jeg skal mindes
 alt hvad den mig har lovet og befalet.
 Hvert smaaligt Baand, hvorved mit Hjerte bindes,
 skal sønderrives, Jordens værste Kummer
 og bitter Savn med Smil skal overvindes:
 jeg skal udvide Bryttet, til det rummer
 Medbrødres Fryd og Bæ, og ærlig stride
 med Harm og Vildheds Blus og Svagheds Slummer.
 Men I to Engle smaa, saa barnligt blide,
 som nederst staae, huldt broderligt forbundne
 og stirre hen i Skyerne saa vide, —
 I skal om Ufskyld minde mig, den sundne,
 den tidt besjungne, veemodsfuldt berømte,
 bestandigt savnede, ved ham gjenfundne;
 I skal mig lære, naar jeg feig vil skrømte,
 hvad ej jeg er, at kun uskyldig stiger
 til Lyset jeg, hvorom Alverden drømte,
 at ifkun Børn beskue Himlens Riger.

Aftensang.

Mel. „Jeg gaaer til Døden, hvor jeg gaaer.“

Jeg gaaer til Døden, hvor jeg gaaer ;

den varme Livets Bølge,

som højt nu i mit Hjerte flaaer,

skal Ebbens Strømme følge.

Alt stunder til sin Grav,

som Floden til sit Hav :

med Vinter, Sommer, Høst og Baar

ustandset jeg til Døden gaaer.

Jeg gaaer med Gud, hvorhen jeg gaaer

paa denne skjønne Klode ;

fra Mark og Skov hans Røst mig naaer

og gjør mig tryk tilmode ;

selv naar jeg seer ham ej,

han leder mig paa Vej :

han vil mig ogsaa møde, naar

i Dødens Mulm jeg hange gaaer.

Jeg gaaer i Grind, hvor jeg gaaer:
 i Kamp sig Tiden vrider;
 men Ingens Arme Gud forsmaaer,
 naar blot han ærlig strider.
 I Fortids Mænd! mod Jer
 jeg ifkun Liden er;
 men dog maaskee jeg fuldbragt faaer
 et Bærf, før jeg til Eder gaaer.

Jeg gaaer ej eensom, hvor jeg gaaer:
 saamangt et venligt Dje
 mig følger; mangt et Hjerte slaaer,
 hvortil sig mit mon høje:
 af smaalig Harm og Had
 vel Mange stilles ad:
 men da jeg Ingen misforstaaer,
 naar jeg ad Alvorsvejen gaaer.

Jeg gaaer med Mod, hvorhen jeg gaaer,
 skjøndt inderlig jeg beder:
 o tag mig i min Ungdomsbaar
 ej bort fra disse Steder!
 lad Livets fulde Lyft
 udvide ret mit Bryst!
 for hver en Blomst, jeg plukket faaer,
 meer rolig jeg fra Jorden gaaer.

Jeg gaaer med Haab, hvorhen jeg gaaer,
 om end min Himmel graaner,
 om Sjælens Nederlag og Saar
 end tidt min Styrke haaner.

I Livets Sammenklang
 jeg sikkerlig engang
 skal klinge med forsonet, naar
 til Fredens rene Hjem jeg gaaer!

Jeg gaaer til Hvile, hvor jeg gaaer;
 saa sagte Tiden rinder,
 det stille Mørke Magten faaer,
 og Lyset hist forsvinder.
 O hellig — trygge Nat!
 du gjemmer Livets Skat,
 at atter frisk og grønt det staaer,
 naar gjenfødt Dagens Lys opgaaer.

Omar den Assasiner .

Et Digt i tre Sange af R. B.

Forste Sang.

Solen gik ned med Glands og Bragt,
ret som en Jomfru i Guldmorsdragt;
og Solen skinned paa Alburs Toppe,
forgyltde den hvide Sneer deroppe. —
Men hen over Dalen Sydens Luft
bar en dejlig balsamisk Duft;
den kom fra de tusinde Roser smaa,
man tætt om den rislende Kilde saae.
Og Druer ved Druer paa Ranken hang,
som lædsked en Vandrer paa ensomme Gang.
De Smaafugle sang i hundredevis
bag Morbærbuskten til Allahs Priis.
Men naar man hæved sit Dje lidt,
man saae, hvorledes paa Klippen frit
sig Steengjeden boltred og dristigt sprang,
og ændsed ej Blomst, eller Fuglesang.

Ved Kilden mellem Smaaurter og Blad
 ung Fatma i dybe Tanker sad;
 veemodigt hun stirred i Bølgen blaa,
 skjøndt der sit deilige Billed hun saae.
 En duftende Blomst ung Fatma var,
 en yndig Houris, som Jorden bar.
 Høit Brysterne svolmed lig Bølger to,
 som Stormen aldrig lader i Ro;
 de vilde saa gjerne Linet sprænge;
 nu havde de været Fanger saa længe.
 Det kulsorte Haar paa Moers Maade
 var heftet i Nakken med gyldne Traade;
 en deilig Ankel man blottet saae,
 Sandalerne skjulte Fødderne smaa. —
 Paa Grenen skjøn Fatmas Cither hang,
 hun tog den og sang:

Da Lysets Døie sig lukked,
 da lukked Naturens sig med;
 den Vind, som i Bustene sukked,
 er flygtet for Mørket rød.

Forlængst i sin Elskedes Bolig
 hver Veiler er nu lukket ind,
 han hviler hos hende rolig
 og varmer med Kys hendes Kind.

Ja Kjærlighed er jo den Stjerne,
 der viser i Mørket os Vej;
 og af! jeg den fulgte saa gjerne —
 men han — hvi kommer han ei?

„So Fatma, her er han, her staaer han for dig!
 Af Staffel, hvorlænge ventede Du mig?“
 Hun let sprang op, som den strækkede Hind,
 og rød sig farved den brune Kind;
 „Min Omar, Du kommer, o, nu er jeg glad!
 bedrøvet og længselsfuld her jeg sad;
 min Tanke alene behersked Du,
 og mangan en Rose jeg plukked itu,
 imedens mit Hjerte længselsfuldt slog
 og spurgte og spurgte: hvor bliver han dog? —
 Men hvor Du er mørk og hvor Du er træt,
 o, hvor har Du været! fortæl mig det? —
 „Min Fatma, min Elskte, o bliv ej vred!
 men det er min egen Hemmelighed, . . .
 det bliver . . ., men Allah, hvad tænker jeg paa!
 Hver Grille svandt, da jeg Fatma saae!
 som hvil dit Hoved ved Omars Barm,
 saa slynger han tæt om dit Liv sin Arm.“
 Saa sank ung Fatma i Omars Favn,
 imedens hun kjærligt hvidsked hans Navn. — —

Naar Egernet hopped saa lystig og glad
 bag Skovens grønne, viftende Blad,
 tidt Slangen frem mellem Grene gled
 og hvisled som Lyn imod Byttet ned. —
 En Mand sig nærmed med sagte Tjed
 til hint af Roser omduftede Sted,
 hvor Omar og Fatma fortroligt sad.
 Hans Die lued af Helsevedeshad;
 snart funkled en prægtig Dolk i hans Haand,
 men atter han lagde paa Breben Vaand.
 „Nei“ — mumled han hult — „iaften ei!
 men Omar skjælv, thi jeg kjender Dig! —
 Den Hevn at dræbe — den er ei god;
 hver Juster i Verden den forstod.
 Nei, Omar, nej, jeg vil Dig boje
 Og slukke Glandsen i dit Die!“ —

Anden Sang.

Mod Himlen hæver sig Bjerget op
 Med Skrænter, Kløfter og Huler,
 Bjørnen der med sin laadne Krop
 For Vinterens Kuld sig skjuler.

Dg Ornen bygger i dyben Sluft,
 hvori man Demanten finder,
 dog svinger den tidt med langsom Flugt
 sig op mellem Klippens Linder.

Der throned Borgen paa Fjeldets Steen
 faa majestætisk og rolig;
 af Porte førte der ifkun een
 til Emir al Dschebals, Volig.

Emir al Dschebal — et mystisk Navn,
 som vidt man i Asien frygter,
 naar Qvinden det hører, af Mandens Kavn
 med bankende Hjerte hun flygter.

Dervischen flytter ei meer sin Tod;
 Dg Krigeren sænker Bærgen,
 glemmer sit vilde, sit fyrige Mod
 ved Navnet: den Gamle paa Bjerget.

Ihvor end Al Schebal vender sin Tod,
 ham følge formummede Helte,
 højt flyder i Strømme det røde Blod,
 naar de drage Sværd fra Belte.

Der mumledes om, at de spotted Gud,
 dertil Profeten mon hade,
 at frækt de haaned Koranens Bud,
 og at de til Djæveln bade. —

I Hallen Emiren gaaer op og ned
 under de hvælvede Buer;
 han stamper i Flisen mørk og vred,
 og Hadet i Diet luer.

„O Hevn,“ han mumler, „for mig meer fød
 end glødende Elfsøvsblikke!
 Om Paradiis end man for dig mig bød,
 jeg slap, o Hevn, dig dog ikke!“

Viid, jeg er Edderkoppen, og Du,
 Du, Omar, den usfellig Flue!
 jeg kunde Dig knuse flux i et Nu,
 hvis dette mig monne hve.

See, der Du kommer, roligt og trygt
 Du skuer omkring i Rummet;
 men vent! din No er paa Sandet bhgt,
 den svinder som Bølgeskummet!“

Emiren tæmmed sit vilde Sind,
 end flammed dog Had i Dje,
 da Omar tren udi Hallen ind
 og ydmygt ned sig mon bøje.

Dg Fyrsten løfted et gyldent Kar,
 besat med skønne Demanter,
 af selsom Støbning og Form det var,
 med underligt højede Kanter.

Han rakte det hen til den Ungersvend
 med lumfke, skulende Blikke :
 „Krikk Mod! nu skynd Dig min raske Svend
 Haschischidsfasten at drikke!“*)

Men neppe var Bægret til Bund druffet ud,
 før vildt han i Luften stirred ;
 og heftigt spændtes hans Ansigtshud,
 og Stemmen bæved og dirred.

*) Blandt dem, som havde indviet sig til Al Dschebal, Fyrsten for
 Kæsfasfinernes Tjeneste, hørte ogsaa de saakaldte Fedaaire eller
 Fedais, en Skare Ynglinge, der hvert Djeblisk vare berebte til
 at adlyde deres Herres endogsaa mest grusomme Befalinger.
 Før de udførte hvad der blev dem paalagt, beruste de sig i en
 Drik af Bulmeurt, Haschische.

Da kasted han sig for Emiren ned
 og raabte: „befal! jeg lyder!
 min Puls nu banker, min Kind er hed,
 jeg vover mit Blod, hvor Du byder!“

Da svared Emiren: „Si langt herfra
 en Gartner boer mellem Blommer,
 hans Datter — hun kalder sig Fatima —
 har spottet den evige Dommer.

Og Straffen, Omar, den kender Du:
 For Sværdet hun lider Døden! —
 Min Dom Du fuldbyrder i dette Nu,
 før svunden er Morgenrøden!“ —

Men Omar styrted af Hallen ud,
 i Vanvid hans Dje lued,
 han gik at myrde sin unge Brud —
 Al Dschebal sin Hævn nu flued.

Credie Sang.

Solen spejled sig i Søen,
 hvor de muntre Fiske svam,
 Solen spejled sig i Sneen
 højt paa Alburhjergets Kam.
 Balmens Blade sagte skjæved
 i den lette Morgenvind,
 og forlængst var Slaggermusen
 smuttet i sin Sprække ind.

Rosentræets Grene bugned
 under hundred Rosers Vægt;
 Bier summed, mens de trængte
 ind i Blomstens Kalk sig kjæft;
 og i fjerne Landsby høretes
 alt Dervischens Morgensang,
 medens han om Minareten
 langsomt gik sin vante Gang.

Fatma vandred om i Lunden,
 nu ved Dagen dobbelt smuk;
 højt sig hæved Marmorbrystet,
 ofte stjal sig frem et Suf;
 og det gjaldt den unge Omar,
 Helten, hendes kjæle Ven.
 Ak! hun ikke før ad Aften
 kunde skue ham igjen. —

Stakkels Fatma, ej Du aned
 Stjebnens frygtelige Bud!
 ej Du drømte, at din Lykke
 ifkun blev et Stjernesud.
 Brat, som Samuvinden kommer,
 naar Naturen venligst staaer,
 saadan af! Du skulde blegne
 i din Ungdoms skjonne Baar.

Hør, paa Bejen lod der Hovslag!
 Og i tusende Galop —
 see — en Rytter mod Dig kommer,
 støvbedækt fra Taa til Top. —
 Fatma rødmed; thi hun skued
 Omars ædle kjendte Træk;
 dog hun stirrer! see, hun rystes
 hestigt af en panisk Skrak.

Det er ej den gamle Omar,
 see, hans Djes vilde Syn!
 I hans Højre Dolken blinker;
 arme Fatma! hvilket Syn!
 Bønligt seer hun op mod Omar —
 at! men nu hun segner om. —
 Omar havde tro fuldbyrdet
 Afsaffnerfyrstens Dom.

Omar synker hen i Græsset
 ved sin blege Fatmas Fod,
 og hans hvide Turban farvet
 blev af hendes Hjerteblood.
 Sønnen gjæsted Omars Dje,
 men uroligt dog han sov,
 sang end Tuglen fjønt og listligt
 i den høje Palmeskov.

Da han vaagned Dagen hælded,
 Solen stod i Vesterled,
 og fra Rosenbusken rysted
 Aftenvinden Blade ned.
 Omar saae forundret om sig,
 ffued at! sin Elftes Lig;
 han blev bleg, men fra hans Hjerte
 kom ej noget Jammerffrig.

Men paa Fatmas Læber trykked
 han et Kys for sidste Gang;
 roligt græssed hist hans Ganger,
 op i Sadlen han sig svang.
 Sporerne fløj i dens Sider,
 og nu gif det vilde Ridt
 op mod Ussastnerbjerget,
 der hvor Borgen knejste frit. —

Dagen vøg; fra dybe Klofter
 Mattens Skygger alt frembrød;
 op ad Bjergets stejle Sider
 hurtigt rappe Hovslag led.
 Hallens Tæpper fløj tilside,
 Omar traadte hurtigt ind;
 bleg som Havens hvide Rose
 var den unge Hævners Kind.

Hvor al Dschebal grusomt smilte,
 da han Ungersvenden saae!
 Men ung Omar for Emiren
 kjæft og dristigt monne staae.
 „Herre Tyrste“ — saa han talte —
 „See, nu er din Hævn fuldbragt;
 tro din Tjener har fuldbyrdet,
 hvad Du havde paa ham lagt.

Liden Fatma er ej mere;
 denne Dolk — til Dig for god —
 har imorges tidligt druffet
 hendes røde Hjerteblod.
 Men, al Dschebal! hør nu ogsaa
 her af mig et Alvorsord:
 Du og jeg kan ikke leve!
 Hevn forlanger blodstænkt Jord!

Hører Du!" og Dmars Dje
 funkled vildt af Hevn og Had,
 og hans skarpe Sværd til Hjaltet
 i Emirens Hjerte sad.
 Hurtigt han uddrog det atter
 af sin Fjendes varme Lig,
 raabte: „Fatma, nu jeg kommer,
 aabn dit Paradiis for mig!" —

These numbers of minutes and seconds
given in the table are for the
day having the same number of
hours as the day of the month
and in the case of leap years
the day of the month is
the day of the month of the
year of the month of the year

These numbers of minutes and seconds
given in the table are for the
day having the same number of
hours as the day of the month
and in the case of leap years
the day of the month is
the day of the month of the
year of the month of the year

These numbers of minutes and seconds
given in the table are for the
day having the same number of
hours as the day of the month
and in the case of leap years
the day of the month is
the day of the month of the
year of the month of the year

Frøkenens Moppe.

Originalt Lystspil i een Akt

af E. A.

—•••••

Personerne.

Froken Bine Satterup,

Augusta, hendes Broderdatter.

Adam Bolling, hendes Søstersøn.

Viktor Blom, Skuespiller.

Lars, Adams Tjener.

Susanne, Froken Satterups Pige.

Handlingen foregaaer i Kjøbenhavn, deels i Froken Satterups
Dagligstue, deels i Adams Bærelse — — —, i Nutiden.

(Adam Bøllings Bærelse: tilvensire Indgang til Frøken
Satterups Bærelser, i Baggrunden Udgang.)

Forste Scene.

Lars, derpaa Adam.

Lars. (gaaer hen imod Døren tilvensire, som staaer paa Klem, stikker Hovedet ud ad den og siger) Kaffen er paa Bordet, Herre, værsgod!

Adam. (Kommer ind med Blouse paa, udfoldet Krave, Haaret stroget tilbage og sværmerist Blik) Idag haabede jeg at see er-
kjendtlige Taarer i hendes Øjne: hun havde jo hast Tid
til at optage i sit Sind mit lille sværmeriske Digt, som
Du igaar lagde i hendes Skurv!

Lars. Tavist maa hun have læst det!

Adam. Idag gif jeg derfor med forhøjet Sinds-
bevægelse til min sædvanlige Morgentour i Salen; og
til at sløjte valgte jeg denne bløde svenske Melodi, som
Du vist kjender! (sløjter med Munden.)

Lars. Om jeg kjender den! den begynder saadan:
„tänk någon gång“; jo, det er den gode gamle, som vi
har faa tidt! den bliver jeg aldrig kjed af.

Adam. Hun kom ogsaa ganske rigtig ud: — jeg rødmede; men istedetfor at være rørt ved mine sværmeriske Bestræbelser og tale opmuntrende til mig, gif hun blot hastigt hen og vandede Blomsterne. —

Lars, See, see! og hun sagde slet ikke Noget?

Adam. Jo, idet hun gif ud, kastede hun et langt, skarpt iagttagende Blik paa mig: — jeg rødmede; men hun sagde blot, at jeg vist skadebe mit Bryst ved at fløjte saa vedholdende.

Lars. Sagde hun det! hm, hm! ja, de Fruentimmer, de Fruentimmer.

Adam. Jeg er fortvivlet, Lars! ja, det er jeg! (gaaer hen for Spejlet, strnger Haaret i Uorden og kaster sig paa en Stol med Benene overkors og Dinene op i Loftet.)

Lars. Maa jeg saa skjenke Herren en Kop Kaffe? jeg er bange den staaer og bliver kold!

Adam (selvbehageligt). Hvi stirrer Du saa tabs paa mig, Lars? seer jeg ud som en vildfarende Mand? slagre mine Lokker saa vilbt omkring mit tungstindige Hoved? Tilstaa det kun, Lars, er der et mere lidende og interessant Præg i mit Ansyn, end ellers? jeg troer det gjerne!

Lars. Ja! og Herren har glemt at tage Hals-tørklæde paa!

Adam (selvbehageligt). Grlige Lars, og Du troer, at min Tilstand tillader mig at tænke paa noget saa lavt

som min Paaklødning! Lars, Du kan gjerne række mig min Kasse; er den som den skal være?

Lars. Jo, tre Stykker Sukker og fire Skefulde Fløde. værsgod!

Adam (drikkende). Nu har jeg forsøgt ethvert Middel for at opløse min Elskede om min Lidenstabs; men hun vil ikke forstaae mig! Andre sige til mig: „Du lider, Du tørres hen!“ hun alene vil ikke bemærke mit lidende Blik og den Rødme, der bedækker mine Kinder, hvergang hun betragter mig.

Lars. Dersom Herren vilde høre paa mit Raad, saa vilde jeg sige: „hold op med dissehersens Galanterier og tal ligefrem til hende! Jeg troer det vilde hjælpe meget bedre, om Herren gjorde ordentlig saadan hvad man kalder en ordinær Kour til hende. Fanden i Bولد med Serenader og Skrivelser — havde jeg nær sagt, — naar hun ikke kan forstaae dem! Stig De ligefrem til hende: „jeg elsker Dig, Kousine Augusta! vil Du behage at svare mig!“

Adam. Nej, Lars, nej! jeg kan ikke lade mine hellige Tølelser træde ud i profane Ord og Flokkel! Af mit Bæsen og af mine Digte skal hun ane hvad der gjærer i mig! En Digter kan kun betroe sig til Papiret!

Lars. Ja det kan være meget godt, naar saa Herren endda vilde være bekjendt, at det er Dem, dissehersens Papiere og det kommer fra. Men har jeg ikke

felv seet, at Herren farer ud af Døren og bliver rød i Hovedet, hvergang hun har fundet Noget i sin Sykury og begynder at læse paa det. See, det duer skam ikke!

U d a m (væthetisk). O Lars, Du forstaaer Dig ikke paa en bly Sjæl! — Jeg vil ikke trænge mig paa! jeg vil, at hun i No, uden at forstyrres ved min legemlige Nærværelse, skal nyde min Sjæls Udgydelse og saa med Henrykkelse selv ile i mine Arme.

L a r s. Det er nu ikke for det, for hun veed meget godt, hvordan det hænger sammen. Jeg ærgrede mig jo selv forleden over at see, hvordan hun staa i at skoggerlee, da Herren smuttede ud ad Døren som en Ual, just som hun fandt Boufetten med Papiret i.

U d a m (heftig). Skulde hun virkelig kunne lee ad min Smerte! det havde jeg dog ikke troet! Er Du ogsaa vis derpaa Lars, at det var deraf hun lo?

L a r s. Det er saa vist, som at jeg staaer her.

U d a m. Men jeg kan ogsaa vise mig fra en anden Side! Digteren sukker ikke altid! (gaaer op og ned ad Gulvet) Ja jeg vil trodse hende! hun skal føle, at hun har en Byronsk Sjæl overfor sig! (grubler) Lars, jeg har fattet en dristig, en fortvivlet Beslutning. Jeg vil selv skabe mig en Medbesler! jeg, som hidtil har hjulpet min Tante med at holde unge Herrer fra Huset, jeg vil nu selv indføre en af mine Venner og opmuntre ham til at gjøre Kour!

Lars. Saadan, det kan jeg lide! det giver altid en ny Rouleur paa Suppen! det Gamle bider skam ikke paa hende. Men hvordan faaer vi Lov af den gamle Frøken til at føre unge Herrer herind? Hun er jo — med Respekt at sige — en saadan Hader af hvad der hedder Mandfolk, at skjøndt hun holder mere af Katte og Mopper end af nogen anden Ting, saa kan hun dog ikke engang taale, at man taler om en Hankat eller en Hamnoppe.

Adam. Vær rolig Lars! jeg har overvejet det! man har ofte seet Ubethdeligheder give Anledning til det Store: det vil ogsaa skee her! Min Tantes Moppe skal redde mig, Lars!

Lars. Moppen! den lille fede Bolle!

Adam. Du veed, at den er syg af Bellebnet og Ulde; men Du veed ikke, at min Tante har bedet mig skaffe en Maler, som kunde astage dens Portræt, før den doer.

Lars. Skal det gamle Bæst virkelig males ligesom et andet Menneske?

Adam. Det er som jeg siger Dig! Nu indfører jeg min Ven, Maler Astrup: han skal være min Rival, han er smuk og beleven.

Lars. Ja, men han er jo forlovet!

Adam. Det siger Intet! jeg overtaler ham nok til at gaae ind paa min Idee. Ja, Lars! det er besluttet!

jeg har overvundet mig saameget, at jeg ville kunne taale at see en Anden nærme sig med profane Smigrerier til min Elskede, hvem jeg selv har helliget mine reneste poetiske Tanker og Følelser! Men det kan ikke fejle, at hun snart vil see Modsatningen og stjænke mig den ømmeste Erstatning for mine Kampe! Lars, giv mig min Frakke! nej, heller den lyse Mandarin, den slagrer saa løst om mig! Jeg vil strax gaae hen til Astrup!

(tager Mandarinen paa, monstret sig for Spejlet og gaaer)

Anden Scene.

Lars (alene).

Hr. Adam er endda ikke saa fejl: med al hans Tungstindighed veed han dog at dreje sig. Gudskelov hvor dog Kulturen stiger i alle Dele! I gamle Dage var det nu rent galt at være melankolsk, som det hedder. Der var den Stakkel, Kaptain Siverfen, som jeg tjente for en Snees Aar siden, hvormeget maatte jeg ikke døje med hans Særheder! Han var melankolsk paa den gamle Maneer: aldrig mælede han et Ord; Ingen skulde høre af hans egen Mund at han fejlede Noget; men saa skulde vi jo ud midt om Natten, og saa skulde vi rende som Bæster, hvergang vi saa et Menneſke langt borte; og ikke vidste han, hvordan hans gamle Kavaj hængte og dinglede om Hosterne paa ham! Hr. Adam er nu ogsaa

melankolsk, men det er dog paa en meget mere maneerlig Maade: vi gaae saadan saa gemytlig og snaffer om det uden videre Spræl. — Ja, jeg maa skrive den Smule Digte af for ham, fordi jeg kan gjøre det paa en dannet Maade og selv har saadan halv Geni for det Poetiske! Det skulde ikke mange Tjenere gjøre mig efter; men jeg gjør det gjerne.

Credie Scene.

Lars. Viktor Blom (kommer).

Viktor. Er Adam hjemme, Lars?

Lars. Nej, Hr. Blom, han gik lige nylig.

Viktor. Det var jo fortrædeligt! veed Du, om han kommer snart igjen?

Lars. Han gik blot om Hjørnet hen til Hr. Astrup. Dersom Hr. Blom vil værsgod at vente, kommer han vist strax.

Viktor. Ja, saa vil jeg vente lidt. (Lars gaaer)
En dristig Idee! men den maa lykkes, saavist som jeg staaer mig godt hos min Ven Adam og forstaaer at tumle ham efter mit Hoved. Fanden med om det er smukt eller ikke, Nød bryder alle Love, og jeg har intet andet Valg! Altsaa, det gjælder først og fremmest at bombardere Adam med det allergroveste Skryts af Verden, blot det ene Smigreri ovenpaa det andet: hans Forsæn-

gelighed er saa storartet, at den sluger Alt! Har jeg først ham i Lommen, og er sluppen ind i Familien, saa har jeg Spillet vundet! Hun skal blive min! Hvilken Lykke, at Adam ikke veed, det er hans Kousine, jeg elsker! Nu har han ingen Mistanke til mig, men troer og skal for det Første blive ved at troe, at mit Hjerte er bundet paa et ganske andet Sted! Der er han! nu maa der arbejdes!

Hjerde Scene.

Viktor. Adam (kommer).

Viktor (indsmigrende). Goddag, min kjære Adam! hvor det glæder mig at see Dig! Du er En af de Saa, der besidde disse interessante Physiognomier, som tiltrække Alle!

Adam (smitende). Man tænker, grubler, og Tænkningen præger sig i Trækkene.

Viktor. Ja, Du har Ret, min Ven! men hør stig mig for Guds Skyld, Kjære, er det ikke urigtigt af mig at forstyrre Dig? Jeg burde jo indsee, at al din Tid uden Tvivl er optagen af digteriske Beskjæftigelser. Oprigtigt talt, forstyrrer jeg Dig ikke?

Adam. Ingenlunde! bliv Du kun! man har dog altid noget Otium for gode Venner.

Viktor. Tak, Adam! hvor smukt, naar jeg tænker

mig om! men det ligner Dig, det gjør det! (træder tilbage)
Men hør, nu først bemærker jeg, hvilket blødt, sværmende
romantisk Præg der hviler over hele dit Væsen, over
dine sorte Loffer! — o, Adam, var jeg en Kvinde, —
jeg flyede Dig!

Adam. Af ja, kjære Viktor, Du beundrer nu
dette Interessante, som blev mig givet, og dog for-
skræmmer jeg Dig, at der gives Øjeblikke da jeg maa gjøre
mig selv Bebrejdelser, fordi jeg næsten kunde ønske at
være som En, af Jer Andre.

Viktor (affiges). Fortræffeligt! det Fæ!

Adam. Men sliq mig, Viktor, hvorledes har Du
Lid til at besøge mig! Fortalte Du mig ikke forleden
om din romantiske Forelskelse fra Skoven? optager den
ikke alle dine Tanker?

Viktor. Besskedne Adam! og Du vil skjule for
Dig selv, at dit Lys stedsse maa tiltrække den, der er
saa lykkelig at kjende Dig.

Adam. O, Du smigrer! men kom kun oftere, min
Ven! Du er altid velkommen!

Viktor. Jeg takker Dig for din Godhed! Idag
har jeg desuden specielt en Bøn til Dig!

Adam. Siig frem! jeg lytter til dine Ord!

Viktor. Det er en Bøn, jeg ikke vilde vove til
Mange. Mangen En, som ikke besad dit frie Blik paa
Livet, vilde maaskee tage den fortrydeligt op.

Adam. Tal kun!

Viktor. Du har paa din Digterbane aftastet mange Fordomme, hvoraf de Fleste endnu hildes.

Adam. Nuvel!

Viktor. Det er i Tillid til denne din Lands frie Sving, at jeg vover min Bon.

Adam. Jeg lover Dig, at den skal opfyldes, hvis det er muligt!

Viktor. Adam, Du boer hos en gammel Tante!

Adam (forbavsset). Ja!

Viktor. Indsør mig hos hende.

Adam. Hos min Tante! der kommer Ingen! hvad Grund kan Du have til sliig en Begjæring?

Viktor. Jeg var just ifærd med at sige Dig Grunden, skjøndt jeg ikke er ganske sikker paa, at Du vil billige den. Adam, jeg er Skuespiller.

Adam. Tavist!

Viktor. Og din Tante er — Du har selv betroet mig det — hun er et Monster paa en arrig gammel Frøken.

Adam. Det skal Du ikke genere Dig for at sige; men i hvad Forbindelse staaer det med dit Ønske?

Viktor. Gaaer der endnu intet Lys op for Dig! saa maa jeg tale tydeligere. Adam, Du bedømmer ikke Menneskene efter en ensidig, forudsatt Moral: Du veed,

at den forstjellige Levevej medfører forstjellige Bestræbelser og Ønsker, som ikke altid kunne være uden Blet.

Adam. Det veed jeg, kjære Ven!

Viktor. Vi Skuespillere ere et uroligt Folkefærd: vi strejse om mellem Menneskenes Børn og udsøge os især affstikkende og originale Personligheder, for at aflure dem deres komiske Sider og fuldstændiggjøre den indre Typus, som dunkelt staaer for vor Sjæl.

Adam (smilende). Du bliver jo heel poetisk.

Viktor. I Kraft af den Belyndest, Digterne altid have haft for os Skuespillere, beder jeg Dig derfor om at hjælpe mig til et Studium.

Adam. Hvorledes! Du vil studere min Tantes Arrighed?

Viktor. Bliv ikke fortrydelig, kjære Adam! ja det vilde jeg rigtignok gjerne. Jeg har netop i denne Tid en saadan Rolle at indstudere, og det er mig meget magtpaaliggende at udføre den godt. Troer Du, at Du kan gaae ind paa min Begjæring?

Adam (smilende). Men jeg veed dog, Du skal ikke spille en Fruentimmerrolle!

Viktor (affides). For Ganden! (højt) Nej, vist ikke! men seer Du, Adam, det er mig ligemeget, om jeg til mit Studium faaer et mandligt eller kvindeligt Gremplar, naar det blot er et godt Gremplar, og det veed jeg dog af Dig selv, at din Tante er, især hvis Du

vilde hjælpe til at præparere hende. Ikke at tale om, at et kvindeligt Exemplar altid er at foretrække, naar det netop er Arrigheden, det kommer an paa. Du indfører mig, Adam! Du var altid rede til Kamp med Borneertheden, og dertil hører jo Arrighed unægteligt ogsaa.

Adam. Du har Ret, Viktor! men der er dog adskillige Betingelser for mit Samtykke! Siig mig, Viktor, Du er jo som sagt forelsket i den Skønne fra Skoven?

Viktor. Til Døden! jeg hader alle andre unge Piger! (affides) Er han endnu mistroisk!

Adam. Har Du haft Lykken med Dig?

Viktor. Om jeg har! ja gudbevares! har jeg ikke fortalt Dig det! Det er allerede ikke saa kort siden, vi bleve hemmeligt forlovede! Jo, jeg er gudstælv forføret!

Adam. Siden Du er saa forelsket, kunde Du vel ikke overtale Dig til at gjøre Kour til en anden Pige?

Viktor. Jeg gjøre Kour til en anden Pige! Gud fri og bevare mig vel! jeg render, hvergang jeg seer et andet Fruentimmersffort end min Elskedes.

Adam. Viktor, jeg vil betroe Dig mine Lidelser og min Plan til at overvinde dem! Du er netop kommen til mig i et Øjeblik, da min Tante har givet mig et Hvers, som gjør mig det muligt at indføre et ungt Menneske i min Familie.

Viktor. Bravo!

Adam. Men min Plan beroer netop paa, at den, jeg indfører, vil paatage sig at gjøre Kour til en ung Pige.

Viktor. Saa! — hm — ja saamæn! — hvad gjør man ikke! (affides) Skulde det være hende!

Adam. Troer Du, Viktor, at Du for min Skyld kunde overvinde Dig dertil?

Viktor (trækkende paa Skulderen.) Man faaer jo at see! Hvem er den unge Pige?

Adam. Det er min Kousine Augusta.

Viktor (affides) Guddommeligt! Lykken tilsmiler mig! (højt) Fy, for Satan! har Du ogsaa en Kousine!

Adam. Det veed Du jo nok! har jeg ikke betroet Dig min hestige Lidenskab for hende?

Viktor. Det er jo sandt! nu huffer jeg det; men —

Adam. Ja, Viktor, Du forbavses! Du begriber ikke, hvorledes jeg kan opfordre Dig til at gjøre Kour til min Sjæls Elskede.

Viktor. Jeg skal ikke nægte, det gaaer mig vel højt!

Adam. O, Viktor, Forviulsen laaner Digterens Aand en Kraft, som almindelige Menneſker ikke drømme om! Jeg vil vinde min Elskede ved at trodse hende; jeg vil trodse hende ved selv at bringe hende en Rival; og denne Rival skal Du være!

Viktor. Jeg faaer vel probere, siden det ikke kan

være anderledes: mit Studium gaaer mig over Alt! Men hvad var det for et Hverv, Du talte om, Din Tante havde givet Dig? Bedkommer det mig?

Adam. Ja, Viktor! og her er det mig, som maa bede Dig ikke blive fortrydelig!

Viktor. Stig kun frem!

Adam. Altsaa for Dig selv og for mig optræder Du kun som den, der vil studere —

Viktor. Ja — studere — Frøken Satterups Karakter.

Adam. Min Kousine, Augusta, maa derimod troe, at kun Kjærlighed drager Dig.

Viktor. Javist!

Adam. Derimod for Tante kan Du naturligviis hverken optræde som Elsker eller som Jagttager.

Viktor. Nej! men hvilken Rolle skal jeg da spille for hende.

Adam. Du maa spille Maler.

Viktor. Maler! — godt! nu har jeg, hvad jeg behøver: lad mig see, Jagttager, Elsker, Maler! er det Landskabsmaler eller Portrætmaler?

Adam. Ja, Du sætter mig i Forlegenhed, men nærmest er det dog et Portræt, Du skal male.

Viktor. Og Hvis? — (affødes) O, var det Augustas!

Adam. Ja, seer Du, det er egentlig —

Viktor. Naa, nu skal vi see, Du vil have mig til at male din Tante, det gamle Skabillenhoved!

Adam. Nej, ikke hendes, men —

Viktor. Men Augustas?

Adam. Nej, men Tantes Moppe.

Viktor (stødt.) Hendes Moppe?

Adam. Ja, nu er det sagt! Hun vil have den aftaget, før den døer. Undslaa Dig nu ikke! Du kan jo male!

Viktor. Male! — ja, Bortrætter kan jeg male! men saadan en gammel snorkende Moppe! det er stift!

Adam. Du faaer derved en ganske udmærket Lejlighed til at lytte, naar jeg tager fat paa Tante for dette Afgudereri med Dyr. Meer kan Du dog ikke forlange!

Viktor (rækker ham Haanden). Top! lad gaae!

Adam. Saa ere vi enige! —

Viktor. Javel!

Adam. Gaa saa, og hent dine Sager, og kom snart igjen!

Viktor. Jeg skal strax være her igjen. (vil gaae).

Adam. Men hør! vent dog lidt! jeg vil melde Tante dit Komme. (gaaer ind i Salen.)

Viktor. Staffels Tyr! han gaaer uafvendende og arrangerer Alting for mig paa det Befvemmeste! Jeg kommer og venter at møde de tusinde Indvendinger af hans Mis-tænksomhed, og saa fører han mig selv for min Elstedes

Fødder! Men jeg har ingen Medlidenhed med ham: han kan have godt af det, den affekteerte forføngelige Nød! Vilde nu blot Augusta krone Bærket og tage mig til Naade!

Adam (kommer tilbage). Imod Sædvane er Tante gaaet ud; men Moppen ligger paa sin Plads; Du kan følge med og foreløbigt tage den i Djesyn.

Viktor. Ja nok, lad mig det!

(de gaae igjennem Salsdøren og komme strax efter tilbage igjen, først Viktor, saa Adam.)

Viktor (heftig). Hun sad der! herregud, hvad mon hun tænkte ved at see mig i en saa latterlig Situation! Uergerlige Menneſte, som kun lader mig stikke Hovedet ind ad Døren, for at smække den i paa Næsen af mig, juſt ſom jeg vil hilſe! fordømt!

Adam (kommer). Naa, fandt Du Behag i det lille Bæſen, Du ſkal anvende din Kunſt paa?

Viktor (stodt). Vil Du være ſaa god at ſige mig, hvorledes jeg ſkulde ſaae Tid blot til et ſlygtigt Blik? Du havde jo ſaadant et Haſtværk med at ſmække Døren i, at jeg hverken fik hilſt paa Damen, der ſad, eller nogenting!

Adam (væthet). Undſkyld mig, kjære Ven. Vi Digtere henrives undertiden af en øjeblikkelig Indſkydſe uden at tænke paa Verdens Dom! Hvorfor ſmækkede jeg Døren ſaaledes i? Ikke af Uhoſflighed, ſom Du maattee

troer! Nej, Viktor, jeg vilde paa engang lade Augusta vide, at det er mig, mig selv, som fører en Rival til hende, og tillige lade hende ane, at jeg er fortvivlet, sønderreven, at jeg netop mener det Modsatte af hvad jeg gjør! Derfor sendte jeg hende ogsaa et flygtigt, men megetsigende Blik. - Ja, Viktor, Du smiler maaskee ad mig!

Viktor. Nej, det tager Du fejl i! jeg leer slet ikke deraf! (affides) Gud, hvor han er slov!

Adam. Men nu maa vi skynde os! medens Du henter dine Redskaber, gaaer jeg nogle Grinder; saa træffes vi her igjen!

(de gaae.)

Froken Satterups Dagligstue.

(Tilhøjre en Dør ind til Salen og Adams Bærelser; tilvenstre tvende Indgange til de øvrige Bærelser; i Baggrunden Udgang. Imellem begge Døre tilvenstre en Kurv, hvori Moppen ligger. I Forgrunden tilvenstre Augustas Sybord.)

Femte Scene.

Augusta (alene).

Det ubestodne Menneske! hans Driftighed er grændseløs! Anede jeg det ikke nok, af hans hele Udfærd, at han vilde forfølge mig til det Yderste! Men det er uforkammet! det er en Tilfædsættelse af den Agtelse, han skylder en Dame! Og denne Maade at fremstille sig paa! at befigge mig igjennem Døren, og da jeg seer op, trække sig tilbage uden at hilse! det er højst udannet! Og Adam,

som før knap har tilladt nogen af sine Bekjendte at sætte Foden i Salen, af Frygt for at de skulde løbe bort med mig! hahaha! jeg begriber ikke hvad der gaaer af ham. Men der kommer han jo! jeg maa see at udfritte ham.

Sjette Scene.

Augusta. **Adam** (kommer og gaaer op og ned ad Gulvet).

Adam (efter en Pause). Er Tante ikke kommen hjem?

Augusta. Nej! det er Nyt, som sjældent skeer, at hun og Susanne ere ude tre Formiddage i Rad.

Adam. Jeg vilde underrette hende om, at her kommer en ung Maler for at aftage Moppen.

Augusta. En Maler! saa! (affides) Det kan altsaa ikke være ham! han er jo Skuesviller, veed jeg! (hojt) En virkelig Kunstmaler!

Adam. Ja!

Augusta. Det maa ikke være nogen behagelig Bestilling for en Kunstner.

Adam (med Estertvæk). Nej, det vilde vistnok ikke være behageligt, hvis man ikke forbandt højere Interesser dermed.

Augusta (affides). Hvad mener han! (efter en Pause, hojt) Stig mig, Adam, var det Dig, der var ved Salsdøren nyligt? der var Nogen, som aabnede den og luffede den hastigt igjen.

Adam. Ja, det var mig! (affides) Hun saae mig jo godt!

Augusta (efter en Pause). Det forekom mig, at der var En til! det var vel Lars?

Adam. Nej, det var ikke! det var Maleren!

Augusta (affides). Saa er det dog ham. (højt) Hvorledes kunde han finde paa at figge herind, uden at blive præsenteret med det samme?

Adam. Han bad mig derom.

Augusta. Naa, det var vel for at see Lejligheden.

Adam (med Estertrot). Augusta, Du vil bedre end jeg kunne afgjøre, hvorfor et ungt Menneske trygler mig om at lade ham kuste blot et flygtigt Blik herind, naar jeg har sagt ham, at Du sidder her! Undskyld!

(iler ud.)

Syvende Scene.

Augusta (alene; iler ud paa Gulvet og slaer Hænderne sammen).

Der slap det ud! Men hvorledes skal jeg forstaae det! Adam, som endnu imorges overhængte mig med sin Kour, vil selv indføre ham og det uagtet han veed! — Det er mig en Gaade! — Gud, hvor mit Hjerte banker! hvad skal jeg gjøre, hvis dette paatrængende Menneske ikke er diskret nok til at skjule det Forhold, han har søgt at paatvinge mig! Kan han være uforfæmnet paa Gaden,

kan han jo ogsaa være det her! Men jeg skal vise ham, at ikke alle Piger ere saa løse, som han troer. Jeg vil ikke tale et Ord til ham! jeg vender ham Ryggen, hvis han vover at tiltale mig! (grunder) Eller — burde jeg ikke ligesvem fortælle Tante det Hele! (efter en pause) Nej! det vilde dog være stygt! han kunde jo ikke nærme sig mig paa anden Maade; og han sagde, det var ham saa vigtigt! — Men hvis jeg skjuler det, er jeg jo allerede hans Medskyldige! (væb) O, jeg vil slet ikke tænke mere derpaa! (iler ud.)

Ottende Scene.

Froken Satterup (i gammeldags Dragt). **Susanne.**
(Begge med Hat og Shawl).

Frokenen (sætter sig paa en Stol og folder Hænderne).
Herregud, Susanne! hvem skulde nu have drømt om, at den Lykke var beskikket Gn!

Susanne. Ja, hastigt kan det komme, naar det skal komme.

Frokenen. Ak, hvor det dog gaaer underligt til! dersom Gn havde sagt til mig for tre Dage siden, at det skulde hændes mig, saa vilde jeg have vendt ham Ryggen og lastet ham som en Spottefugl.

Susanne. Ja, vist er det da, at Frokenen er ikke den ældste Jomfru, som kommer til at staae Brud.

Frokenen. Hvormange Gange har jeg ikke i

disse Dage sagt til mig selv: „Gine Satterup, er Du ogsaa virkelig den Gine Satterup, som nu har siddet snart i tyve Aar som gammel Bebermø her paa dette Sted?“ Hør, Susanne, Du har dog været saalænge om mig, stig mig, har jeg nogentid sagt Ondt om Mandfolkene?

Susanne. Ja, det har Frøkenen rigtignok! Det er ikke ret længe siden, Frøkenen svor paa, at De vilde aldrig kysse et Mandfolk, om det saa var den eneste Vej til Himmerig.

Frøkenen (tørter Sjælene). Herregud, har jeg sagt det! Jeg har selv rent glemt, hvordan jeg var, før jeg blev forlovet med den kjære Siversen. Har jeg været meget arrig, Susanne?

Susanne. Na, det er saamæn ikke værdt at tale om.

Frøkenen. See at glemme det! nu skal vi tage en Pige til, naar vi har haft Bryllup, og saa skal Du have det, som Du selv ønsker, Susanne.

Susanne. Mange Tak skal Frøkenen have! Den Ende havde jeg saamæn ikke troet det skulde faae, da Frøkenen forleden skjældte, fordi Moppen var sluppen forbi mig ned i Gaarden, og sagde, at vi maatte skilles ad!

Frøkenen (tørter Sjælene). Har jeg sagt det, Susanne! har jeg været saa haard! Ak havde jeg blot vidst, at der ude i den vide Verden spørgede En omkring, som

sukkede for mig Dag og Nat, saa var jeg ikke bleven saadan! Hør Susanne, troer Du ikke, Folk vil lee ad mig, naar jeg kommer paa Kirkegulvet?

Susanne. Nej, saamæn vil de ikke! naar vi faae Frøkenen pyntet op med maneerlige Klæder, kan De saamæn stikke mungen en ud af vore blege og tynde Jomfruer, som de nutildags staae Brud.

Frøkenen (ivrig). Ja, veed Du hvad, Susanne! jeg har min Tro gaaet og seet ud som et Spektakel, har jeg! først idag saa jeg paa Folk, at der maa være kommet nye Moder, siden jeg fik disse Klæder.

Susanne, Det er rimeligt nok, for i de sidste ti Aar har Frøkenen nok ikke gaaet i Andet.

Frøkenen (ivrig). Nej, Susanne, saadan vil vi ikke see ud mere! pæn og net maa man min Tro være i alle Henseender! Jeg vil hen til en Modehandlerinde i Eftermiddag; og saa maa Du saa fat i nogle Brunelsstøvler af dem, Damerne nu bruge. Siverson skal dog see, at man følger med Tiden og ikke længere gaaer i Sko!

Susanne. Nu er det jo de Gamle der skal hænge sig over med Silke og Stads; saa at man skal have ondt ved at sige Folks Alder, naar de svaje ned ad Gaden, for man kommer forbi dem og kigger dem i Ansigtet.

Frøkenen (staaer op og bryster sig). Hør, Susanne, s'lig mig oprigtig: hvordan seer jeg ud? Ikke for min Skyld! jeg er gudskelov ikke forsængelig; men for den

kjære Siversens Skjld, Jeg vilde faa gjerne, at han skulde kunne være mig bekendt. Seer jeg meget tør og indskrumpen ud?

Susanne. Nej saamæn om Frøkenen gjør!

Frøkenen. Herregud, gjør jeg ikke! det var jeg faa bange for! men seer jeg da ikke meget tvær og arrig ud? (giver sig en smilende Mine).

Susanne. Na nej! naar man ikke har kjendt Frøkenen, troer jeg saamæn endda ikke det er saameget slynligt.

Frøkenen (sukkende). At jeg gamle Fruentimmer, der ikke har brudt mig om Spejlet i den sidste Snees Aar, skal komme med saadanne Spørgsmaal!

Susanne. Men Frøkenen lovede at sige mig, hvad det var der kom i vejen, faa De ikke fik Kaptajnen i Deres unge Dage!

Frøkenen (hukkende). Ak, Susanne, han kom som Skibskaptajn i min Faders Huus og vi holdt begge af hinanden. Saa frier han til mig hos min salig Fader, men faaer uden at jeg veed af det, det Svar, at jeg ikke vilde skjenke min Haand til nogen Anden end den, der kunde bringe mig ligesaa Meget, som jeg selv skulde arve. Siversen rejste bort ude af sig selv af Sorg, og jeg troede, at han blot havde holdt mig for Nar; og siden den Tid har jeg ikke seet ham eller hørt fra ham, før han nu nylig skrev mig til, for at spotte mig, at nu havde han

samlet saameget, som jeg forlangte. Men saa var det, at det kom til en Forklaring imellem os, og han bad mig saa venlig, at jeg nu vilde indgaae den Pagt, min salig Fader i vor Ungdom havde hindret. Ak, jeg ynkedes over ham, Susanne!

Susanne, Ja, nu bliver de lykkelige ovenpaa de onde Dage.

Frøkenen. Men hvordan skal jeg faae Adam og Augusta underrettet derom? Jeg kan ikke sige Dig, Susanne, hvor jeg er floy for dem! „Er det et Exempel, at give sin Broderbatter,“ siger jeg til mig selv, „saadan at gaae til Stevnemøde og det ved høj lys Dag?“

Susanne. Jeg skal gjerne sige dem det, hvis Frøkenen ønsker det.

Frøkenen. Ja, vil Du det, skal Du have Tak, Susanne! Nej, Susanne, lad mig dog helst selv! jeg finder vel en Lejlighed dertil — Na, jeg er rent konfus i det!

Susanne. Ganske som Frøkenen vil! jeg skal saamæn ikke sladre!

Frøkenen. Men kom nu, Susanne! lad os faae Løjet af! Kloffen er mange. (de gaae).

Niende Scene.

Augusta (kommer ind ad den anden Dør tilvenstre).

Endnu Ingen! jeg troer, det er over en Time siden, Adam gif! (sætter sig ved sit Sybord, men staaer atter op). Hvor

mit Sybord dog staaer uheldigt! der ligger Moppen, og her maa han komme til at sidde: han vil kunne holde Dje med mig, hvordan jeg end vender mig! Gud, hvor det er geneert! og det kan ikke gaae an at flytte Sybordet; det vilde man strax lægge Mærke til. — Der kommer Nogen!

Tiende Scene.

Augusta. Adam og Viktor (komme).

Adam (præsenterer). Min Kousine, Fruen Augusta!
— min Ven, Portrætmaler Blom!

Augusta (nejer forlegent). Jeg skal kalde paa Tante.
(gaaer.)

Viktor (affidés). Herregud, hvorlænge mon jeg nu skal plages, før jeg faaer Lov at være alene med hende. (højt) Hør, det vil jeg sige Dig ligefrem, Adam, at hvis Du vil, jeg skal gjøre Kour til din Kousine, saa maa Du sørge for, at vi blive ene!

Adam. Det giver sig nok!

Ellevte Scene.

De Forrige. Fruenen og Augusta.

Adam (præsenterer). Min Tante, Fruen Satterup
— Hr. Portrætmaler Blom! Han vil udføre den Bestilling, Du ønsker.

Frokenen. Hvilken Bestilling, kjære Adam?

Adam. Han vil male Moppen.

Viktor, Det skulde være mig en stor Fornøjelse, om jeg kunde udføre det efter Frokenens Dufte!

Frokenen. Mange Tak, Hr. Blom! og Tak skal Du ogsaa have, kjære Adam, fordi Du har været saa god at huske det. Min stakkels Moppe! den har jeg jo rent glemt i de sidste Dage! Her seer De den! den ligger og sover! Men jeg kan vel tænke, Hr. Blom ønsker at tage fat strax for at blive færdig.

Viktor. Naar Frokenen behager! jeg er parat! mine Sager vente herinde i Adams Værelse.

Adam. Lad mig hente dem! (gaaer).

Frokenen. Nu beder jeg Dem, Hr. Blom, at De ikke vil see paa min Paaklædning! vi var saamæn ikke forberedt paa deres Komme, og det Gamle skal man jo ogsaa have lidt.

Viktor. Jeg maa oprigtig tilstaae, at denne gammelbuds Dragt netop har noget meget tiltrækkende for mig.

Frokenen. Ja, jeg holder saamæn ogsaa af den for een Gangs Skyld; men, seer De, i saadanne Ting, som Klæder, maa man rette sig efter Verden, ellers bliver man til Latter! Jo, det kan De være vis paa!

Viktor. Frokenen har fuldkommen Ret! (affides)
Hun er jo meget maneerlig!

(Ears og Adam komme med Staffeliet osv.)

Frøkenen. Er Hr. Blom saa god, selv at vælge en Plads: De maa bedst selv vide, hvor De ønsker at sidde!

Victor (med et Blik paa Augusta). Her, om Frøkenen tillader! her er netop en udmærket Plads — (affides) — til at betragte Augusta.

Frøkenen. Som De behager.

Augusta (affides). Tænkte jeg det ikke nok.

(Victor sætter sig og maler; Frøkenen strikker; Adam gaar frem og tilbage.)

Frøkenen. Herregud, den Moppe har jeg saamæn haft i en halv Snees Aar. Jeg har selv plejet den, hvergang den har fejlet Noget; og den kjender mig ogsaa godt endnu, skjøndt den er gammel og halvblind, Stakkel!

Adam (affides til Victor). Pas nu paa! (rømmer sig og siger højt til Frøkenen) Jeg finder dog, Tante, at det er et besynderligt Afguderi at lade et saadant umælede Kreatur male!

Frøkenen. Finder Du det, kjære Adam! Af ja, det kan saamæn gjerne være. Jeg troer heller ikke, jeg havde tænkt mere derpaa, hvis Du ikke havde været saa artig at faae din Ven, Hr. Blom, til at paatage sig det.

Adam. Jeg seer den allerede i Aanden hænge her i Dagligstuen som Brydelse, og Tante hver Dag begrædende dens Død.

Frøkenen (tørre Vinene). Kjære Adam, hvor kan

Du dog troe saa underligt om mig! nej der er Gudskelov vigtigere Ting for et Menneſke, end at græde over en Moppe! Heller ikke ſkal den hænge her, men bliver ſtrar flyttet ind i mit eget Sovekammer.

Adam. For at Du der kan holde Meſſer over den hver Morgen, for Du gaaer til din Gjerning!

Frokenen. Al, Adam, jeg veed nok, Du har Grund til at tale ſaaledes! jeg har gjort mere Vaſen af et umærende Kreatur end chriſteligt var; men, kjære Adam, der er heldigviis Lejligheder, (ſtammende) da — man indſeer, at Menneſket — ikke er ſkabt til at være — alene. —

Adam. Ja, det er jo det, jeg ſiger: Du kan ikke være uden Moppe.

Frokenen (afbrudt). Men, kjære Augusta og Adam, jeg mener, at der gives andre Ting i — Verden —

Adam. Hvorledes!

Frokenen (affides). Nej, det er mig umuligt at faae det ud!

Adam (til Viktor). Gud, hvor hun er kjedelig idag!

Susanne (kommer). Jeg vilde gjerne tale med Frokenen!

Frokenen (veifer ſig). Hr. Blom er vel ſaa god at tage tiltakke hos os til Middag?

Viktor. Jeg takker mangfoldig.

Frokenen. Tillader De, at jeg ſeer, hvor vidt De er kommen? (gaaer hen imod ham).

Viktor (forlegen). Nej, tør jeg bede, at Ingen vil forlange at see det, før det er fuldkommen færdigt.

Frokenen. Som De behager! (gaaer med Susanne).

Colote Scene.

Adam. Viktor. Augusta.

Adam (affides til Viktor. Kjære Ven, vær ikke fortrydelig! Jeg begriber ikke, hvad der gaaer af hende idag! Jeg forsikrer Dig, den ringeste Uttrjng plejer ellers at være tilstrækkelig! Men vent til Middagsbordet; imidlertid haaber jeg, at Du ikke svigter mig!

Viktor (sagte). Vær Du kun rolig, og gaae blot!

(Adam gaaer).

Trettende Scene.

Viktor. Augusta.

Viktor (affides). Endelig allene med hende! giv mig nu Mod, Amor!

Augusta (affides). Gud, de gaae Alle!

(En lille Pause hvorunder Augusta sner ibrigt, medens Viktor gjør adskillige forgjæves Tillob til at tale).

Viktor (raft). Froken, er De vred paa mig!

Augusta (efter en Pause). Vred paa Dem! jeg kjender Dem ikke, min Herre!

Viktor. Nej, jeg veed det! De har hidtil med en Haardnakkethed, der har krænket mig dybt, tilbagevisti ethvert af mine Forsøg paa at vinde deres Opmærksomhed?

Augusta (kort, uden at see op) Jeg kjender Ingen uden Dem, jeg har seet i min Families eller Befjendtes Kreds!

Viktor. Er De vred, Frøken, fordi denne Vej til Dem indtil nu var mig lukket, og fordi jeg derved nødtes til at vælge en anden?

Augusta (heftigt). Nuvel, min Herre, siden De vil vide det, ja, jeg er meget vred paa Dem, fordi De har anseet mig for et af de Væsner, man kunde stifte Befjendtskab med i Skoven, paa Gaden, kort sagt, hvor De fandt for godt at stille Dem i Vejen. Svar mig, har jeg med en Mine eller et Blik givet Dem Anledning til at troe saa slet om mig!

Viktor. Aldrig, Frøken, aldrig! jeg har ofte i min Utaalmodighed klaget over deres Strenghed, og dog er det nepo den, som stedse mere har fortryllet mig og draget mig til Dem.

Augusta. Og tør De gjøre Fordring paa, at kaldes et dannet Menneſke, naar De ikke tager i Betænkning at forfølge en Pige, som aldrig har givet Dem nogen Opmuntring, ind i hendes eneste Tilflugtssted, i hendes Hjem? Er det smukt! er det ædelt!

Viktor. Tilgiv mig, Frøken!

Augusta. De vidste, at jeg boede her! min Fætter har sagt mig Alt! De er ikke kommet her for at male! maafføe De slet ikke kan male! det aner mig! — Lad mig see deres Maleri! De tør ikke vise mig det. (aaaer hen og seer trods hans Modstand.)

Viktor. Tag mig det ikke fortrydeligt op, Frøken!

Augusta (forbavsset). Hvad seer jeg! et Dameportræt!

Viktor. Deres eget Portræt! Lejligheden var saa fristende! Det var mig en Umulighed i deres Nærværelse at male Andet end Dem! See ogsaa heri et Beviis paa, at min Følelse er sand, at deres Billede er dybt indpræget i mit Hjerte!

Augusta (stødere). Hr. Blom! hvad borger mig for, at deres Ord ere sande og meente! Jeg kjender Dem ikke nøjere, men veed kun, at De er Skuespiller! Kan jeg dolge for mig selv den Tanke, at De sikkert mange Gange har brugt de samme Uttringer til Andre!

Viktor. Tro mig, den Skuespiller, som ikke kan elske, er ingen sand Kunstner! Fordøm mig ikke efter deres Fordøm mod en Stand, som usforskyldt har faaet Navn af flygtig og falsk! Laler sletintet i deres Hjerte for mig, Frøken!

Augusta (undvigende). De er altfor dristig, min Herre!

Viktor. Hør mig, Frøken! mindes De den Dag,

da jeg satte mig ved Siden af Dem paa Kildebognen ved Østerport. De var forlegen, De var ikke vant til at kjøre paa denne Maade! Jeg vovede ikke at tale til Dem! Først da jeg saa, at De skulde gaae alene gjennem Skoven, da tog jeg Mod til mig: jeg tænkte ikke paa Sømmelighed eller Usømmelighed, men, ledet af min Følelse, bad jeg om at maatte være Deres ledsager! De afflog min Bøn og fordobblede kun deres Skridt. Jeg vendte beffjæmmet tilbage, men deres Blyhed og Ynde havde gjort et uudsletteligt Indtryk paa mig! De veed, at jeg siden har forsøgt at nærme mig Dem andesteds; men hvad De ikke veed, er, at jeg i Afstand har fulgt Dem som en Skygge baade ved Dag og ved Aften, at jeg har beruset mig ved i Afstand at lytte til deres Stemme og lade mit Dje hvile paa deres Skikkelse! Jeg veed vel, at jeg har handlet ubeskedent; men jeg drog sig til Dem af en Følelse, som jeg ikke kunde betvinge.

Augusta (Ædelm.). Og siden De har været saa oprigtig, Hr. Blom, vil jeg ogsaa i al Oprigtighed sige Dem, at De bilder Dem altsfor meget ind, naar De troer, at besiddende saa stort Talent til at skjule Dem! baade ved Dag og ved Aften har jeg seet Dem, naar De behagede som en Skygge at følge mig!

Viktor (munter). De smiler! De er ikke længere vred paa mig!

Augusta (undvigende). De er altfor dristig i deres Slutninger!

Viktor (griber hendes Haand). O, gjør mig lykkelig ved at udtale, hvad jeg troer at læse i deres Blik.

Augusta (spogende). Altter dristig! De er altsaa vis paa at læse, hvad De ønsker!

Viktor. Spot mig ikke længer, Frøken!

Augusta. Og om nu ogsaa jeg svarede Dem efter Dnske, hvad hjælper saa det! min Tante giver aldrig sit Samtykke: hun er en afgjort Hader af Alt, hvad der hedder Kjærlighed!

Viktor (jublende). Triumph! hvad bryder jeg mig om tusinde Tanter's Luner, naar blot min Augusta elsker mig! (kysser hendes Haand) Augusta, Du er min! nu maa jeg sige Du til Dig! Tillad det!

Augusta. Blot det kan gaae an! Men vi maae endnu idag sige det til Tante og Adam! Gud, der kommer Nogen!
(iler hen til sit Søjord.)

Fjortende Scene.

De Forrige. Adam.

Adam (affides). Jeg vil haabe, han har benyttet den gode Lejlighed!

Augusta (affides). Staffels Adam: det maa dog have kostet ham Overvindelse at trække sig tilbage for sin

Ben! (venlig) Du kom hastigt tilbage til os, kjære Adam, hvor har Du været?

Adam. Jeg har spadseret en ensom Tour! men Du maa undskyld, at jeg ikke kan sige Dig Vejen: jeg var altfor fordybet i mig selv til at lægge Mærke til den!

Augusta. Du er nu ogsaa altid saa forfærdelig sværmerisk, kjære Adam! kom nu hen og sæt Dig hos mig og konverseer mig engang ordentlig til Afverling.

Adam (vædtetis). Undskyld, Augusta! jeg er for urolig til at sidde! jeg maa rastløs vandre!

(gaaer hastigt frem og tilbage).

Augusta (smilende). Ja, ja da, Du skal ikke tvinges!

Lars (kommer). Jeg skulde hilse fra Brokenen, at Bordet er dækket! (bliver og snøler med Et og Andet).

Augusta. Herrerne maa ikke lade os vente!

(gaaer)

Femtende Scene.

Adam. Viktor. Lars.

Adam. Hvorledes gif det, kjære Viktor!

Viktor (munter). Hyperligt! ganske fortræffeligt!

Adam. Tog hun imod din Kour?

Viktor. Meget godt, særdeles godt, bedre end jeg havde ventet!

Adam. Min Plan har allerede begyndt at virke. Mærkede Du, hvor indsmigrende hun talte til mig! Jeg

havde dømt rigtig: da jeg laa for hendes Fødder, var hun kold som Steen; nu da hun troer, at jeg har truffet mig tilbage, nu viser hun først sit rette Sindelag, nu gjør hun Roue til mig.

Viktor (affiges). Herregud, lad ham blive i Troen! (højt) Tavist! Geni! storartede Mandfolk! Du maa fejre! (omfavner ham) Men kom nu! (de gaar, efterat Viktor har til-dækket Maleriet).

Sextende Scene.

Lars; derpaa Susanne.

Lars. Det er et pænt Menneske, denne Hr. Blom, enten man nu skal kalde ham Maler eller Skuespiller. Han er ligesaa munter, som Hr. Adam er melankolsk. Derfor seer han ogsaa fundere ud: det tager paa Kræfterne at være tungstindig! — Jeg vil dog see, hvordan han kan stille sig af med at male saadan en Moppe! Han har lagt et Klæde over, for at der ikke skal komme Støv i det. (tager Klædet bort) Hvadsfornoget, det er jo Frøken Augustas Ansigt! Seer man det! det var en Opdagelse! det skal jeg dog lade Hr. Adam vide! (lægger Klædet over igjen) Jo, man er fin!

Susanne (kommer med Kaffeosj) Det var godt, Du er her, lille Lars! nu maa Du komme og hjælpe mig lidt med Kaffebordet!

Lars. Javel, Susanne! jeg hjælper Dig altid

gjerne! Men hvordan kan det være, man seer Dig saa lidt i denne Tid? det er nu den tredie Formiddag, at Du og Frøkenen har været ude saadan paa jeres egen Haand, uden at man veed, hvad I tager Jer for.

Sufanne. Det er ogsaa sidstegang idag, Lars: nu er det afgjort.

Lars. Hvad er det, der er afgjort?

Sufanne. Ja, det maa egentlig ikke siges endnu; men til Dig kan det være det samme. Frøkenen er bleven forlovet!

Lars. Allerede! det var dog i en forfærdelig Hast!

Sufanne. Allerede! hvad mener Du med allerede? Kunde hun vel have ventet længer?

Lars. Det forstaaer sig, hun er jo gammel nok; men lige nys, da hun gif ud af Stuen, var hun ikke forlovet endnu, det veed jeg.

Sufanne. Hvem?

Lars. Frøkenen, den unge Frøken!

Sufanne. Ah nej, Lars! hvem taler om hende! det er den gamle Frøken!

Lars. Den gamle Frøken! — hun er forlovet?

Sufanne. Javel er hun det!

Lars. Nu kan man bilde mig de værste Løgne ind! naar det er sandt, saa bander jeg mig i Helvede paa Alting! — Og med Hvem?

Susanne. Med en gammel Skibskaptain, som hedder Siversen.

Lars. Sagde Du noget, Susanne? jeg hørte ikke rigtig!

Susanne. Jeg sagde, at hans Navn var Kaptain Siversen.

Lars. Du har vel hørt fejl, Susanne, har Du ikke!

Susanne. Ih nej! jeg har jo hørt det mange Gange! — Skibskaptain Siversen.

Lars (gaaer ivrig op og ned). Ah, ja, ja! Du milde Gud, hvor de Menneſter dog ere udspekulerede! aldrig har jeg troet andet, end at jeg kjendte ham! og jeg vilde have svoret paa, at idetmindste han, om ingen Anden paa Guds grønne Jord, var sikker! Hvad hjælper det nu, at man bilder sig ind, man kan spekulere!

Susanne. Han har gaaet og været melankolsk for hendes Skyld i mange Aar.

Lars. Der har vi det! ikke et Ord har han ladet falde derom, og jeg har dog tjent ham saa længe! Men det er nu det Samme: gid han maa blive lykkelig med hende!

Susanne. Ja, det var et godt Ønske, Lars!

Lars (grundende). Susanne, veed Du, hvad jeg staaer og tænker paa?

Susanne. Nej!

Lars. Jeg tænker paa, at siden saadanne et Par

Mennesker, som Frøkenen og Siversen, kan søge sammen, saa var det vel heller ikke saa umuligt, at vi to kunde gjøre det Samme. Jeg har dog alletider lidt tilbødske, og hvis jeg kjender Dig ret, Susanne, saa har Du vel ogsaa gaaet saadan saa jævnt og strabet lidt sammen paa en honnet Maade. Hvad siger Du, om vi gjorde Alvor af det, før vi blive gamle og graae? (rækker sin Haand ud)

Susanne. Kan Du være tjent med mig, Lars?

(rækker ogsaa Haanden ud).

Lars (Maaer Tag i den). Det snakker vi ikke om nu! det tænker jeg vel, vi har begge to grundet ud forlængesiden! Men saadan til Stads det er Du ikke, Susanne: havde jeg taget Skolelærerexamen og var jeg kommen ind i den Stand, hvor man skal see lidt ud saadan, saa havde Du ikke passet for mig.

Susanne. Det har Du Ret i, Lars!

Lars (kysser hende). See saa! nu har vi det paa det Nene!

Susanne, Jeg maa afsted! der kommer Hr. Adam!

(gaaer).

Syttende Scene.

Lars. Adam.

Adam. Jeg er bange, Viktor gaaer for vidt i sin Kour! De Blik, han verlede med hende over Bordet, og den Maade, hvorpaa han trykkede hendes Haand, behagede

mig ikke. Hun kunde gjerne bilde sig ind, at han virkelig var —

Lars. Hr. Adam! undskyld, der var Noget, jeg vilde have vist Dem! Seer De, istedetfor at male Moppen, har Hr. Blom saamæn begyndt paa et Portræt af den unge Frøken. (tager Klædet bort).

Adam (overrasket). Hvad seer jeg! hvad kan hans Hensigt være dermed. Og der maatte Ingen see det! Hun skulde dog ikke have gjort Indtryk paa ham! (grunder) det er paatide, at jeg giver hende en Modvægt! (ester en pause) Ja, jeg vil skrive et lille halv mystisk Digt og lægge det i hendes Stryk! — Lars, tag Pen og Papir! Du maa skrive ned for mig, som Du plejer! Jeg er for urolig dertil! men lad os skynde os, før de Andre komme!

Lars (som har opsøgt Skrivematerialier). Jeg er parat, Herre! (sætter sig med Pennen i Haanden). Begynd De kun og digt! Til at skrive saadant Noget, kunde De ikke have faaet nogen bedre Tjener. Naar man har læst til Skolelærer i fem Aar, er man ikke tabt bag af en Vogn.

Adam. Du veed jo, Lars, at alle Linierne begynde med Stort?

Lars. Savist! jeg kjender Herrens Vers paa en Prif! Klem De kun paa! jeg er parat til at tage imod.

Adam (læster adskillige Blit imod Loftet, grunder og dikterer):

„Paa Skillevejen staaer Du ene
i Nattens dunkle Maaneskin.“

Lars (skriver ibrigt). „Ene“ — „Maanefkin“! det har jeg.

Adam (grunder). Nej, jeg vil heller have en anden Begyndelse! Lars, Du faaer tage et andet Stykke Papir!

Lars. Na, Herre, bliv nu heller ved det og brag ikke formeget! det staaer netop saa smukt! og De finder saamæn ikke noget Bedre! „Dunkle Maanefkin“ plejer vi jo ogsaa alletider at have med! det passer saa godt i dettehersens Elfkovsbaesen!

Adam (gjentager):

„Paa Skillevejen staaer Du ene
i Nattens dunkle Maanefkin!“

ja, lad det kun blive staaende, Lars! (grunder)

„En Rose mellem Vejens Grene
og Vinden kysser Rosens Kind.“

Lars (skrivende). Saadan, det kan jeg forstaae! nu er vi i det gamle Trit igjen! „og Vinden kysser Rosens“ — var det Skind med „d“ i Enden eller uden „d“?

Adam. Ikke „Rosens Skind,“ men „Rosens Kind“!

Lars (ibrigt). „Kind,“ „Kind,“ det er rigtig! „Rosens Kind“. (skrivende) Jeg huffede saamæn ikke engang, at Rosen har en Kind! man kan til sine Tider være saa dorst og dum! Na, det var „Rosens Kind“ den er skreven! Men der kommer Hr. Blom!

Adam. Saa fortsatte vi efter Kaffen! kom saa ind til mig.

Lars. Javel, det skal jeg! (gjemmer hastigt Papiret).

Attende Scene.

De Forrige. Viktor.

Viktor (overgiben). Kjære Ven, Du staaer saa alene i tavst digterisk Hensunkenhed!

Lars (affides). Han kan stam gjætte!

Viktor. Du er lykkelig, Adam! Store Gøner! en stor Sjæl! — oh! (omfavner ham; affides) Bare han ikke har seet Maleriet!

Adam. Jeg takker Dig for Dine gode Tanker om mig; men Du er altfor overgiben!

Viktor. Overgiben! Bessedne Menneſte, kan man andet end føle sig munter og begejstret paa et Sted som dette, hvor Din Aands mægtige Brusen bestandig vidner for Gn, at der er noget Stort paa Jorden!

Adam. Jeg bliver skamfuld ved Din Moes, Adam! det er mig, som maa takke Dig for den Dpoffrelse, hvormed Du har opfyldt Dit Løfte i Henseende til Augusta! Men jeg bliver næsten angstelig for Følgerne, hvis man gaaer for vidt! Det forekommer mig, at hun føler sig smigret ved Din Hyldest og anseer den for meent!

Viktor. Smigret ved min ubetydelige Ringheds Opmærksomhed — ligeoverfor Dig! det er umuligt! Du maa bestemt tage fejl, bedste Ven! (gaaer tilbage) See engang paa mig og see saa paa Dig selv! Du vil dog ikke prostituere Dig ved at troe Sligt!

Adam. Jeg kan ikke nægte, det har forekommet mig saaledes! Og saa var der en Ting, jeg vilde spørge Dig om: af en Hændelse kom Lars til at vise mig Maleriet, Du har begyndt paa —

Viktor. Saa du har seet det! (affides) Tænkte jeg det ikke nok!

Adam. Hvis jeg ikke vidste, at Du er forlovet, maatte jeg jo troe, at Augusta ikke var Dig ganske ligegyldig!

Viktor (smitende) Vil Du prøve mig, Adam! Vil Du, Mesteren i at gennemgranske Hjerter og Nyrer, bilde mig ind, at Du ikke strax har opdaget Grunden til dette Smøreri? — Naturligviis, man lader Pigebarnet see det — ligesom af Bandyare! Ingen Methode kan være hensigtsmæssigere til at sige meget uden Ord!

Adam. Vistnok! jeg fatter det! men jeg onskede dog —

Viktor (afbrydende) Du ønsker, at hun ikke seer det! gudbevares, naar Du ikke ønsker det, saa skeer det ikke! (affides) Det har allerede gjort sin Virkning.

Adam. Og saa takker jeg Dig for Din Bistand. Sæt Dig nu kun ganske rolig hen og mal Moppen.

Viktor. Det skal jeg, min Ven. (affides). Han er dog ikke saa dum, han mærker dog Uraad.

Adam. Og saa beder jeg Dig undskyldte, at jeg ikke har kunnet opfylde mit Løfte i Henseende til Lante.

Jeg begriber ikke hvad der gaaer af hende idag; jeg kan slet ikke komme affted med hende; og aldrig har jeg dog gjort mig den Umage som ved Middagsbordet nu nyligt. Jeg havde tillige til Hensigt at vække Augustas Beundring ved denne min Kamp imod det Bornerede og Lave i Livet.

Viktor. Tys! der kommer de begge!

Vittende Scene.

(Frøkenen, i nymodens Klæder, sætter sig ved Kaffebordet, Augusta ved sit Sybord.)

Adam (idet han spods betragter sin Tante). Herregud, Tante, er det nu noget for en gammel sat Kone at meje sig saaledes ud.

Frøkenen. Kan man see paa mig, at jeg har klædt mig om! jeg troede ikke, Herrerne skulde have mærket det!

Adam. Hvad er det nu egentlig for en gammel-dags Dragt, Du har taget til Naade idag?

Frøkenen. Nej, Adam, Du maa sige hvad Du vil, men gammel-dags er den ikke. Det er en af Din Kousines nye Kjoler, jeg har laant, saalænge til mine egne blive færdige.

Viktor (affides). Der fik han den! det skader ham ikke! (hojt) Jeg maa tilstaae, Frøken, at skjøndt jeg er en

Under af det Gamle, forekommer det mig dog, at dette nye Snit klæder Frøkenen langt bedre!

Frøkenen (smigret). Finder De det, Hr. Blom! at det gjør vel ikke meget fra eller til, hvad jeg gamle Menneske har paa.

Adam. Oprigtig talt gjør det ikke meget, om Kjolen er gammel eller ny: paa Tante see dog alle Kjoler ens ud.

Frøkenen (tørre Vinene). Augusta har dog sagt til mig, at jeg seer nettere og yngre ud i denne Kjole.

Augusta. Det gjør Tante saamæn ogsaa.

Viktor. Derom er intet Spørgsmaal.

Adam (ærgert). Hvis jeg ikke kjendte Tantes grændseløse Antipathi imod alt hvad der hedder Hankjøn, kunde jeg fristes til at tro, at hun paa sine gamle Dage gif i Giftermaalstanke.

Frøkenen. Nu skal det ud! nu kan jeg ikke skjule det længere! Ja Adam, Du har sagt det! Kjære Slægtninge, jeg vil gribe denne Lejlighed til at underrette Eder om, at jeg idag er bleven forlovet med Kaptain Siversen.

Adam (forbausset). Tante — forlovet!

Augusta (omfavner hende). Kjære Tante, modtag min Lykønskning!

Viktor. Og jeg, som troede, at Frøkenen var en afgjort Hader af Kjærlighed! Men da jeg nu hører, at dette ikke er Tilfældet, saa faaer ogsaa jeg Mod! (griber Augustas Haand) Frøken Satterup maa jeg bede Dem skænke

Augusta og mig deres Velsignelse! Vi have kun ventet paa en Lejlighed for at tilstaae vor Kjærlighed!

Adam (heftig). Hvorledes! Viktor, Du har altsaa været mig en utro Ven! Lante! — Augusta! tro ham ikke! han er ikke den, han har udgivet sig for! han har desuden i længere Tid sværmet for en Anden!

Viktor. Nej, netop Augusta er min Elskede fra Skoven!

Augusta. Hvorledes, Adam! Du vidste det ikke! hvorfor lod Du da for mig, som om Du vidste det?

Adam. Jeg skal sige Eder, hvorfor han er kommen her! han er Skuespiller og vilde studere —

Viktor (afbrudende). Tillad, at jeg selv tilstaaer min Fejl! Frøken Satterup, jeg benyttede mig af en daarlig Raadhed for at faae Udgang i Deres Huus! Jeg elskede Augusta, og da jeg mistvivlede om ethvert Middel til at komme i hendes Nærhed, overtalte jeg min Ven, Adam, til at føre mig herind under Skin af — tilgiv mig! kun Deres Godhed giver mig Mod til at være ærlig — under Skin af paa min Kunsts Vegne — at studere et Træk af Virrelighed, som af og til skulde yttre sig hos Dem.

Frøkenen. Jeg tilgiver Dem gjerne, Hr. Blom! Gud velsigne Deres og min kjære Augustas Forbindelse!

Viktor. Og ligeledes Frøkenens Forbindelse med Kaptajn Siversen.

Frokeneen (terrer Djinene). Mange Laf skal De have!
 Adam. En saadan Ydmygelse! Viktor, jeg tilgiver
 Dig aldrig!

Viktor (affides). Nu har jeg klaret det med de Andre :
 nu kommer Touren til ham! (pathetisk til Adam) Kjære Ven,
 har Du virkelig kunnet misforstaae dit Forsyns Wink!
 har Du med din sjældne Skarpsindighed et eneste Djeblic
 kunnet tvivle om, at hvad som her er foregaaet, kun har
 været lagt an paa din Glorie! Var det ikke Pligt imod
 Menneſkeheden at handle, som jeg har handlet, naar man
 betænkte, hvormange herlige melankolske Sange Verden vilde
 være gaaet glip af, hvis Du var bleven lykkelig i Kjærlighed!

Adam (salvesesfuldt). Jeg velsigner Eder. (til Lars)
 Kom med, Lars! Du skal skrive for mig!

Lars. Ja, Herre, strax! jeg skulde blot udrette
 Lidt for mig selv. (Adam gaaer; Lars kalder paa Susanne og
 tager hende ved Haanden) Susanne og jeg vilde gjerne have
 den Fornøjelse at gratulere Frøkenerne! og saa vilde vi
 bede Dem, at De ikke vilde have noget imod, at vi ogsaa
 ere blevne enige idag!

Viktor. Hurra! tre lykkelige Par paa een Dag!
 det kan jeg lide! alle gode Gange er tre!

Frøkeneen, Men hvor blev Adam af!

Viktor. Han var altfor besefteden til at vente paa
 Publikums Klap!

